

Mr. SPEAKER.—Now the Bills.

ಶ್ರೀ ಜಿ. ಎ. ಅಮ್ಮಪ್ಪಗೌಡ (ಅರಕಲಗೂಡು).—
ಪಬ್ಲಿಕ್ ಸರ್ವಿಸ್ ಕಮಿಷನ್ನಿನ ರೂಲ್ಸ್‌ನ್ನು ತಾವು
ಸಭೆಯು ಮುಂದಿಟ್ಟಿದ್ದೀರಲ್ಲ ಅದನ್ನು ಯಾವಾಗ
ಡೆಬೇಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರಿ?

Mr. SPEAKER.—That will come
up when the Assembly meets on the
15th onwards.

NON-OFFICIAL BILL.

*Mysore Alienated Villages Protec-
tion of Tenants and Miscellaneous
Provisions) (Amendment) Bill,
1953.*

ಶ್ರೀ ಜಿ. ಎ. ಅಮ್ಮಪ್ಪಗೌಡ.—ಈ ಅದ್ವೈತದಿ
ವ ಸೂದಾ ಕಾನೂನನ್ನು ದಯವಿಟ್ಟು ನಾಳೆಯ ದಿವಸ
ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು
ನಾನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತೇನೆ.

Mr. SPEAKER.—You are not
inclined to move? Tomorrow is set
apart for Government Business, I
think. We will see day after to-
morrow.

*Mysore House Rent and Accommoda-
tion Control (Amendment) Bill,
1953.*

Sri R. ANANTARAMAN (Chama-
rajpet).—I brought the private bill
with a view to see that some relief
is given to the tenants from the
clutches of the landlords who want
to evict these tenants and in order
to see that *bona fide* tenants are per-
mitted to pay in easy instalments
whenever valid tenders are made and
the valid tenders are refused by the
landlords. In view of the fact that
the House Rent (Amendment) Bill
has been brought on the anvil of the
Legislature, I do not want to press
my Bill. With your permission, I
will not move it.

Mr. SPEAKER.—Yes.

Business of the House.

Sri J. MOHAMED IMAM (Jaga-
lur).—The Government have
announced the programme of work.
May I make one or two suggestions

for the consideration of the Govern-
ment? 8th April: Non-official Bills,
and non-official resolution; 9th April:
Official Bills; 10th and 11th April:
Educational Reforms. To-day Non-
official Bills are taken up.

Mr. SPEAKER.—The Non-official
Bills are disposed of in the sense that
in respect of one Bill, the Hon'ble
Member is not introducing it at all
and as regards the other Non-official
Bill, the member concerned wants a
little more time. That we will
consider day after tomorrow.

Sri J. MOHAMED IMAM.—
So far as the debate on the Educa-
tional Reforms is concerned, it is
tentatively proposed to have it on
the 10th and 11th April. Anyhow
we are meeting on the 15th of June
and if there is no hurry, I would
suggest that discussion on the Report
of the Committee on Educational
Reforms may be taken up on the
15th June, because we are allowed
only two days to discuss the report.
I am afraid two days may not suffice;
I understand even in the Upper House
they took nearly three days. Perhaps
for official Bills we may have one day
more. To-day we may devote entire-
ly for non-official Business and 9th
and 10th we may take up Bills and
then adjourn on the 10th and meet
again on the 15th June 1953. Dis-
cussion of the Report of the Com-
mittee on Educational Reforms may
be taken up in the month of June in
the adjourned session. That is my
submission to the Government. I
think they may consider it. Most of
us have not studied the big book. It
is voluminous. We want to study it
along with other reports.

Mr. SPEAKER.—That is a matter
for the House to decide.

Sri A. G. RAMACHANDRA
RAO.—An earlier discussion on the
Report on Educational Reforms
would enable us to implement the
scheme as much as possible. Other-
wise, the whole thing will get post-
poned. From that point of view we
fixed it for two days. I leave it to
the House.

Mr. SPEAKER.—Supposing a Bill is prepared and introduced on the 15th June or any other date subsequently. Then you will have no chance to give your valuable suggestions. It is better for the Government to consider the views of the members and frame a Bill.

Sri K. HANUMANTHAIYA (Chief Minister).—May I suggest a remedy? Let us discuss the Report for two days and if you feel that discussion should be continued in the next session, that may also be done.

Sri L. SIDDAPPA (Channagiri).—In any event, there should be a debate. It may once for all be taken up in June. Because this is a voluminous report.

Mr. SPEAKER.—It is a matter for the House to decide. You must also consider the other aspect.

Sri K. HANUMANTHAIYA.—Very well, I accept the suggestion. To-day I will not be able to state exactly as to when we should adjourn, either on the 10th or earlier. Of course, the debate on the educational reforms will be postponed to the adjourned session and the Government may have some piece of work to be transacted now alone. I will be able to definitely give the Government point of view tomorrow morning as to when exactly we should adjourn.

Sri L. SIDDAPPA.—In any event, we will be relieved on Saturday the 11th.

Mr. SPEAKER.—It is understood in any event that discussion on the educational reforms will be taken up on the 15th June and onwards. Does the House agree to this?

SEVERAL MEMBERS.—Yes.

Sri A. BHEEMAPPA NAIK.—I want to know whether interpellations and resolutions could be sent for the adjourned session commencing on the 15th June.

Mr. SPEAKER.—No, unless the Speaker uses his discretion.

Sri A. BHEEMAPPA NAIK.—That is why I am submitting to the Speaker whether he would be kind enough to permit us to send interpellations and resolutions for the adjourned session.

Mr. SPEAKER.—I will inform the House tomorrow. I understand yesterday evening Resolution No. 15 was under discussion. My friend Sri S. M. Mariyappa had his say. If any Hon'ble Member is anxious to speak about this Resolution, he may do so.

NON-OFFICIAL BUSINESS— RESOLUTIONS.

No. 15. *Removal of Prohibition—* (continued).

*Sri J. MOHAMED IMAM (Jagalur).—Yesterday, the suggestion was that all those members who have sent in allied resolutions may take part in the debate.

Mr. SPEAKER.—I suggested that also. In fact resolution Nos. 25, 35, 37, 38 and this resolution No. 15—all these may be taken up together.

Sri J. MOHAMED IMAM.—Shall we move our resolutions also?

Mr. SPEAKER.—Not necessary.

Sri M. PALANIYAPPAN (Ulsoor).—Sir, have I to move my resolution?

Mr. SPEAKER.—No member who has sent in a resolution on this subject need move his resolution. If he so desires, he may speak on this resolution.

Sri J. MOHAMED IMAM.—Sir, I am supporting the resolution moved by my friend Mr. Swamidorai. In this connection I have also tabled a resolution to the effect that the present policy of prohibition may be revised.

Sri A. BHEEMAPPA NAIK (Molakalmuru).—Yesterday, you wanted to give priority to Bangalore District for prohibition.

Sri J. MOHAMED IMAM.—That was under some other situation. Your Chief Minister wanted to make Chitaldrug wet.

Sir, this drink habit is considered as an evil from time immemorial. It is a social evil for the eradication of which persistent and serious attempts have been made and are being made. There are no two opinions regarding the fact that this social evil must disappear from society. Attempts were made not only in India, but in various other countries to tackle this problem.

Sri R. CHENNIGARAMIAH (Koratagere- Madhugiri— Scheduled Castes).—Pakistan has introduced prohibition.

Sri J. MOHAMED IMAM.— Is it so?

But the difficulty is, by what means this laudable object should be achieved and what are the steps to be taken. If on account of the steps we take, we achieve the desired objective, nobody will be happier than we are. But doubts are always entertained regarding the steps you have to take for a successful implementation of this policy. Sir, I may go a little back in the history of Mysore as to the steps adopted to control and minimise this evil.

Sir, since the year 1920, the then Government of Mysore adopted certain steps to minimise this evil and in my opinion there are two recognised ways by which this object can be effected. One is by total prohibition and secondly by regulation and by control. The Government of Mysore adopted the latter method of introducing a series of controls and control measures to check this evil. In pursuance of that policy they took certain steps which are as follows: They enhanced the duty on various alcoholic liquors. They reduced the strength of liquor. They reduced the number of shops. They regulated the time during which the issue was to be made to the consumers and they adopted various measures and also tried territorial prohibition in certain taluks as an experimental measure. On account of these steps undertaken by the Government of Mysore and according to the figures available,

there was a remarkable decrease not only in the number of consumers, but in the amount of the drugs consumed and I may state that these are authoritative figures for the information of this House.

In the year 1917-18, the consumption of arrack was 4,00,055 gallons per year. In the year 1940-41, the consumption of arrack went down to 1,38,000 gallons. So there was remarkable decrease. Similarly, regarding the consumption of toddy, the number of toddy trees licensed for tapping was 4,68,000 in 1917-18 and went down in the year 1940-41 to 2,21,000. Similarly there has been a decrease in consumption of other drinks like opium, ganja, etc. So, it can be taken for granted according to these official figures—that on account of these steps adopted by the Government of Mysore, there was decrease in consumption. But, this would not satisfy the then public opinion. They wanted that the entire evil should be eradicated and rooted out. Meanwhile, the neighbouring State of Madras adopted a system of prohibition which is now existing. This gave impetus to the demand for territorial introduction of prohibition, to introduce wholesale prohibition according to territorial basis similarly. A committee was constituted and that committee after examining all the aspects gave a scheme which was adopted by the Government of Mysore for only one year. They went into all aspects, but that committee did not recommend the introduction of prohibition in a territorial order and the reasons given therein are these:

“The Committee have devoted the most careful consideration to the methods to be adopted for successfully implementing the policy of prohibition in the State. Prohibition is still in an experimental stage. Several countries tried the experiment with varying results. The United States of America tried the experiment of prohibition on a local and

(SRI J. MOHAMED IMAM.)

national scale for a number of years but ultimately abandoned it; similarly Finland, Russia and Norway. In India, the State of Bhopal tried the experiment for six years and gave it up."

Similarly Madras introduced prohibition in the year 1937 and after two years, this territorial prohibition was given up.

"The system of introducing prohibition in some territorial order has been tried elsewhere and the results have not been very encouraging. It is no doubt true that this method of prohibition looks spectacular as some areas suddenly become dry, but the Committee feel doubtful of its ultimate success. Its main defects are that while one or two districts in the State go dry, the remaining portions and the addicts living therein are allowed to continue their habit without any check or control. In the districts where prohibition is introduced, there is a sudden and violent change which might lead to undesirable consequences. Human nature being what it is, it seems unlikely that a man's craving could be curbed suddenly, whereas it might be possible to do so gradually. Sudden deprivation might make the addicts desperate and drive them to resort to illicit means of securing the intoxicants."

On account of these reasons, the committee did not recommend the introduction of prohibition in a territorial order. On the other hand the scheme recommended by the committee was this :

"Reduction in the number of excise shops in the State at a progressive rate of 20 per cent each year followed by a corresponding reduction in the issue of arrack, toddy and other intoxicants including foreign liquors and

in the number of toddy trees licensed for tapping."

So, the committee recommended a sort of regulation and control for the first five years so that at the end of five years, we may watch the experiment and take final steps. But when the Congress Government came into power they set aside the recommendations of the committee and introduced prohibition on a territorial basis. They introduced first in three districts—in the districts of Chitaldrug, Tumkur and Kolar and then they extended it to two other districts, Shimoga and Chikmagalur and there was a fullstop. There was no further

Mr. SPEAKER.—It was further extended to Saklespur and Belur.

Sri T. CHANNIAH (Minister for Public Health and Local Self-Government).—It was further extended to Ramanagaram and Chennapatna also.

Sri J. MOHAMED IMAM.—I stand modified, Sir. There has been no further extension. Now, Sir, we have to consider dispassionately whether the steps we have taken so far have proved successful and whether they have benefited the people and whether they have benefited the society. In all such measures, you must take a dispassionate view and not consider it as a party issue. If all of us think that the measures so far adopted have really benefited the people, have really helped in the progress of the people and have helped in their economic uplift, then I am one with you in upholding the policy of prohibition. On the other hand, if you are convinced that the present system is injurious to society, then I think, you must adopt and revise your policy and adopt some other measures. I am not for uncontrolled licence and freedom being given to the consumers. But what we should consider is—what are the other steps we must adopt to minimise drinking, to control drinking. In the present system I may state without fear of contradiction that society has suffered a good deal. The greatest difficulty is

that it has given room to a large and widespread manufacture of illicit liquor. Manufacture of illicit liquor has been going on to a large extent and the Police or the Government—though it may be in spite of their best efforts—have not been able to control it or to check it. It is common knowledge and I can say that in that particular area, villagers have become positively wet and over wet. What is more, Sir, the stuff that they have been manufacturing is proved positively injurious and dangerous to the people. Before prohibition was introduced, the consumer was getting healthy stuff, a stuff which was regulated and which was under control. But now, by illicit manufacture, drink has become very injurious and it is my personal knowledge that many people have lost their health and even their lives.

1-30 P.M.

I must state that paradoxically it seems to me that the number of consumers has increased. Before prohibition was introduced, perhaps one person was addicted to drink in one house. Now it is a common saying, not without foundation, that in every house every adult and even children have taken to drink because it is very freely available, because it is very easily available. Formerly he had to walk up to the arrack shop or toddy shop to drink but now it is available in the neighbouring house. Formerly this drink evil was confined to a few communities. Now I must say from my personal knowledge that it is going on extending from community to community.

Mr. SPEAKER.—Perhaps if the recommendations of your committee had been implemented this would not have happened.

Sri J. MOHAMED IMAM.—If you ask my personal opinion, Sir, it is a social evil, and I think legislation cannot be invoked to eradicate a social evil. We have so many social evils in society and all these social

evils should be eradicated through education, through propaganda and they must be eradicated voluntarily. Any sort of compulsion through legislation will not have the desired effect. We may have any number of laws. The greater the number of laws, the lesser the effect. If you ask my personal opinion, I want that Government should not interfere in all these social matters or in eradicating social evils. It must be left to the society. There was a temperance movement. They were doing very good work. It is only through education, through training, through tradition, that you can eradicate all these evils.

Mr. SPEAKER.—Even now they have made a provision of Rs. 2,000.

Sri J. MOHAMED IMAM.—For temperance? This is the result.

Sri R. CHENNIGARAMIAH.—Why did you recommend introduction of gradual prohibition?

Sri J. MOHAMED IMAM.—To satisfy you. (*Laughter*).

Sri R. CHENNIGARAMIAH.—Are you going back on your own recommendation?

Sri J. MOHAMED IMAM.—I am not going back.

Another curious phenomenon existing in our State is this. If prohibition had been introduced through the entire State, then we could have watched the effect. But the very fact that half the State is wet and half the State is dry and the fact that there is no likelihood of extending prohibition into the dry areas in the near future must make us think whether there is need to revise our policy. This is a sort of discrimination. I think discrimination is prohibited under the Constitution.

Sri M. PALANIYAPPAN (Ulsoor).—File a writ in the High Court.

Sri J. MOHAMED IMAM.—That is the order of the day. People living in half the area of the State are discriminated from the people living in the other half. This is a constitutional matter and it is worth while to consider whether such discrimination can be allowed or intro-

(SRI J. MOHAMED IMAM.)

duced in the State. You have freely allowed and encouraged drinks in half the area while you penalise and send people to jail if they committed a similar act in another half. This is absolutely discrimination and it is open for consideration and Government should think whether such a thing could be introduced and whether it is not against the Constitution. Six years have passed and this is the result. The public are not satisfied and we are not satisfied. We should not be guided by sentiment. So, I submit that time has come when Government must seriously consider what should be their future policy and what steps they must adopt in future. If you ask my own opinion

Sri R. CHENNIGARAMIAH.—Is it your opinion or the opinion of Praja Socialist Party?

Sri J. MOHAMED IMAM.—You forget that I am the Leader. (Laughter.) I am encouraged to make this statement by the results achieved by the previous Government. I just now showed to you by facts and figures that on account of the policy adopted by the previous Government, the consumption went down. It cannot be denied. I have collected those figures and I am of opinion that if the same old policy is adopted hereafter we may attain a certain amount of success in eradicating this evil. What should be done is this. We must also get a substantial revenue to the State and also we must see that the common man or the people who are addicted to drink do not get their drinks, or alcoholic liquors very easily. That is the system of taxation adopted in other countries and it has proved very successful. For example, I was in England. There the taxes levied on cigarettes, on alcoholic liquors, and on luxury goods are enormous, nearly two hundred per cent, so much so that they are not within the reach of an ordinary man. Very few people will

indulge in excessive drinking. Again we can regulate the number of shops. You can go on increasing and decreasing the number of shops and also enhancing the prices of consumable articles. It is only such methods that will make it hard for the consumer to have his drinks whenever he wants. That will have the desired effect and this evil can be eradicated to a certain extent. I can tell you that as far as the levy of duty and enhancement of duty on liquors is concerned, we will not be against it. It is a necessary measure intended to eradicate this evil. In all such measures Government may expect our co-operation. So, instead of going into the details, I submit to the Government that time has come to investigate how far the present policy of prohibition has worked—whether it has proved successful or not. And it is also their duty to appoint a Committee, if necessary, and let them make enquiries; let them take all aspects into consideration and if it is indeed necessary for the good of the country, let them revise their policy.

With these observations, I support the resolution moved by Sri Swamidurai.

Sri SYDNEY A. THOMAS (Nominated).—Sir, I rise in support of the resolution now before the house. The previous speakers have dealt exhaustively on the evils of prohibition. In doing so, they have stolen all my thunder, and left me bereft of powder and shot, and I have, perforce, to be very brief in my observations.

I was at one time an ardent advocate of prohibition, because I felt that in its wake there would be ushered in an era of economic prosperity for the masses. But I was disillusioned, badly, bitterly disillusioned. Economic prosperity followed, no doubt, but only for a very small section of the people who had taken to illicit distillation. As my friend, Sri Swamidurai mentioned yesterday, “illicit distillation had become a cottage industry”—it has further been facetiously remarked that in Kolar Gold Field

illicit distillation threatens to displace gold mining as the first industry! With illicit distillation has crept in a certain amount of moral turpitude and social degradation. Wherever one goes there is noticed a subtle defiance of the prohibition law, and I may admit that at times I have been an offender in this respect.

I was also of the opinion that it would be the future generations which would derive the fruits of the present policy. But here again I am disappointed. Grown up children have not only learnt the art of illicit distillation but are increasingly taking to the consumption of illicit intoxicant liquor. I do not wish to dilate on the evils of prohibition because Hon'ble Members of this House are as well acquainted with facts as I am.

Sir, I have no political irons in the fire, when I sincerely advise the Government to scrap, at least for the present, the prohibition laws. We may re-introduce prohibition only after we have created the correct psychological background.

I know that such a step requires courage and wisdom, but the present Government has shown that they are not lacking in these attributes when tackling other problems. I know Government will be criticised in some quarters, but on the whole I feel that the measure will be generally welcomed throughout the State. It would not only add to the somewhat inelastic revenues of the State, but it would tend to improve the social and moral background in those areas where prohibition is now in force. That is all I have to say, Sir.

Mr. SPEAKER.—Sri K. S. Vasan has sent a similar resolution. He is not here. All the three residents of K.G.F. have sent similar resolutions. There are four members who have sent up resolutions as opposed to these resolutions. They are Sri B. N. Boranna Gowda, Sri D. R. Kari Gowda, Sri S. M. Mariappa and Sri M. V. Rama Rao. Any one of them may speak.

(The Hon'ble Members were not present.)

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಆರ್. ನಾಗಪ್ಪ ಶೆಟ್ಟಿ (ಶಿವಮೊಗ್ಗ).—ವಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಈ ಠಾಣವನ್ನು ನಾನು ವಿರೋಧಿಸುತ್ತೇನೆ, ಒಂದೆರಡು ಅಂಶಗಳನ್ನು ಈ ಮಾನ್ಯ ಸಭೆಯ ಮುಂದಿಡಲು ಇಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ.

ವಿರೋಧ ಪಕ್ಷದ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರುಗಳು ಮೊನ್ನೆ ನಡೆದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಚುನಾವಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಜನರಿಗೆ ದೇಶಾದ್ಯಂತ ಈ ಪಾನ ವಾದತಕ್ಕ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಪನಃ ಜಾರಿಗೆ ತರುತ್ತೇವೆಂದು ಅವರಲ್ಲರಿಗೂ ಭರವಸೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅವರಿಂದ ಚುನಾಯಿತರಾಗಿ ಬಂದಿರುವುದರಿಂದ, ಹಾಗೆ ಅವರು ಜನರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರತಕ್ಕ ಭರವಸೆಗಳಿಗಾಗಿ ಹೀಗೆ ಈ ದಿವಸ ಇಲ್ಲಿ ಭಾಷಣಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಇದು ಅಷ್ಟು ತಪ್ಪಾಗಿರಲಾರದು.

ಶ್ರೀ ಎಂ. ಸಿದ್ದಪ್ಪ (ಚನ್ನಗಿರಿ).—ಹೌದು. ನಾವೇನೋ ಹಾಗೆ ಒಂದು ಭರವಸೆ ಮಾತ್ರ ಕೊಟ್ಟು ಒಟ್ಟುಪಡೆದವು. ಆದರೆ ನೀವು ಅದನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ ಕೊಟ್ಟೇ ಒಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೀರಿ.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಆರ್. ನಾಗಪ್ಪ ಶೆಟ್ಟಿ.—ಈ ಕಾಡುಕಾಡಿನ ವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರತಕ್ಕ ಬಗ್ಗೆ ವಿರೋಧ ಪಕ್ಷದವರೂ ನಹ ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇದರ ಹಿನ್ನೆಲೆಯೇನಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅವರು ಸರಿಯಾಗಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ವಿರೋಧ ಪಕ್ಷದವರು ಒಂದು ವಿರೋಧ ಭಾವನೆಯಿಂದ ಇದನ್ನು ವಿರೋಧಿಸಿದಾರೆ ಯೇ ಶಿವಾಯಿ ಮನಸ್ಸು ಬಿಟ್ಟು ಹಾಗೆ ಇದನ್ನು ವಿರೋಧಿಸುವ ಧೈರ್ಯ ಅವರಿಗೆ ಯಾರಿಗೂ ಇಲ್ಲ. ಶ್ರೀಮಂತರ ಪಕ್ಷದ್ದು ಒಬ್ಬ ಬಡವನಿದ್ದರೆ, ಆಗ ಶ್ರೀಮಂತರಿಗೆ, ಆ ಬಡವನಿಂದ ತಾವು ಶ್ರೀಮಂತರು ಎಂದು ಹೊಗಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಒಂದು ಅವಕಾಶವಿರುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಶ್ರೀಮಂತರೇ ಆದರೆ ಆಗ ಅವರನ್ನು ಯಾರೂ ಹೊಗಳುವವರೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದೇ ರೀತಿ ಈಗ ಇಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ತಾವು ಒಕ್ಕಿಯವರಾಗಿ, ಒಳ್ಳೆಯ ನಡತೆಯಲ್ಲಿದ್ದರೆ, ಇತರರಲ್ಲರೂ ಹುಡುಕರಾಗಿ ಬಿಟ್ಟರೆ, ಆಗ ಅವರನ್ನು ಕೆಳಕ್ಕೆ ತಳ್ಳಿದು, ಅವರು ಕೀಳು, ನಾವು ಮೇಲು ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಲು ಒಂದು ಅವಕಾಶವನ್ನು ಒಟ್ಟುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಮನೋಭಾವದಿಂದ ಹೀಗೆ ಮಾತನಾಡಿರಬಹುದೆಂದು ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ ಈ ದಿವಸ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲ ಈ ಪಾನವಿರೋಧವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಲಾಗಿದೆಯೋ ಅಲ್ಲೆಲ್ಲ ಜನರು ಈ ದಿವಸ ತಮ್ಮ ಸಾಲಸೂಲಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ತೀರಿಸಿಕೊಂಡು, ಮನೆ, ಜಮೀನು ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಗಂಡ ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲರೂ ಸುಖವಾಗಿ ಜೀವನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂಬ ಅಂಶವನ್ನು ತಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಗವಾಸಕ್ಕೂ ನಾನಿಗ ತರಲಿಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಈ ದಿವಸ ದೇಶದ ಹಲ ಕೆಲವು ಕಡೆ ಏನೊಂದು 'ಇಲ್ಲಿನಿಟ್ ಡಿಸ್ಟ್ರೀಬ್ಯೂಷನ್' ತಯಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ ಯೋ, ಅದನ್ನು ಈ ಕುಡಿಯುವ ಸ್ವಭಾವದ ಜನಗಳು ಬಂಡಿತ ವಾಗಿಯೂ ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅವರು ಈಗ ಕುಡಿಯುವುದನ್ನೇ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಯಾರು ಈ ದಿವಸ ತಯಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೋ ಅವರು ಕೇವಲ ಒಂದು ಹಣ ಸಂಪಾದನೆಯ ಗುರಿಯಿಂದ ಇದನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ; ಆದರೆ, ಅದನ್ನೇ ತಯಾರಿಸುವವರ ತರೆಯಮೇರೆ ಹಾಕಿ, ಸಮಯಬಂದಾಗ ಅವರು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡುಬಿಡುವುದರಿಂದ ಈ ನಿರಪರಾಧ

(ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಆರ್. ನಾಗಪ್ಪಶೆಟ್ಟಿ)

ಗಳಾದ ಜನರು ಜೈಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ಈ ದಿವಸ ಯಾರು ಮೋಟಾರುಗಳಲ್ಲಿ, ಜಜ್ಜಿಕಾರಾಡಿಗಳಲ್ಲಿ, ವ್ಯಾಢುಗಳಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೋ, ಅವರು ತಮ್ಮ ಚಪ್ಪಲಿಗಳಿಗೆ ಅದನ್ನು ತಯಾರಿಸುವಂತೆ ಅವರನ್ನು ಪುನರಾಯಿಸಿ ಕಡೆಗೆ ಅವರನ್ನೇ ಜೈಲಿಗೆ ಹೋಗುವಂತೆ ಮಾಡಿ, ತಾವು ಒಳ್ಳೆಯವರವಾಗಿ ತರೆ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅಂಥವರನ್ನು ದೇಶದ್ರೋಹಿಗಳೆಂದು ನಾನು ಈಗ ಕರೆದರೂ ಅದು ತಪ್ಪಾಗಲಾರದು. ಈ ಕುಡಿತವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ, ಕಾನೂನುಬಾಹಿರ ಮಾಡಲು ಆಯಾ ಸ್ಥಳಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ತಕ್ಕ ನೋರರಿಗೆ ಕುಡಿತದ ಅಭ್ಯಾಸವಿರಬಾರದು. ಆದರೆ ಈಗ ಪೊಲೀಸ್ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿರತಕ್ಕವರಲ್ಲಿ ನುಮಾರು ಮುಕ್ಕಾಲುಮೂರು ವೀಸೆ ಕುಡುಕರೇ ಇದ್ದಾರೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಅದು ತಪ್ಪಾಗಲಾರದು.

ಕುಡುಕರನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬನ್ನಿ ಎಂದು ಕುಡಿಯುವ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದರೆ, ಹಾಗೆ ಹುಡುಕಲಕ್ಕೆ ಹೋಗುವವರು ತಮಗೇ ಕುಡಿಯುವ ಬೇಕೆಂದು ಉತ್ತೇಜನಕೊಡುತ್ತಾರೆಂದರೂ ತಪ್ಪಾಗಲಾರದು. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಮನೋಭಾವನೆ ಯನ್ನು ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಿದ ಹೊರತು, ನಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ವರ್ತನೆಯನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಿದ ಹೊರತು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕುಡುಕತನವನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇದಕ್ಕೆ ನೇಮಿಸತಕ್ಕ ಜನರ ನಡವಳಿಕೆ ವರ್ತನೆಗಳನ್ನು ನಾವು ಮೊದಲು ಸರಿಪಡಿಸುವುದಾದರೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕುಡಿತವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಈಗ ನಾನು ಕುಡಿತದ ದುಷ್ಪ್ರಭಾವಗಳನ್ನು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಕುಡಿತ ಜಾರಿಯಲ್ಲಿರುವ ಪರದೇಶಗಳ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನು ನೋಡುವುದಾದರೆ, ಅಲ್ಲಿ ಅನೇಕರು ಕುಡುಕತನವೆಂದ ತಮ್ಮ ನಿತಿಯ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಇಳಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆಂದು ಪರದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಬಂದ ಜನರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೆ ಇರದು. ಅಲ್ಲಿ 24 ಗಂಟೆಗಳೂ ಕುಡಿತದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಏನು ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ, ಸರ್ಕಾರ ಏನುಮಾಡುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದೊಂದನ್ನು ಯಾವ ಸಾಮಾನ್ಯ ಪ್ರಜೆಯೂ ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಕಂಡುಬಂದಿಲ್ಲ. ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಹೇಳಿಕೆಗಳನ್ನು ನೋಡುವುದಾದರೆ, ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹಿಂದೂ ಸ್ಥಾನದ ಜನ ಸರ್ಕಾರದ ಆಡಳಿತದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷ ಆಸಕ್ತಿವಹಿಸಿ, ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿರುವ ಹಾಗೆ ಮತ್ತಾವ ಪರದೇಶಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅದೇಶದ ಪ್ರಜೆಗಳು ತಮ್ಮ ದೇಶದ ಸರ್ಕಾರದ ಕಾರ್ಯ ಕಾರಾಪಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸುವುದನ್ನು ನಾವು ನೋಡಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಿ ಹೋದರೂ ಕೆಲವು ಅನೇಕ ಮಂಜುರುಗಳು ಸರ್ಕಾರದ ಆಡಳಿತ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿವಹಿಸು ತ್ತಾರೆಯೇ ಹೊರತು ಅಲ್ಲಿನ ಸಾಮಾನ್ಯ ಪ್ರಜೆಗೆ ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ಟೀಕಿಸುವ ಶಕ್ತಿಯಾಗಲಿ, ಪ್ರಜಾ ಕರ್ತವ್ಯ ಬುದ್ಧಿಯಾಗಲಿ ಕಾಣಬರುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಕುಡುಕತನದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ರವಿಸುವುದು ಒಂದೆನ್ನಾ ಬೇರೆ ಯೋಚನೆಯೇ ಹೊಳೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ನೋಡುವುದಾದರೆ ನಮ್ಮ ಜನರ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯು ಉನ್ನತ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ಭಾರತೀಯ ಧರ್ಮ ಪ್ರಪಂಚದ ಸರ್ವ ಧರ್ಮಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಮೇಲೆಂದು ಸಾರಿ ಪ್ರಪಂಚ ದೆಲ್ಲೆಡೆಯಲ್ಲಿಯೂ ತನ್ನ ಧರ್ಮವನ್ನು ಹುಡುಕೋಗು ತಿರುವುದು ಕಂಡುಬಂದಿದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಯಾರು ಇಸ್ಲಾಂ ಧರ್ಮವನ್ನು ಎತ್ತಿಹಿಡಿದು, ಕುಡುಕತನವನ್ನು ಪ್ರತಿ

ಪಾದಿಸುವುದು ಇಸ್ಲಾಂ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೋ ಅಂಥವರು ಇಂದು ಕುಡುಕತನವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುವುದರಲ್ಲಿ ಅವರ ನಿತಿ ಯೇನೋ ನನಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ.

Sri J. MOHAMED IMAM.—I think the Hon'ble Member is going at a tangent.

Mr. SPEAKER.—He will do well not to cast any kind of aspersion against any member of this House in any sense.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಆರ್. ನಾಗಪ್ಪಶೆಟ್ಟಿ.—ಕುಡುಕತನ ವನ್ನು ರದ್ದುಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರ ಈಗ ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆ ಇಟ್ಟಿದೆ. ಅದು ವಾಸ್ತವವಾಗಿಯೂ ಧೈರ್ಯದ ಹೆಜ್ಜೆ; ಆದನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು, ಅದರಲ್ಲಿ ಏನೇನು ನ್ಯೂನಾತೀತಗಳಿವೆಯೋ ಅವನ್ನು ಹೇಗೆ ಬಲಪಡಿಸಬಹುದು, ಜನತೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಉದ್ಧಾರ ಮಾಡಬಹುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕು, ಅದನ್ನು ನಮ್ಮ ಹೆಗ್ಗುರಿಯಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕುಡುಕತನವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ರದ್ದುಮಾಡುವುದಾದರೆ ಕೆಳಗೆ ದರ್ಜೆಯ ಜನರನ್ನು ಉತ್ತಮಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವೇ ಹೊರತು ಏತೆ ಪ್ರಸಕ್ತ ಕುಡಿತ ತಂದಲ್ಲಿ ಜನತೆಯನ್ನು ಉದ್ಧಾರಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿ ನನ್ನ ಭಾಷಣವನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

*Sri T. MARIAPPA (Mysore City—South).—Sir, I listened with great attention to the plea put forward by Sri Imam. It shocked me a little when I found the Hon'ble Member putting forward a very forcible plea that the Government has to revise their prohibition policy. Sir, at one time, if I may recall to my mind his speeches on the floor of the former Legislative Council, he was a very good advocate of prohibition policy, though on his part he wanted the Government to be a bit halting.

Sri J. MOHAMED IMAM.—I would like to quote one or two of my previous speeches.

Sri T. MARIAPPA.—Even in his report he advocated that Prohibition should be introduced by stages. Perhaps Government considered the Report in all its aspects and then thought that the introduction of prohibition in stages would not bring about the desired results and had to introduce prohibition at a stretch from district to district. My friend, Sri Imam, seems to have forgotten the directive principles of State policy as embodied in the Constitution. If

this Honourable House permits me to quote, I desire to quote article 47 of the Constitution :

"The State shall regard the raising of the level of nutrition and the standard of living of its people and the improvement of public health as among its primary duties and, in particular, the State shall endeavour to bring about prohibition of the consumption except for medical purposes of intoxicating drinks and of drugs which are injurious to health."

Sir, the representatives of this vast country that assembled in a Constituent Assembly have certainly taken note of the existing social conditions. I agree with him when he says that it is very difficult to bring about social changes early. It is equally true that we should not wait indefinitely for these social changes to take place. A step has to take place and the Government has taken the right step in accordance with the directive principles of State policy. The framers of the Constitution had in their mind the other aspect of the question, namely, that it is very difficult to bring about prohibition and that it would lead to the establishment of cottage industries, if I may say so, in the wake of the introduction of prohibition. I am not in the least worried if, as a result of prohibition and as a result of incompetence on our part to effectively check the manufacture of intoxicating drinks, some people manufacture this illicit liquor and drink themselves to death—it does not matter to me. What matters most to me is the social side of this question, whether Government would be a party to the opening of shops, for licensing shops with a view to get this tainted money. After all, in all humility I would submit to the House, who are the people who contribute most to the coffers of the State? It is the poor and the poorest of the poor that contribute this money. Therefore, in all sincerity I would plead with my friend first and then

with the supporters that he must consider this question in a more generous, sympathetic light and then see what would happen to millions of these dumb people who really contribute to the exchequer on this account. There is another aspect of the question. This policy was first initiated in Mysore many years ago. Experiment was tried in two taluks first. The results were considered. Then the step of extending it to other districts took place. After the achievement of freedom, it is true that the Government took long strides and introduced prohibition in about five districts.

Sri L. SIDDAPPA (Channagiri).—The tragedy of it is, before the Constitution was promulgated, prohibition was introduced in five districts. After the Constitution was promulgated, it has not been extended.

Sri T. MARIAPPA.—I am prepared to answer my friend. Let him bear with me for a few minutes more. It is true that Sri P. M. Swamidurai very fervently pleaded for the cancellation of prohibition in that particular area. K.G.F. is a very big area where the labour population is mostly concentrated. It is true that some of them may need drink; it is true that some of them may not realise the evil effect of drink, but it is up to the leaders of the public to say whether drink is an evil, whether it is a social evil which should be put down and should be put down effectively. Because we are not able to put it down effectively, it does not mean that we should license it and derive money that could be used for other purposes. It is not only now; I have been seeing the Hon'ble Leader of the Opposition saying this often that we have lost very heavily on this account and that we could have undertaken more useful works if we had derived more money from drink. Whatever may be the force of that argument, I for one would not agree with him when he says that that money could be made use of for better purposes. The money, as I

(SRI T. MARIAPPA.)

already said, is drawn from the poorer section of the poor. If only we could make them see the evil in all its perspective and give it up altogether, it will be good; but my friend Sri Imam has not seen the good effects of this prohibition policy in the major portion of the State where it is introduced. I have seen a number of villages where we see smiling faces, where once we saw haggard looking and almost starving people. It is not an imaginative account I am giving. I am prepared to take him with me to some of the villages where our Harijan friends are living. I put a question to him direct whether his two friends here by his side, Sri M. Chikkalingaiya and B. Rachiah would agree with him. They have already said that it was not a party question and Sri Imam was speaking on his own behalf.

Sri J. MOHAMED IMAM.—I said that we need not consider it as a party issue.

Sri T. MARIAPPA.—Therefore the representatives of those people who contributed most on this account are the best persons to plead either for its retention or cancellation. They would be the real representatives; they knew where the shoe pinches and therefore they would be the proper persons to plead for or against prohibition.

Sri MULKA GOVINDA REDDY (Chitaldrug).—I object to this discrimination. He cannot dub the depressed classes as the people that are addicted to drink and other caste people as those who are not addicted to this habit.

Sri T. MARIAPPA.—My friend is very uncharitable to them. I never dubbed them as those who drink.

Sri MULKA GOVINDA REDDY.—He has particularly drawn the attention of the House to the two members from the depressed class community. It means that; it is implied.

Sri T. MARIAPPA.—My friend need not plead on their behalf. I

think they are best fitted and competent to plead for their own section. Therefore, they would be the best persons and I have heard year in and year out that the representatives of the scheduled castes have been pleading before Government for extending prohibition to other areas in the State and in fact on more than one occasion they have tabled a resolution and perhaps with the persuasion of the Government they have withdrawn these resolutions. It is true that there is some anomaly in Mysore State. While five districts are dry, the other four districts are wet. It is here that we have heeded to the voice of the Opposition. In fact, they wanted us to go slowly and cautiously and Government have gone cautiously. In response to the demand made by this House the year before last it was extended to two taluks—Belur and Saklespur. It is a matter on which we need not go into heated debate. It is really a social evil, and when it is recognised as a social evil, all of us must put our heads together to eradicate the social evil. Tinkering with the problem is no good. Piecemeal reforms will never bring about the desired results. I agree with him when he says: "At one stretch, if you had rendered the whole State dry I would have been the happiest man. Take the case of Bombay and Madras." It is true that they have introduced prohibition throughout their States, but Mysore could not afford to do so in the circumstances in which we are placed. Therefore, we are pursuing a cautious and slow policy, but that does not mean that we are advocating it in a halting manner. The Government perhaps is well aware of the financial situation and would certainly extend it to the other districts when the time is most opportune. When the evil is there and when the State recognises that it is an evil which should certainly be eradicated, when the directive principle of the State Policy is the introduction of prohibition with a view to raise the moral standard of

the population, I for one would see no reason whatever to agree to the plea put forward by the Leader of the Opposition.

With these few words, I very sincerely appeal to my Hon'ble friend Sri P. M. Swamidurai. He comes from a very poor section of the population and he has to plead for their cause. It is true it may appeal to him that cancellation of prohibition may for the time being do some good to the K.G.F. area, but ultimately and in the long run it will certainly do most incalculable harm. With these few words I would certainly oppose the resolution moved by Sri Swamidurai.

2 P.M.

Sri R. ANANTARAMAN (Chamarajpet).—Sir, while opposing the resolution brought by my friend Sri Swamidurai, I wish to bring to you notice that Sri Imam and other friends spoke in favour of the removal of prohibition. Hon'ble Sri Imam, a few years back was a Minister. He advocated gradual prohibition in the State. I do not know why in such a short time he has changed his opinion. Is it because that he is in the Opposition? Is it because that the present policy of Government is to extend prohibition and therefore Sri Imam opposes that move? I do not understand why in such a short time, he has changed his policy. Sri Mariappa opposed this resolution vehemently and he brought to our notice that there is a directive in the Constitution that prohibition will have to be introduced in all the States. When there is a directive, I do not know how we are entitled to discuss this subject, this resolution, on the floor of the House. Unless the Constitution is amended, it is not right that we should discuss on it. It is better, if we do not want prohibition, that the Constitution may be amended in the Parliament.

Sir, I live in a poor locality and I am surrounded by thousands of coolies and mill-workers and one or two fur-

longs from my house live hundreds of scavengers. These mill-workers get their salary on the 7th or 8th of every month and the scavengers on the 10th of every month. You have seen the Mysore Road. On that day, thousands of these scavengers and mill-workers will be excessively drunk and they will be lying on the road. At least half a dozen cases will be filed against drunkards. In every poor family of scavengers and mill-workers, at least, there will be four or five earning members, earning about Rs. 150 to Rs. 200 per month. I may tell you that on the 8th or 10th of the month, most of the money would have been spent on drinking. After two or three days, they will be almost starving. It is very pitiful to see that their wives and children—of scavengers and mill-workers—are thrown out in the streets without food and clothing. So is it not better that in the interests of the poorer class of people prohibition is introduced in the other districts as early as possible?

Hon'ble Sri Imam said that it is a social evil. He also admits it. If it is a social evil, why should it not be eradicated? He said that it can be done through propaganda and education. But I may assure him that unless there is some compulsion, it cannot be eradicated. Are not other social evils eradicated? For example, Varadakshina. In some States it is considered as a social evil and it has been almost prohibited. Not in our State but in other States. If it is an evil why should it not be prohibited? I feel that if we agree that it is a social evil, it also should be eradicated. Sri T. Mariappa said that this money is contributed by the poorer class of people. In a way it is an indirect tax. When all of us are pleading that the poor class of people should not be taxed either directly or indirectly, I do not know how we can recommend this indirect taxation.

Lastly, Sir, Sri Mariappa said that prohibition is not extended to other districts in Mysore State. I wish it

is extended. It would have been better if it is extended as early as possible to other districts, particularly to Bangalore City, where thousands of mill-workers and poorer class of people are suffering due to the non-introduction of prohibition. So, I oppose this resolution.

ಶ್ರೀ ಚಿ. ಹನುಮಯ್ಯ (ಹಿರಿಯೂರು-ಅನುನೂಚಿತ ಜಾತಿಗಳು).—ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ ಸ್ವಾಮಿ, ಶ್ರೀ ಸ್ವಾಮಿದೊರೆಯವರು ತಂದಿರತಕ್ಕ ಈ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ವಿರೋಧಿಸಿ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಮಾತನಾಡಬೇಕೆಂದಿಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ. ಶ್ರೀ ಸ್ವಾಮಿ ದೊರೆಯವರು ಷೆಡ್ಯೂಲ್ಡ್ ಪಂಗಡದಿಂದ ಬಂದಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಈ ರೀತಿಯ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ತಂದಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ನನಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯ ಮತ್ತು ವಿಪಾದವಾಗುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಈ ಬಾಬಿನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ಪಂಗಡದವರಿಂದ ಒಂದಲ್ಲ ಇನ್ನೊಂದು ವಿಧದಲ್ಲಿ ತೆರಿಗೆ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ದೇಶಕ್ಕೆ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ಗಳಿಸಿರತಕ್ಕ ನಮ್ಮ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸರ್ಕಾರದವರು ಬಡವರು ಉದ್ಧಾರವಾಗಬೇಕಾದರೆ ಪಾನನಿರೋಧವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದರೆ ಮಾತ್ರ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಇಲ್ಲ ಎಂಬ ಮನೋಭಾವದಿಂದ ಸುಮಾರು ಮೈಸೂರು ದೇಶದ ಅರ್ಧ ಭಾಗಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾದ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಪಾನನಿರೋಧವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದರು. ನಮ್ಮ ವಿರೋಧ ಪಕ್ಷದ ನಾಯಕರಾದ ಶ್ರೀ ಇಮಾಂ ಸಾಹೇಬರು, ಈಗ ಮನೆ ಮನೆಗೂ ಅಂಗಡಿಯಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ನಾನು challenge ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಯಾರು ಕುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದರೋ ಅವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಂಗಡಿಯಾಗಿಲ್ಲ ಅವರ ಯಾರು ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡಿ ಹಣ ಗಳಿಸಬೇಕೆಂದಿದ್ದಾರೋ ಅಂಥವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದರೂ ಇರಬಹುದೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ, ಕಳ್ಳಭಟ್ಟ ಸಾರಾಯಿ ಇಳಿಯುತ್ತದೆ, ಅದುದರಿಂದ ಪಾನ್ಸನಿರೋಧ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಅನೇಕರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, ಇದಕ್ಕೆ ನಾನು ಉತ್ತರ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡಿದರೆ ಶಿಕ್ಷೆಯಾಗುತ್ತದೆಂದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತು, ಆದರೂ ಕಳ್ಳತನ ನಿಂತಿಲ್ಲ, ಶಿಕ್ಷೆಯೂ ಆಗುತ್ತಿದೆ. ಹಾಗೆ ಎಲ್ಲೋ ಕೆಲವುಕಡೆ ಸಾರಾಯಿ ಕಳ್ಳಭಟ್ಟ ಆದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೇ ಪಾನನಿರೋಧ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ, ಬಿಟ್ಟು ಬಡಬೇಕೆಂದು ಸರ್ಕಾರವೇ ಆಗಲಿ ಸದಾ ಸ್ಯರೇ ಆಗಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟರೆ ಜನಕ್ಕೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆಂದು ಮನವಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಾಂಗಕ್ಕೂ ವಿರೋಧವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಪಾನನಿರೋಧವನ್ನು ರದ್ದುಪಡಿಸುವುದರಿಂದ ಬಡನಂಸಾರಿಗಳು ತೊಂದರೆಗೀಡಾಗುವರು.

ಇನ್ನೊಂದು ಹೇಳಿದರು ರದ್ದು ಮಾಡಿದರೆ ಹೆಚ್ಚು ದೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಬಡವರು ಬರುವುದು. ಅದುದರಿಂದ ಬಡವರಾಗಿರುವ ಜನರಿಗೆ ನಂಪಾದನೆ ಮಾಡುವುದು ದಿರುವ ಹಾಗೆ ಚಿತ್ರದುರ್ಗ ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಪಾನನಿರೋಧದ್ದಾರೆ. ಕುಡಿತದಿಂದ ಬಡನಂಸಾರಿಗಳೂ ಅನಾಥವಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲದೆ, ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಎಂದು ಕೇಳುವವರು ಜನರು. ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರ ರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನಾನು ಈ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ತಳ್ಳಿ.

Sri P. R. RAJAGUDI).—A resolution to be a hardy-annulment of the Assembly resolution being made by the members, when an opportunity arises either during discussion or during the discussion upon this subject should be abolished. The members they advance the proposition are made that there is illicit places where prohibition and the other arguments. The Government if prohibition is abolished the arguments seem because, the policy is to put down illicit the Government is successful in that the causes beyond less the people in co-operate with the prohibition should the Government however big the problem be—will not be drink evil in those my appeal to the

Sir, it is said that there is illicit distillation, but that is no reason why prohibition should be scrapped. Perhaps the Government will have to take more stringent steps to put down illicit distillation. I would like our Opposition members to impress upon the Government the necessity of enforcing prohibition in a more stringent manner in the areas where it is in force.

The other argument is that Government will get funds for public utility activities and for nation building activities by scrapping prohibition. This is a very curious argument. It is trying to divide the people from the Government. Who are the people and who are the Government? The people and the Government are one in this democratic age. If the people who are addicted to drink are benefited by the policy of prohibition, it is beneficial not only to the people but also to the Government. Suppose you scrap prohibition in the areas in which it has been in vogue now, what happens? The people who had stopped drinking in these areas will go back to drink. What happens? Those people will get poorer and their families will suffer intensively. If so, who is going to help the families that will suffer like that? Then perhaps the Government will have to come to their aid. It is curious to argue that if prohibition is scrapped the Government will be benefited and they will be getting more funds.

After all, the duty of the Government is to help people in distress. Prohibition is a preventive measure. Before people get into distress, it is the duty of the Government to see that they do not get into distress. Therefore this prohibition is very beneficial measure. Now there is another argument—perhaps it is advanced by the Opposition on this ground that in all the States in India prohibition is not introduced and so it is not an All-India policy. A few days ago, Pandit Nehru, Prime

Minister, in a statement to some magazine said that :

“We have full faith in the policy of prohibition. If the States where it is not introduced have not introduced it yet, they may take time but it does not mean that the areas where prohibition has been introduced should go back and scrap it.”

Therefore we should have a progressive policy in this direction. The Hon'ble Member, Sri T. Mariappa, alluded to some of the efforts made in this connection by Sri Mohamed Imam, the Leader of the Opposition. It appears he had advanced the cause of gradual prohibition. Now what the Government have undertaken is, they have introduced prohibition in five districts and in other districts they have to introduce prohibition. It is our duty to strengthen the hands of the Government to see that prohibition is introduced in other areas also. Speaking of Bangalore, I may say that I come in contact with the people who dwell in slum areas. In Basavangudi, in Narasimharaja Colony and in the eastern portion, I find people dwelling in slum areas. I very often have advised them to give up drinks. Most of these stone cutters earn four rupees per day and spend two rupees on drink. It is a tragic factor. If prohibition had been introduced they would have saved two rupees. I ascertained from them their view. They want prohibition to be introduced in Bangalore City. Therefore I would like the Government to pursue a progressive policy in this direction and see that as the next immediate step they introduce prohibition in the City of Bangalore.

Mr. SPEAKER.—The Hon'ble Minister may reply.

Sri T. CHANNIAH (Minister for Local Self-Government and Public Health).—Mr. Speaker, Sir, my friends Sriyuths Swamidurai, Mohamed Imam and Sydney Thomas have urged for repeal of prohibition. They said that the scheme is a failure and

(Sri T. CHANNIAH.)

should be scrapped forthwith in the broader interests of the State finance. This subject had come up for discussion on several occasions on the floor of this House and elsewhere. The policy that is being followed by the Government has been made clear by me. It is true that this is a very controversial subject. It has been pointed out by some members that prohibition has corrupted public life. As my friend Sri T. Mariappa and some others have pointed out, Government are committed to the policy of prohibition. They have a duty to carry out the mandate prescribed by the Constitution and I wish to assure the House that we will not lose sight of the directive of the State Policy as laid down in the Constitution. Government have been following a cautious policy. They are of the view that any extension of prohibition to other parts of the State should be consistent with the national economy. It is estimated that if prohibition is introduced in all the Districts, Government will lose revenue to the tune of about Rs. 2 crores and 20 lakhs.

Sri J. MOHAMED IMAM.—If you abolish prohibition, what will be the enhanced revenue?

Sri T. CHANNIAH.—There is no question of this. Government cannot afford to lose this substantial income.

Sri B. V. NARAYANA REDDY (Bagepalli-Gudibanda).—Why this dual personality? A person who drinks in one place is a criminal and a person who drinks in another place is a gentleman like Jekyll and Hyde?

Sri T. CHANNIAH.—We cannot afford to lose this revenue in view of the urgent need to augment our resources to meet the growing expenditure consequent on the implementation of the Five-Year Plan and the expansion of the Welfare activities, as my friend Sri Swamidurai has pointed out.

Sri B. V. NARAYANA REDDY.—Open up shops and get some money.

Sri T. CHANNIAH.—As I have said, Government cannot go back nor lose sight of the directive of the State policy as laid down in the Constitution.

Sri B. V. NARAYANA REDDY.—Does the Hon'ble Minister know that Justice Wanchoo has recommended the removal of prohibition in the Andhra State?

Sri T. CHANNIAH.—That is why we have been following a cautious policy. Prohibition can be a success if only the public wholeheartedly co-operated with the Government in the working of the scheme. As you are aware, special prohibition staff has been appointed to detect cases of illicit distillation, etc. The public is expected to assist the prohibition police in the detection of illicit distillation cases and to see that the evil is minimised. And prohibition can easily be a success when a proper psychological atmosphere is created. Government are trying to create such an atmosphere. Some slight adjustments in the dry areas will have to be effected to secure compact dry areas instead of having areas scattered here and there.

The working of prohibition in the five districts of Tumkur, Kolar, Chitaldrug, Chikmagalur and Shimoga and the taluqs of Belur, Saklespur, Ramanagaram and Channapatna is being watched. There has been a substantial increase in the number of prohibition cases detected. Detection of a large number of cases is due to stricter vigilance on the part of the prohibition staff. The working of the prohibition department has been satisfactory. Government cannot be accused of failure to take steps to check illicit distillation.

2-30 P.M.

ಶ್ರೀ ಮುಲ್ಲು ಗೋವಿಂದರಾಜು.—ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಈಗ ಕೆಲವು adjustments ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿ ದ್ದೇವೆ, ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಭಾಷಣದಲ್ಲೆಯೂ ಅದನ್ನು ಸೂಚನೆ ಮಾಡಿತ್ತು ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅದರ ಅರ್ಥವೇನೋ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ.

Sri T. CHANNIAH.—That is a matter for future consideration.

Sri B. HUTCHE GOWDA.—How long does it take?

Sri T. CHANNIAH.—We are thinking of amending the Prohibition Act on the lines of the Bombay Act to enable our Courts to award deterrent punishment in illicit distillation cases, etc.

Sri B. HUTCHE GOWDA.—There is no partial prohibition in Bombay.

Sri T. CHANNIAH.—Total prohibition.

Sri B. HUTCHE GOWDA.—So you cannot enforce it here.

Sri T. CHANNIAH.—Punishments that are at present awarded by our courts are somewhat lenient. As I said, we are contemplating certain amendments to the Prohibition Act somewhat on the lines of the Bombay Act, so that deterrent punishment is provided for certain types of prohibition offences. The Courts will also be empowered to award more from the fine imposed as rewards to informants and police officers who are responsible for detection of the cases.

Before extending prohibition to other parts of the State, it is necessary to assess the results so far achieved in the dry districts. The question was under the consideration of Government. But as the Government of India are likely to take up this question, it was considered not desirable for each state to pursue the question individually.

Sri J. MOHAMED IMAM.—I think the Government of India have not yet constituted the Committee.

Sri T. CHANNIAH.—I think so. The Government of India will be addressed in the matter. Government are of the view that the extension of prohibition should be consistent with the national economy. It will not be possible for the State to extend prohibition to other parts of the State; but it is proposed to make certain adjustments in the areas where prohibition is in force to meet certain local problems. Some of my friends said that on account of illicit distillation on a large scale in rural areas, even women and children have

become drink addicts. If only the public whole-heartedly co-operate with Government in the detection of those cases, it is possible to minimise this evil. I would therefore appeal to the Movers of the Resolution also to whole-heartedly co-operate with Government in the detection of illicit distillation cases and to bring to their notice.

Sri J. MOHAMED IMAM.—In what form? You want us to visit house to house?

Sri T. CHANNIAH.—If such things come to their notice, they may duly inform the prohibition police so that they may conduct necessary enquiries and bring the offenders to book.

Sri P. M. SWAMIDURAI.—I press the Resolution.

Mr. SPEAKER.—The question is :

“This Assembly is of the opinion that Prohibition should be repealed and the amount obtained by removal of Prohibition may be utilised for the betterment of the State.”

The motion was negatived.

Mr. SPEAKER.—In a way we have now disposed of nine resolutions by this single resolution, viz., Nos. 15, 25, 35, 37 and 38 as well as Resolutions Nos. 24, 39, 47 and 113.

The next resolution stands in the name of Sri R. Muniswamiah. He is not present. Next Resolution No. 17 by Sri P. R. Ramaiya.

Sri P. R. RAMAIYA (Basavan-gudi).—Sir, I do not propose to move it.

Mr. SPEAKER.—Resolution No. 18. Sri L. Siddappa is not present. No. 19 by Sri Kemparaj.

No. 19. Fixing a ceiling limit to Lands in possession of Absentee Landlords.

Sri B. T. KEMPA RAJ (Bangalore South—Scheduled Castes).—I beg to move :

“This Assembly is of the opinion that an absentee landlord may be allowed to possess

(SRI B. T. KEMPARAJ.)

only 25 acres of *Kushki*, 5 acres of *Tari* or *Bagayat*, with a view to make the tiller of the soil the master of it and give security for the tiller."

ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ದೇಶದಮುಂದೆ ರೈತರ ಸಮಸ್ಯೆ ಬಹಳ ಕಠಿಣವಾಗಿದೆ. ದಿನೇ ದಿನೇ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿರುವ ಪ್ರಜಾ ಸಂಖ್ಯೆ, ಅವರ ಕಷ್ಟವನ್ನು ಇಮ್ಮಡಿಸಿದೆ. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಸಂಕನವನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಾ ತಾಳೂ ಸುಖವಾಗಿ ಜೀವಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಎಲ್ಲರೂ ರೈತರು ತಮಗೆ ಒಡೆಸಬೇಕೆಂದು ಕೇಳುತ್ತಿರುವುದು ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ. ಇವೊತ್ತಿನದಿವಸ ಇಡೀ ಹಿಂದೂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿರುವ ರೈತನ ವಿಷಯವನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳೋಣ. ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಹೃದಯವು ಹೇಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡತಕ್ಕಂಥ ಅವಯವಗಳಲ್ಲೊ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದುದೋ ಹಾಗೆಯೇ ವ್ಯವಸಾಯಮಾಡತಕ್ಕ ರೈತನೂ ನಮ್ಮಾಸದಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟೇ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯಸ್ಥಾನವನ್ನು ಪಡೆದಿರುತ್ತಾನೆ. ಕಾಶ್ಮೀರ ದೇಶದ ಉದಾಹರಣೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಾದರೆ, ಅಲ್ಲಿನ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳಾದ ಫೇಕ' ಅಬ್ದುಲ್ಲಾ ರವರು ಒಂದು ಕಾನೂನನ್ನೇ ಬೇರಿಗೆ ತಂದು ಚಾಣಾಕ್ಷತೆಯಿಂದ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಭೂಸಂಧಾರಣೆಯನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದೇ ಭೂ ಸಂಧಾರಣೆಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಂತೆ ಬೇಕಾರ ಮುಂತಾದ ಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ನಾನಾತರದಲ್ಲಿ ರೈತರಿಂದ ಪ್ರದರ್ಶನಗಳೂ ಸತ್ಯಾಗ್ರಹಗಳೂ ನಡೆದಿರುವುದನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದೇವೆ. 30,000 ಜನರು ಸರ್ಕಾರದ ಮುಂದೆ ಸತ್ಯಾಗ್ರಹ ಹೂಡುವ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದರೆಂದರೆ ರೈತರ ಸಮಸ್ಯೆ ಇಂದು ಎಷ್ಟು ಉಲ್ಬಣವಾಗಿವೆಯೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಯಾವ ಪರಿಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಉಂಟಾಗಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಯೋಚಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ರೈತನು ತನಗೆ ಸ್ವತಃ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಜಮೀನು ಬೇಕು, ತಾನು ಜಮೀನನ್ನು ಮಾಡುವಾಗ ಅದರ ಒಡೆತನವೂ ತನಗೇ ಇರಬೇಕೆಂಬುದೇ ಅವನ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ.

ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ಯಾರು ರೈತರು ಹೆಚ್ಚಾಗಿಲ್ಲದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಜನಸಂಖ್ಯೆಯು ಹೆಚ್ಚಾಗಿಲ್ಲದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಈಗಿರತಕ್ಕಂಥ ತೊಡಕಾದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಉದ್ಭವಿಸದೆ ಇದ್ದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕವಾದ ಜಮೀನಿನ ಮಾಲೀಕತ್ವವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೋ ಅಂಥವರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೂಲಿಗೋ, ಗುತ್ತಿಗೆಗೋ, ವಾರಕ್ಕೋ ಜಮೀನನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅನೇಕ ರೈತರು ಒದ್ದಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ರೈತರುಗಳನ್ನು ಇಂಥ ಕಷ್ಟಗಳಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿ ಸ್ವತಂತ್ರ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಅವರೂ ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ವ್ಯವಸಾಯದ ಕಸಬನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ಜೀವನೋಪಾಯವನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕಾದದ್ದು ಸರ್ಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಈಗ ದೇಶದ ಮುಂದಿರುವ ಅಹಾರದ ನಿಯಂತ್ರಣದ ಸಮಸ್ಯೆ ಪರಿಹರವಾಗಿ, ದೇಶದಲ್ಲಿ ಈಗ ಜನರು ಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿ ನರಳುವುದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇವೊತ್ತಿನ ದಿವಸ ರೈತರು ನಮಗೆ ಜಮೀನು ಬೇಕು, ಕಾಮಗಳಲ್ಲಿರುವ ಮರಗಳನ್ನು ಕಡಿಸಿಯಾದರೂ ಜಮೀನುಗಳನ್ನು ಉಳುವುದಕ್ಕೆ ಮಾಡಿಕೊಡಿ, ಗೋಮಾಳಗಳನ್ನಾದರೂ ಕೊಡಿ ಎಂದು ಒತ್ತಾಯದಿಂದ ಕೇಳುತ್ತಿರುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿ

ಪರಿಹರಿಸಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಈ ಮಾನ್ಯ ಸಭೆಯ ಸದಸ್ಯರಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ತತ್ವವನ್ನೊಪ್ಪಿಕೊಂಡಿರತಕ್ಕ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಪ್ರಜೆಯೂ ಕೂಡ ಇಂದು ಯೋಚನೆಮಾಡಬೇಕಾದ ಪ್ರಸಂಗ ಬಂದಿದೆ. ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಬಿಡಿಸುವ ವಿಧಾನದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಒಂದು ವಾಕ್ಯ ಬಾಕಿ ಬರುತ್ತಿದೆ 'Either Mohamed should go to the mountain or the mountain should come to Mohamed' ಎಂದು. The latter is not possible ಆದ್ದರಿಂದ ಯಾವ ರೀತಿ ರೈತರು ಕೇಳತಕ್ಕ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದು ಈ ಸಭೆಯ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಸದಸ್ಯರಮೇಲೂ ಒದ್ದಿರತಕ್ಕ ಜವಾಬ್ದಾರಿ. ಈ ಒಂದು ವಿಚಾರ ನಾವು ಯೋಚನೆ ಮಾಡುವಾಗ 'absentee landlords' ಎಂದು ಯಾರನ್ನು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದೇವೋ, ಸರ್ಕಾರಿ ಖಾತೆ ಖರ್ಚುಗಳಲ್ಲಿ ಶ್ಯಾನುಭೋಗರ ರೆಕ್ಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಯಾರ ಹೆಸರಿದ್ದು ಕುಡಾಯ ಜಮೀನು ಅಗುತ್ತಿರತದೋ, ಅವರುಗಳ ಸುಳಿವೇ ಆ ಜಮೀನುಗಳಲ್ಲಿಲ್ಲದ ಅವರು ಎಲ್ಲೋ ಇದ್ದುಕೊಂಡು ರೈತರಿಂದ ಜಮೀನನ್ನು ಅಬಾವು ಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಸುಖವಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ರೈತರ ಕುಂದುಕೊರತೆಗಳನ್ನು ಅವರು ಗಣನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ; ಸಿಟಿಗಳಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ನೌಕರಿಗಳಿದ್ದು ಕೊಂಡು ತೃಪ್ತಿಪಟ್ಟುಕೊಂಡಿರದೆ ಇತ್ತ ಕಡೆ ಜಮೀನುಗಳೂ ಇರಬೇಕು; ಅತ್ತ ಎಲ್ಲಾ ಆಸ್ತಿ ಪಾಸ್ತಿಗಳೂ ಇರಬೇಕೆಂದಿರುತ್ತಾರೆ. ಇಂಥ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಸಂಸ್ಥಾನದ ಹಿತದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ, ಹಾಗೂ ರೈತರ ಹಿತದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ತಮ್ಮ ಜಮೀನುಗಳನ್ನು ಅವುಗಳನ್ನು ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ರೈತರಿಗೇ ಕೊಡತಕ್ಕದ್ದು ಅತ್ಯಾವಶ್ಯಕ. ಬಹುಶಃ ನಾನು ಇವೊಮ್ಮೆ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ವಾದಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಕೆಲವರಿಗೆ ಅಶ್ಚರ್ಯವಾಗಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಆದರೆ ಇಂದಲ್ಲ ನಾಳೆಯಾದರೂ ಈ ಸಮಸ್ಯೆ ತಾನಾಗಿಯೇ ಪರಿಹಾರವಾಗುವ ಕಾಲ ಬರುತ್ತದೆ.

ಈಗಾಗಲೇ ನಮ್ಮ ಭಾರತ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಪ್ರಯೋಗಗಳಾಗಿ ತಾವಾಗಿಯೇ ಕಾರ್ಯಗತವಾಗುತ್ತಿವೆ. ಈಗ ಎರಡು ಮೂರು ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಅರ್ಧಂಬರ್ಧ ಇನಾಂ ಮತ್ತು ಜೋಡಿಗಳನ್ನು ರದ್ದು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಮಸೂದೆಯನ್ನು ತಂದಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ಅರ್ಧಂಬರ್ಧವಾಗಿ ತಂದಿರುವ ಬಿಲ್ಲುಗಿಂತಲೂ ಇದು ಇಡೀ ದೇಶದ ಮತ್ತು ವ್ಯಕ್ತಿಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಏಕೆಂದರೆ ರೈತರಿಗೆ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕು, ಅವರ ಕಷ್ಟಗಳ ನಿವಾರಣೆಯಾಗಬೇಕು, ಅವರ ಹಿತವನ್ನು ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಘೋಷಿಸುತ್ತೇವೆ. ಯಾವ ರೀತಿ ನಾವು ಅವರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ, ನಿಜವಾಗಿ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆಯೋ ರೈತರಿಗೆ ಎಂದು ನಮ್ಮ ಆತ್ಮಕ್ಕೆ ಪ್ರಶ್ನೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರ ಬಹುಶಃ 'ಇಲ್ಲ' ಎಂದು ಬರಬಹುದು. ದೇಶದಲ್ಲಿ ರೈತರು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ, ಅವರು ದೇಶದ ಬೆನ್ನುಮೂಳೆ, ನಮ್ಮ ದೇಶದ ರೈತರ ಹಿತವನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಬೇಕಾದುದು ನಮ್ಮ ಆದ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯ ಎಂದು ಸಾರುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಹಿಂದೆ ಸಾರಿದ್ದೇವೆ, ಮುಂದೆಯೂ ಸಾರಬಹುದು. ಆದರೆ ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿರುವ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಹೇಳಿಕೆಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾ ಅಥವಾ ಉಪಮಾನಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾ ಹೋಗುವುದು ನ್ಯಾಯವೆಂಬ

ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಹೃದಯಕ್ಕೆ ನಾವೇ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ರೈತರ ಹಿತದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಈ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ನಾನು ಈ ಮಾನ್ಯ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಮಂಡಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಯಾವ ಒಂದು ವಿಚಾರವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇವೋ ಅದನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡಲು, ಈ ಹೊತ್ತಿನಿಂದಾದರೂ ಸರ್ಕಾರ ಮತ್ತು ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಲಿ ಎಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಈ ಒಂದು ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ತಂದಿದ್ದೇನೆ.

ನಮ್ಮ ದೇಶದ ರ. ಜ್ಯಾಂಗದಲ್ಲೂ ಸಹ ಅನೇಕ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ನಾವು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆ, ದೀನರು, ದಲಿತರು ಇದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಅರ್ಥಿಕ ಸಾಮಾಜಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಸುಧಾರಣೆಗಳನ್ನು ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಅನೇಕ ರೀತಿಯ ಕಾನೂನು ಕಟ್ಟಲೆಗಳನ್ನು ನಾವು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ರೈತರ ಹಿತದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ತಕ್ಕ ಒಂದೆರಡು ಕಾನೂನುಗಳನ್ನು ನೋಡೋಣ. ಚೀನೀನ ಆಕ್ಟ್ ಮುಂತಾದ ಕಾನೂನುಗಳಿವೆ; ಆದರೆ ಈ ಕಾನೂನುಗಳು ಎಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ರೈತರಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಿವೆ, ಅವರ ಹಿತಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಹಾಯಕವಾಗಿವೆ ಎಂದು ಹೋಲಿಸಿ ಮಾಡಿದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿಯ ಕಾನೂನುಗಳಿಂದ ಸಮಾಜದ ಬೀದಿನವನ್ನೇ ಉಳಿಸಿಕೊಡುತ್ತಿರುವ ರೈತನಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಿಲ್ಲವೆಂದರೆ ಅತ್ಯುಕ್ತಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ದೇಶ ವ್ಯವಸಾಯದ ದೇಶ. ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡತಕ್ಕವನಿಗೆ ತಾನು ಮಾಡತಕ್ಕ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯ, ಅನುಕೂಲತೆ, ನಂಬಿಕೆ ಹುಟ್ಟಬೇಕು. ಇವನ್ನು ಅವನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿಸಬೇಕಾದರೆ, ದೇಶದಲ್ಲಿ ಯಾರು ಜಮೀನು ಒಡೆದು ಅದನ್ನು ತಾವು ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಶಕ್ತಿ ಇಲ್ಲದವರನ್ನು ತಮ್ಮ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಅವಲಂಬಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೋ ಅವರೂ ಸಹ ಉದಾರವಾದ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಒಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಈ ಹೊತ್ತಿನ ದಿವಸ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯೂ ತನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಈ ಕಡೆ ತಿರುಗಿಸಿದ ಹೊರತು ಮುಂದೆ ದೇಶಕ್ಕೆ ಆಶಾದಾಯಕವಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯುಂಟಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಕಾರಣವುಂಟು. ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸ್ವಾರ್ಥ, ಎಂದರೆ ತಾನು ಬದುಕಬೇಕು, ಸುಖವಾಗಿರಬೇಕು, ತಾನು ತನ್ನದು ಎಂಬ ಮಹಾರಾಜ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತನ್ನದೆಯೇ ಆಲೆಯವರೆಗೆ ಇಂಥ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಅಡ್ಡಿ ಆತಂಕಗಳಿರುತ್ತವೆ. ನಾನು ತಕ್ಕದ್ದು ನನಗೊಬ್ಬನಿಗೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ದೇಶದ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಗಾಗಿ, ಮೇಲ್ಮೈಗಾಗಿ ಎಂಬ ವಾಣೀಧರ್ಮ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಗೂ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಹುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅಲ್ಲವನ್ನೂ ಎಷ್ಟೇ ಸಂಘಗಳನ್ನೂ ಕಾನೂನುಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಲು, ಎಷ್ಟೇ ಕಮಿಟಿಗಳನ್ನೂ ಕಮಿಟಿಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಲು, ಅಷ್ಟೇ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಎಷ್ಟೋ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ, ಎಷ್ಟೋ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಧಕ ಬಾಧಕಗಳನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಪ್ರಯೋಗಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ, ಆದರೂ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಹುಟ್ಟೇಗೌಡ: ಕಾಗಾದರೆ, ಈ ಸುಧಾರಣೆ ಕೂಡ ಬೇಡವೆಂತ?

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಬಿ. ಕೆ. ಪರಾಜೆ: ಬೇಡವೆಂದಲ್ಲಿ ಸುಧಾರಣೆ ಸುಧಾರಣೆ, ಎಂದು ಹೇಳುವಾಗ ಈ ನಿರ್ಣಯದ ತತ್ವವನ್ನೇ ಲ ತತ್ವವನ್ನು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಮತ್ತು ಇದನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡಲು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಬೇಕು.

Should Mohammed go to the mountain or the mountain should go to Mohammed? The latter is an impossibility. Therefore, for the absentee landlords, at least now the day has come, the time has ripened, to purify their hearts and see to the interests of the majority of the people in the nation. Unless and until they come to the decision that they have to give place to the tiller of the soil, the time may come when they will be compelled and pressed to give room for the tiller of the soil who has been toiling for the last so many years under the clutches of these absentee landlords, whom, I may go to the extent of calling as feudal lords.

ಅದಾದರಿಂದ ಈ ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಈ ನಿರ್ಣಯವನ್ನೊಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಬೇಗ ಇದನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡಲು ಸರ್ಕಾರದವರು ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ದೇಶದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಜನರ ಬೆಂಬಲ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ. ಸರ್ಕಾರ ಈ ರೀತಿ ಒಂದು ಕಾನೂನು ಮಾಡಿದಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬೆಂಬಲ ಮತ್ತು ಪರಸ್ಪಾರ ದೇಶದ ಮೂಲ ಮೂಲಗಳಿಂದಲೂ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸಂಶಯವೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ಸರ್ಕಾರದ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರಬಹುದು. ಅದಾದರಿಂದ ರೈತನ ಹಿತದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ, ದೇಶದಲ್ಲಿರುವ ಆಹಾರದ ಕೊರತೆಯನ್ನು ನಿವಾರಿಸುವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ, ರೈತರಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ದೊರಕಬೇಕಾದ ಮಾನ್ಯತೆ ಕೊಡುವ ನೀತಿಯನ್ನು ನಾನು ಈ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತಮಾಡಲು ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರೂ ಹಾಗೂ ಸರ್ಕಾರದವರೂ ಕೈಕೊಳ್ಳಬಹುದಾದ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಕೈಕೊಂಡು ಬದಲಿಗೆ ದೊರೆಯಬೇಕಾದ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ, ನನಗೆ ಇಷ್ಟು ಹೇಳಲು ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ ವಂದನೆಗಳನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಿ ನನ್ನ ಭಾಷಣವನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

Mr. S P E A K E R.—Resolution moved :

“That this Assembly is of the opinion that an absentee landlord may be allowed to possess only 25 acres of kushki, 5 acres of tari or bagayet, with a view to make the tiller of the soil the master of it and give security to the tiller.”

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಪ್ರಭಾಕರ್ (ನಲವತ್ತನೇ ಅನುಸೂಚಿತ ಜಾತಿಗಳು): ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಭೂಮಾಲೀಕತ್ವದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಈ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ತಂದಿರತಕ್ಕ ಮಾನ್ಯ ಮಿತ್ರರಾದ ಶ್ರೀ ಕೆ. ಪರಾಜೆ ಅವರಿಗೆ ವಂದನೆಗಳನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಕಾರಣವಾದರೂ ಇಷ್ಟೆ. ಈ ಭೂಮಿ ಸ್ವಾಮ್ಯವನ್ನು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ದಿವಸಗಳಿಂದಲೂ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮುಂದಿಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾಗಿ ಚಿಕ್ಕಚಿಕ್ಕದಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು

(ಶ್ರೀ ಕೆ. ಪ್ರಭಾಕರ)

ರೊಪದಲ್ಲಿ ಪರಿಹಾರಮಾಡಲು ತೊಡಗಬೇಕೆಂಬ ಉತ್ಸಾಹವೂ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕಿದೆ. ಯಾವ ಒಂದು ಬದಿ ರಾವಣಿಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾದರೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರಿಗೆ vested interest ಇರುತ್ತದೆ. ಬಹಳ ಸಿಕ್ಕಿರುವ ಅನುಭವಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವ ಜನರೂ ಅವರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹೈಮನುಷಾದನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ಜನರೂ ಇರುವಾಗ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದರೆ, ಒಂದು ಸುಧಾರಣೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದರೆ ಕಷ್ಟವಿದೆ. ಆದರೂ ಸರ್ಕಾರ ಮುಂದೆ ಬಂದು ದೇಶದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹೇಗಿದೆ ನೀವು ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟು ನೋಡಿ. ಇಂಥ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಮನೋಧರ್ಮವನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿದ್ದರೆ, ಕಾನೂನು ಮಾಡಿ ನಿಮ್ಮ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಕೂಡ ಸಮವಾಗಿ ಹಂಚಿ ಬೇಕಾಗುವುದು ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅವರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಪರಿವರ್ತನಮಾಡಲು ತಕ್ಕ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳಲು ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದ ಹಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ವಿತ್ತರು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ, ಸರ್ಕಾರ ಮಾಡಲ ಬಜಲ, ಮನಸ್ಸಿರಲ ಇಲ್ಲದೇ ಇರಲ, ಜಮೀನು ಬೇಕೆಂದು ಕೇಳತಕ್ಕ ಕೂಗು ಸಫಲವಾಗಲ ಇಲ್ಲದಿರಲ, ಇಷ್ಟೆಂತೂ ನಿಜ. ದೇಶದ ಜನಸಂಖ್ಯೆ ದಿನೇದಿನೇ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ನಮಗೆ ದೊರೆಯಬೇಕಾದ ಆಹಾರ ಪೂರ್ತಿ ಯಾಗಿ, ಸುಲಭವಾಗಿ ಭೂಮಿಯಿಂದಲೇ ಬರಬೇಕಾಗಿ ರುವುದಿರಲ. ಈ ಭೂಮಿಯಿಂದ ಎಷ್ಟು ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಪಡೆಬೇಕೋ ಅಷ್ಟನ್ನೂ ಪಡೆಯುವಂತೆ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುವ ಕಾಲ ಸನ್ನಿಹಿತವಾಗಿದೆ. ಭೂಮಿಯ ಮಾಲೀಕತ್ವ ಯಾರಕ್ಕೆಯ್ಯರೂ ಇರಲ, ಬೇಸಾಯ ಯಾವ ರೀತಿಯಾದರೂ ನಡೆಯುತ್ತಾ ಇರಲ, ಅದನ್ನು ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಉತ್ಪಾದಿಸಿ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ರೈತರು ತಯಾರಾಗಿರಲ ಇಲ್ಲದೇ ಇರಲ ಸರ್ಕಾರ ಈ ಒಗ್ಗೆ ಕೈಹಾಕಿ ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟು ಒಂದು ಕಡೆ ಬೆಳೆಯುವವರಿಗೆ ಸೌಕರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟು ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆ ದೇಶದ ಹಿತಕ್ಕೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕ ವಾಗುವುದಕ್ಕೂ ಕಾಲಬಂದಿದೆ ಈ ನಿರ್ಣಯವು ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬಂದಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ದೇಶ ದಲ್ಲರವ ಅಸ್ತಿ ಎಲ್ಲರ ಹಿತಕ್ಕೂ ಇರ ಬೇಕೆಂದು ಎಲ್ಲಾ ಸರ್ಕಾರಗಳೂ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳೂ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿವೆ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೆ, ಭೂಮಿ ಅಥವಾ ಕೆರೆ, ಅಥವಾ ಇನ್ನಾವ ಅಸ್ತಿ, ವಾಸದ ಮನೆಗಳು ಇವುಗಳೂ ಕೂಡ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯ, ಒಂದು ಸಂಸಾರದ ಅಥವಾ ಕೇವಲ ಒಂದು ಗುಂಪಿನ ಜನರ ಹಿತಕ್ಕಾಗಿ ಸೌಕರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಕೆಲವು ದಿವಸ ಅಡ್ಡಿ ಆತಂಕಗಳಲ್ಲದೆ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದರೂ ಸೌಹಾರ್ದದಿಂದ ಎಲ್ಲರ ಹಿತಕ್ಕಾಗಿ ಅವು ಉಪಯೋಗವಾಗುವ ಕಾಲ ಬಂದಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಒಪ್ಪುತ್ತಾರೆ. ಈಗ ಒಂದು ಕಡೆ ಉಳಿತಕ್ಕವರು ಹೊಸದಾಗಿ ಜಮೀನನ್ನು ಉಳಿ ಬೇಕು, ಇದು ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯ ಕಾರ್ಯ ಎಂದು ತಿಳಿದು ಕೊಂಡು ಜಮೀನು ಕೇಳುವವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿದೆ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೊಪೋಣವೆಂದರೆ ಮೂರು ಪ್ರಸಂಗ ಗಳು ಅವರ ಮುಂದಿವೆ. ಜನರು ಕೇಳುವ ಕಡೆ ಜಮೀ ನಿಲ್ಲ, ಜಮೀನಿರುವ ಕಡೆ ಕೇಳುವ ಜನರಿಲ್ಲ, ಹೀಗಾಗಿದೆ. ಇರುವ ಜಮೀನನ್ನು ವಿಸ್ತಾರ ಮಾಡಿಕೊಡುವುದು ಯಾವ ವಾಸನವ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಜಮೀನು ಸಮವಾಗಿ ಹಂಚಿಕೊಡಬೇಕೆಂಬುದು ಅನಿ ವಾರ್ಯ ಮತ್ತು ನಿರ್ವಿವಾದ ವಾದ ವಿಚಾರ. ಸಮಾಜ

ದಲ್ಲಿ ಈಗ absentee landlords ಎಂದಿದ್ದಾರೆ. ಇವರು ಜಮೀನಿನಿಂದ ಬರುವ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಿಂದಲೇ ಜೀವನ ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಭೂಮಿಯ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಿಲ್ಲದೆ ಇನ್ನಾವುದಾದರೂ ಬೇರೆ ಮಾರ್ಗದಿಂದ ವಂಶಾನ ವಿರುತ್ತದೆ, ಬೇರೆ ಕಸಬನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ. ಈಗ ಎಷ್ಟೇ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ದರೂ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಉಳುವವರಿಗೂ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೂ ನಡುವೆ ಇರುವ ಮಧ್ಯಸ್ಥ ಗಾರನ್ನಿಟ್ಟಿರುವುದು ತಪ್ಪು. ಹಾಗೆಯೇ absentee landlords ಇದ್ದಾರೆ. ಇವ ರನ್ನು ತೆಗೆಯುವುದು ಧರ್ಮ. ಇದನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣ ವಾಗಿ ತೊಡೆದುಹಾಕುವಾಗ ಬಹಳ ದಿವಳಿಗಳಿಂದ ಬಂದಿರುವವರಿಗೆ ಅವರ ಉಪಯೋಗಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಭಾಗದ ಜಮೀನನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟು ಮಿಕ್ಕದ್ದನ್ನು ಹಂಚಿ ಬಹುದು. 25 ಎಕರೆ ಮಿಷ್ಕಿ, 5 ಎಕರೆ ತರಿ ಕಡಮೆ ಎಂದು ಕಾಣಬಹುದು. ಆದರೂ ಈ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲೇ ಬೇಕು. ಭೂಸುಧಾರಣೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಮುಂದಿದೆ. ಅದನ್ನು ಜಾರಿಗೆತರಲು ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೂ ಆಶೆ ಇದೆ. ಜೋಡಿ ರಮ್ಯ ಮಾಡುವುದು, absentee landlordsಗೆ ಬೇರೆ ಕಾನೂನು ಮಾಡುವುದು, ಹೀಗೆ piecemeal ಭೂಸುಧಾರಣೆ ಗಳೇನಿವೆಯೋ ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕ್ರೋಢೀಕರಿಸಿ ಒಂದೇ ಸಾರಿ Land Reforms Act ಎಂದು ಮಾಡಿ ಇದರ ಮೂಲಕ ಭೂಮಿಯ ವಿಚಾರದಲ್ಲರತಕ್ಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳೆಲ್ಲ ವನ್ನೂ ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಗೆಹರಿಸುವ ರೀತಿ ಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಮಾಡಿದರೆ ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯ ದೆಂದು ನನ್ನ ಭಾವನೆ. ಅಂತೂ ಈ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕವಾಗಿ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡಿ ವಾಚಸ್ಪು ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳುವ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ನಿಲ್ಲುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ನಂಬಿದ್ದೇನೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಈಗಾಗಲೇ land scarcity ಸರ್ಕಾರ ದವರ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿದೆ. ಜಮೀನು ಬೇಕೆಂದು ಅರ್ಜಿ ಹಾಕುವವರಿಗೆ ಯಾವ ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಸರ್ಕಾರ yes or no ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ಸಾಧ್ಯ ಎಂದು ನರ್ವರೂ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅದುದರಿಂದ absentee landlords ನಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಜಮೀನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡುವ ಜನರಿಗೆ ಕೊಡುವುದು ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿದೆ. ಅದುದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರ ದವರ ಸ್ಥಿತಿಯೂ ಎಷ್ಟು ಕಷ್ಟವಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು absentee landlordsಗಳ ನಹ ನೋಡಬೇಕು. ಜಮೀನನ್ನು ಸುಮ್ಮನೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಇದರ ಫಲ ವನ್ನು ದೇಶಕ್ಕೆ ಕೊಡದೇಯಿರುವ absentee land lords ಅಲ್ಲದೆ ಇತರ ಜಮೀನ್ದಾರರೂ ಕೂಡ ಸರ್ಕಾರ ದೊಡನೆ ನಹಕರಿಸಬೇಕು. ಜಮೀನು ನಮ್ಮಲ್ಲಿರುವ ದನ್ನೇ ವೃದ್ಧಿಮಾಡಿ ಅದರಿಂದ ಧಾನ್ಯವನ್ನು ತೆಗೆದು ದೇಶಕ್ಕೆ ಕೊಡುತ್ತೇವೆಂದರೆ, ಇದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ದಾಹ ಅಡಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಉಪಕಾರವಾಗದೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ.

3 P. M.

ಈ ದಿವಸ ಜಮೀನು ಬೇಕೆಂದು ಕೇಳತಕ್ಕವರ ಸಂಖ್ಯೆ 90 ಇದ್ದರೆ ಕೊಡುಗೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ 10 ಇದೆ. ಅದುದರಿಂದ ಇದನ್ನು ಒಂದು ಸಮತೂಕಕ್ಕೆ ತರುವುದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಇಂಥ ವಿಚಾರಗಳಿಗಾಗಿ ಒಂದು ಕಾನೂನನ್ನು ತಂದರೆ, ಅವರು ಸುಮ್ಮನೆ ಒಂದು ಒತ್ತಾಯದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ, ಜನ ರನ್ನು ಒತ್ತಾಯಪಡಿಸಬೇಕೆಂದು ತರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಜಮೀನ್ದಾರರು ಈ landless

class ಗಳವರಿಗೆ ತೋರಿಸುತ್ತಿರುವ ಒಂದು ಫೋರಂ ಯಿಂದ ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ದಿವಸ ಅಂಥ ಒಂದು ಮಸೂಮೆಯನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕೆಂದು ನಾನು ತಿಳಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಈ ದಿವಸ ಸರ್ಕಾರದವರು ಅಂಥ ಒಂದು ಮಸೂಮೆಯನ್ನು ತರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳತಕ್ಕದ್ದು ಬಡವರ ಹಿತದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನ್ಯಾಯವಾಗಿದೆ ಎಂಬ ಅಂಶ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಜನರ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ಪರಿಣಾಮವಾಗುವಂತೆ ಆಗಬೇಕು. ಆಗಲೇ ಈ ಜಮೀನುಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಹಂಚಿಕೆ ಮಾಡಲು ಒಂದು ಅವಕಾಶವಾಗಿ ವುದು. ಆದುದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ವಾಗಿ ಈ ಎಲ್ಲ ವಿಷಯಗಳನ್ನೂ ಪರ್ಯಾಲೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದೂ ಹಾಗೆ ಬೇಗ ಪರ್ಯಾಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ, ಜಾಗೃತ ಒಂದು ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕೆಂದೂ, ಅನಂತರ ಇದನ್ನು ಬೇಗ ಕಾರ್ಯ ರೂಪಕ್ಕೆ ತಂದು, ಒಂದು ರ‍್ಯಾಂಡ್ ರೆಕಾರ್ಡ್ಸ್ ಆಕ್ಟ್ ಎಂದು ಮಾಡಿ, ಪುನಃ ನಾವು ಇನ್ನು 30-40 ವರ್ಷಗಳ ತನಕ ಇದರ ಪಶ್ಚಿ ಪದೇ ಪದೇ ಏರ್ಪಡೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿಸಿ, ಈ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ತಂದಿರತಕ್ಕ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರನ್ನು ವಂದಿಸಿ ನನ್ನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

Mr. SPEAKER.—The House will now rise for Lunch and meet again at 3-30 P.M.

The House adjourned at Three Minutes past Three of the Clock and re-assembled at Thirty Minutes past Three of the Clock.

[Mr. SPEAKER in the Chair.]

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಹುಚ್ಚೇಗೌಡ (ತುರುವೇಕೆರೆ).—ಸ್ವಾಮಿ, ಈ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ತಂದಿರತಕ್ಕವರ ಉದ್ದೇಶವೇನೋ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗಿಯೇ ಕಾಣುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ಇದನ್ನು ಯಾವರೀತಿಯಾಗಿ ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತರಬೇಕು ಎಂಬ ಅಂಶ ಮಾತ್ರ ನನಗೆ ಕಂಡುಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ಸ್ವಾಮಿ, ಪುಖ್ಯವಾಗಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಈ ಜಮೀನು ಸುಧಾರಣೆ ಅಷ್ಟು ಕಷ್ಟನಿಟ್ಟಾಗಿ ಆಗ ಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ, ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಮೊದಲು ಭೂಸುಧಾರಣೆ ಆಗಬೇಕಾದದ್ದು ಬಹಳ ಅವಶ್ಯಕ. ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಮೊದಲು ಆ ಜೋಡಿ ಜಿಜ್ಞಾಸುಗಳು ಬೇಗ ರದ್ದಾಗಬೇಕು. ಅನಂತರ ಈ ಭೂಸುಧಾರಣೆ ಯನ್ನು ಯಾವರೀತಿ ಮಾಡಿದರೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆಂಬುದನ್ನು ನೋಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈಗ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲರತಕ್ಕ ಹಿಡುವಳಿ ಜಮೀನುಗಳ ವಿಸ್ತೀರ್ಣ ಸುಮಾರು 83 ಲಕ್ಷ ಚಿಲ್ಡರೆ ಎಕರೆಗಳು. ಇದರ ಪೈಕಿ ಸಾಗುವಳಿಯಾಗುತ್ತಿರುವುದು 65 ಲಕ್ಷ ಚಿಲ್ಡರೆ ಮಾತ್ರ. ಇದರಲ್ಲಿ ರೈತರ ಹಿಡುವಳಿಯಲ್ಲರತಕ್ಕದ್ದು ಸುಮಾರು 11 ಅಥವಾ 11.5 ಲಕ್ಷ ಎಕರೆಗಳು. ಇನ್ನು ಉಳಿದ ಹಿಡುವಳಿ ಜಮೀನುರ‍್ಯಾ ಆಬ್ಸೆಂಟ್ ರ‍್ಯಾಂಡ್ ರ‍್ಯಾಂಡ್ ಗಳ ಕೈಪೇರಿರುತ್ತದೆ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಈಗ ಆ 2 ಲಕ್ಷ ಎಕರೆಗಳನ್ನು ಕೆಲವರಿಗೆ ಹಂಚಿಟ್ಟರೆ ಇನ್ನು ಉಳಿದ ತಕ್ಕ ಜನರಿಗ‍್ಯಾ ಬರಿಗೈ ಆಗುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಇದರಲ್ಲೂ ಅಷ್ಟು ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ಸುಧಾರಣವಾಗಿ ಜಮೀನುಮಾಡತಕ್ಕವನೇ ಜಮೀನಿಗೆ ಒಡೆಯನಾಗಿರ ಬೇಕೆಂಬ ತತ್ವವನ್ನು ಅವರು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಅಂಗೀಕರಿಸುವುದಾದರೆ ಆಗ ನಾವು ಇದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರೂ

ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಈ ನಿರ್ಣಯದ ನೋಟಕರು ಆ ಆಬ್ಸೆಂಟ್ ರ‍್ಯಾಂಡ್ ರ‍್ಯಾಂಡ್ ಗಳಿಗೂ ಜಮೀನು ಕೊಡೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ—ಅವರು ತಮ್ಮ ನಿರ್ಣಯದಲ್ಲಿ "ಭೂ ಮಿ ಯು ನ್ನು ಬೇ ಸಾಯ ಮಾ ದು ವ್ವ ರೈತರೇ ಜಮೀನಿನ ಮಾಲೀಕನಾಗಿರತಕ್ಕದ್ದು. ಅವರು ನಿರುಪಾಧಿಕವಾಗಿ ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರು ವಂತೆ ಏರ್ಪಡಿಸುವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಬೇರೆ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿದ್ದು ಕೊಂಡು ಜಮೀನಿನ ಪ್ರತಿಫಲವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಪ್ರತಿ ಯೊಬ್ಬ ಜಮೀನುದಾರನೂ 25 ಎಕರೆಗಳ ಮಿಟ್ಟಿ ಜಮೀ ನನ್ನೂ, 5 ಎಕರೆಗಳ ತರೀ ಜಮೀನನ್ನೂ ಅಥವಾ ಬಾಗಾಯಿತು ಜಮೀನನ್ನು ಮಾತ್ರ ಪಡೆಯಲು ಅವಕಾ ಶವಿರಬೇಕು" ಎಂದು ಕೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ಆಬ್ಸೆಂಟ್ ರ‍್ಯಾಂಡ್ ರ‍್ಯಾಂಡ್ ಗಳಿಗೂ ಜಮೀನನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿರುವುದು ಅಷ್ಟು ಸಾರ್ಥಕವಾಗಿ ತ್ತದೆಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಈ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ನಾನು ಅಂಗೀಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲದ್ದು ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈಗಾಗಲೇ ತಿಳಿಸಿದಂತೆ, ನಾನು ಇದನ್ನು ತತ್ಯತಃ ವಿರೋಧಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದ್ದೂ ಅಲ್ಲದೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲರತಕ್ಕ ಜಮೀನಿನ ವಿಸ್ತೀರ್ಣ ಎಲ್ಲ ಕುಟುಂಬಗಳಿಗೂ ಒಂದು ರಾಶದಾಯಕವಾಗಿರುವಂಥ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹಂಚುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಒಂದು ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ 25 ಎಕರೆ ಜಮೀನಿರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುವುದರಲ್ಲಿ ತಪ್ಪೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಈಗ 25 ಎಕರೆ ಜಮೀನುಳ್ಳ ಕೊಂಡಿರತಕ್ಕವರ‍್ಯಾ ಫಸಲು ಬೆಳೆಯುತ್ತಿರುವುದು ಕೇವಲ ಒಂದು ಎಕರೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಈ ದಿವಸ ಯಾರು ಜಮೀ ನನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅದನ್ನು ಸ್ವತಃ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೋ ಅಂಥವರಿಗೆ ಜಮೀನನ್ನು ಕೊಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಇಂಥವರಿಗೆ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಅದರ ಪ್ರತಿಫಲ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಬದಗೀತು. ಅವನಿಗೂ ಒಂದು ಅನುಕೂಲವಿರುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ನಾವು ಈ ದಿವಸ ಈ ಗೈರ್ ಹಾಜರಿ ಜಮೀ ನ್ನಾರಿಗೆ ಜಮೀನನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆ ಬೇಡವೆ ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಕೈಹಾಕುವುದೇ ಅಷ್ಟು ಸಾಧುವಾದದ್ದಲ್ಲ ವೆಂದು ನಾನು ತಿಳಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಾವು ಈಗಾಗಲೇ ಯಾವ ಒಂದು ತತ್ವವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದ್ದೇವೋ ಆ ತತ್ವದ ಪ್ರಕಾರ ಈ ಜಮೀನುಗಳು ಇದ್ದರೆ ಸಾಗುವಳಿ ದಾರನ ಕೈಲಿ ರಬೇಕು ಇಲ್ಲವೇ ಕೋ-ಆಪರೇಟಿವ್ ಬೇಸಿಸ್ ಮೇಲೆ ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡತಕ್ಕ ಸಂಸ್ಥೆಯವರ ಕೈಲಿರಬೇಕೇ ಶಿವಾಯ ಹೀಗೆ ಈ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಹಿಡುವಳಿ ದಾರರುಗಳಿಂದ ಜಮೀನು ಸಾಗುವಳಿಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸಾಗುವಳಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಿ ವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಜಮೀನುಗಳ ದ್ದರೇ ಅನುಕೂಲ. ಈ ಭೂಮಿಯ ಹಿಡುವಳಿಯನ್ನು ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣಿಗೆ ಭದ್ರ ಭದ್ರವಾಗಿ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದೂ ಕೂಡ ಸರಿಯಾದುದಲ್ಲ. ಈ ಎಲ್ಲ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಆಬ್ಸೆಂಟ್ ರ‍್ಯಾಂಡ್ ರ‍್ಯಾಂಡ್ ಗಳಿಗೆ ಜಮೀನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿರತಕ್ಕದ್ದನ್ನು ನಾನು ಒಪ್ಪಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ನಾನು ಈ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ವಿರೋಧಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಎಂ. ಮಾದಯ್ಯ (ನಂಜನಗೂಡು ಅನುಸೂಚಿತ ಜಾತಿಗಳು).—ಈಗ ಫ್ಯಾಮಿಲಿ ಹೋಲ್ಡಿಂಗಿಗೆ ಏಷ್ಟು ಜಮೀನಿರಬೇಕೆಂದು ವಿಧಾಯಕ ಮಾತುತರೋ ಅಥ ಕ್ಕಿಂತಲೂ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿ ಈ land-less class ಇರುತ್ತದೆ. ಈ ಗುರಿಯನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಇದನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ವರು ಒಂದು ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಪ್ಲಾನಿಂಗ್ ಸಮಿತಿ ಎಂಬ

(ಶ್ರೀ ಎಂ. ಮಾದಯ್ಯ)

ದಾಗಿ ಒಂದು ಸಮಿತಿಯನ್ನು ನೇಮಕಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಸಮಿತಿಯವರ ಉದ್ದೇಶಗಳನ್ನೇನಾದರೂ ಈ ನಿರ್ಣಯದ ಮಾನ್ಯ ಸೂಚಕರು ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದು ಸೀಲಿಂಗ್ ಇರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳತಕ್ಕದ್ದರ ಜೊತೆ ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡಿದ್ದಾರೋ ಏನೋ ನನಗೆ ಅದು ತಿಳಿಯದು. ಹಾಗೆ ಈ ಒಂದು ಸೀಲಿಂಗನ್ನು fix-up ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿರತಕ್ಕದ್ದರ ಉದ್ದೇಶ ಅದೇ ಆಗಿದ್ದರೆ ಈಗ ಈ ನಿರ್ಣಯದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರತಕ್ಕಂಥ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅಬ್ಸೆಂಟಿ ರ್ಯಾಂಡ್‌ರಾರ್ಡುಗಳಿಗೆ ಒಟ್ಟುಕೊಡತಕ್ಕ ಜಮೀನು ರ್ಯಾಂಡ್‌ರೇಸ್ ಜಮೀನುದಾರರಿಗೆ ಜಮೀನನ್ನು ಹಂಚಿಕೆಮಾಡಿದನಂತರ ಉಳಿಯತಕ್ಕ ಜಮೀನಿನಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಕೊಡತಕ್ಕದ್ದು ಇಷ್ಟಿರಬೇಕೆಂದು ಅವರು ತಿಳಿಸಿರುತ್ತಾರೆಂದು ನಾನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ಅವರು ಹೇಳಿರತಕ್ಕ ಆಧಾರಗಳಮೇಲೆ ಇಷ್ಟು ಜಮೀನು ಅವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ನಾಕಾಗುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವರ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬೇಸರಪಡಿಸದೆ, ಅವರು ತಂದಿರತಕ್ಕ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕೆ ನಾನೂ ಸಹ ನನ್ನ ಸಹಾನುಭೂತಿಯನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಈ ಫ್ಯಾಮಿಲಿ ಹೋಲ್ಡಿಂಗ್ ಎಂಬುದನ್ನು ತಾವಿನ್ನೂ ಎಷ್ಟು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಜಾರಿಗೆ ತರುತ್ತೀರಿ? ಅಥವಾ ಇದನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಲು ತಮಗೆ ಇನ್ನೂ ಎಷ್ಟು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ನಾನೀಗ ನಿಂತಿದ್ದೇನೆ.

Mr. SPEAKER.—The Hon'ble Member may hear the Hon'ble Minister.

Sri KADIDAL MANPAPPA (Minister for Revenue and Public Works).—Sir, it is very interesting to study the acquisitive instinct of mankind. The struggle between 'haves' and 'have-nots' is not new to the present age. It is there from the commencement of the human history. Man naturally feels dissatisfied if he does not possess sufficient means of livelihood. But the dissatisfaction is more if he sees others round him rolling in wealth. Therefore it is necessary that we should find out some solution for distributing not only land but all forms of wealth. I do not understand why special emphasis is laid on the question of distributing only agricultural lands; we should be equally keen in the matter of distribution of other forms of wealth like houses, money and

Sri S. GOPALA GOWDA (Sagar-Hosanagar).—Power.

Mr. SPEAKER.—By 'power' you mean electricity? (Laughter.)

Sri KADIDAL MANJAPPA.—

The Indian National Congress has accepted the principle that generally the tiller of the soil must be the owner. It has also accepted the principle that as far as possible all intermediaries should be liquidated.

On principle there may not be difference between the mover of the resolution and myself. The resolution as it is worded cannot be implemented. In Mysore, the number of small holdings is very large. The figures are already placed before this House by some members on other occasions. The area of the holdings not exceeding one acre is 2,35,075 acres. The area of the holdings not exceeding 5 acres is 17,10,283 acres. Holdings not exceeding 10 acres : 18,11,414 acres. Holdings not exceeding 50 acres : 30,58,773 acres. Holdings not exceeding 100 acres : 8,17,664. Holdings not exceeding 500 acres (that is, between 100 and 500 acres) : 3,81,251 acres. Those holdings which exceed 500 acres in extent come to nearly 84,000 acres. In the case of holdings the total extent of which does not exceed 100 acres, there may not be any necessity to fix the ceiling limit. In Mysore State most of the lands are owned by not individuals but by joint families. So, the ceiling limit that we may perhaps fix must necessarily depend upon the number of persons comprising the joint Hindu family. The ceiling limit cannot be uniform in all places. It must naturally vary from place to place and from land to land. The limit that we may fix in the case of coffee plantations or tea plantations may not be applicable to paddy fields or dry lands. The limits we may fix in the case of arecanut garden cannot be made applicable to other kinds of land. The limit we may fix in the case of Channagiri Taluk may not be made applicable to Malnad Taluks.

Sri L. SIDDAPPA.—Why Channagiri Taluk?

Sri KADIDAL MANJAPPA.—The ceiling limit may not be made applicable to Thirthahalli Taluk.

Whatever the ceiling limit we may fix, it must vary from place to place and from locality to locality. Therefore, I submit it is a very difficult and complicated subject. Still the Government are actively considering the question. We may fix the maximum limit in the case of lands in which food crops are grown. We may fix the maximum limit. For instance, it may not be necessary for any individual of a joint Hindu family to own more than 150 acres. There are persons in our State who own more than 500 acres, and their number is about 104, and the persons who own lands exceeding 100 acres in extent and not exceeding 500 acres are about 3,605. So if we try to fix a ceiling limit, about 4,000 persons will be affected and it is better the ceiling limit is fixed in the case of these persons. My friend Sri Srinivasa Iyengar is smiling. I do not know how many acres he is owning; how it affects him I do not know. But anyway, the Government is considering the question of fixing a ceiling limit in the case of these 4,000 and odd holders.

Sri B. HUTCHE GOWDA.—If he is a coffee planter or tea planter?

Sri A. BHEEMAPPA NAIK.—The resolution is about absentee landlords.

Sri KADIDAL MANJAPPA.—We cannot expect 4,000 persons whom I have referred to now to cultivate personally. Most of them are absentee landlords and only absentee landlords will be affected. We may try the experiment in the case of food growing lands in the first instance.

Sri J. MOHAMED IMAM.—Cotton and groundnut growing lands also.

Sri KADIDAL MANJAPPA.—And at the same time we must not forget the question of fragmentation. We must tackle on the one side the question of consolidation and also limiting the holdings. As I have already submitted, it is a very complicated and difficult problem. It requires some time; it cannot be

solved overnight. (A Voice: How much time is necessary?) We are actively considering that; we are considering the feasibility of fixing such a ceiling limit. Therefore, in view of what I have said, the Hon'ble mover of the resolution may kindly withdraw his resolution.

Mr. SPEAKER.—What does the member say?

Sri B. T. KEMPA RAJ.—I seek the permission of the House to withdraw the resolution.

The resolution was, by leave withdrawn.

Mr. SPEAKER.—The next resolution stands in the name of Sri H. C. Linga Reddy. He is not present. Resolution No. 21 by Sri Shivananje Gowda. He is not present. Resolution No. 22, Sri B. V. Narayana Reddy.

No. 22.—*Incorporation of Telugu-Speaking Areas of the State in the Visala Andhra.*

*ಶ್ರೀ ಬಿ. ವಿ. ನಾರಾಯಣರಾಜ್ (ಬಾಗೇಪಲ್ಲಿ-ಗುಡಿ ಬಂಡೆ).—ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ನನ್ನ ನಿರ್ಣಯ ಈ ರೀತಿಯಿದೆ:—

"This Assembly is of the opinion that the Telugu-speaking areas of the Mysore State which are contiguous to the Andhra area be incorporated in the Visala Andhra."

ಅದನ್ನು ಮಂಡಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಪ್ರಾಂತಗಳನ್ನು ಅಡಳಿತಾನುಕೂಲ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮತ್ತು ಭೌಗೋಳಿಕ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಪುನರ್ವಿಭಜನೆ ಮಾಡಿದ್ದರೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಅದೃಷ್ಟವಶಾತ್ ಅಥವಾ ದುರದೃಷ್ಟವಶಾತ್ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಭಾಷಾನುಗುಣವಾಗಿ ವಿಭಜನೆಬೇಕೆಂದು ಕೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಪುರುಷಾದಿದ್ದಾರೆ. ಇದೇ ಅಂಶ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟ್‌ಗಳು—ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟ್, ಪಿ. ಎಸ್. ಪಿ. ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟ್, ಸ್ವತಂತ್ರ ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟ್, ಕಮ್ಯೂನಿಸ್ಟ್ ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟ್—ಇವುಗಳೆಲ್ಲರೂ ಇದೇ ಹಾದನ್ನೇ ಹಾದುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಂತೆ ಈಗ ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮಾಡ ಹೊರಟಿದ್ದಾರೆ.

The points for consideration are:

(1) That there is a 'War' cry of linguistic States all over India.

(SRI B. V. NARAYANA REDDY.)

People are resorting to all kinds of political pressures and want Linguistic States, so to say, 'here and now'.

(2) That there is a tendency to ring out the old and ring in the new. The tendency is not confined to political exigencies or pressure of circumstances but has become a tool of propaganda in the hands of constitutional iconoclasts, who want to pull down the old structures however firmly enshrined in the hearts of the people.

(3) That crowns are being snatched forcibly from the heads of titular Rulers and their positions and privileges are being razed to the ground.

What, under the circumstances and against the political background prevailing in the world in general and in India in particular, should be the duty of Mysoreans?

ಹೀಗಿರುವಲ್ಲಿ ಈಗ ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 20 ಲಕ್ಷ ಜನ ತೆಲುಗು ಮಾತನಾಡುವವರಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ಅಂಧ್ರ ಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳು ಯಾವ ಯಾವವು ಎಂದು ಮದ್ರಾಸ್‌ನವರು declare ಮಾಡಿ ಬೇರೊಂದು ಅಂಧ್ರ ಪ್ರಾಂತ್ಯವಾಗುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಆ ಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳಿಗೆ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದಲ್ಲಿರುವ ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಚಿತ್ರದುರ್ಗ, ಬೆಂಗಳೂರು, ಕೋಲಾರ ಮುಂತಾದ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಕೆಲವು ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿಯೂ ಹೆಚ್ಚು ಜನ ತೆಲುಗು ಮಾತನಾಡುವವರಿದ್ದರಿಂದ ಆ ಅಂಧ್ರ ಪ್ರಾಂತ್ಯಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಬೇಕೆಂದು ಅನೇಕರು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. 1950ನೆಯ ಇಸವಿ ಸೆನ್ಸಸ್ ರೆಕಾರ್ಡ್‌ಗಳನ್ನು ನೋಡುವುದಾದರೆ, ಚಿತ್ರದುರ್ಗ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಚಿತ್ರದುರ್ಗ ಜಿಲ್ಲೆಗೆ ಮೊಳಕಾಲು ಮತ್ತು ಹಿರಿಯೂರು ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳೂ, ತುಮಕೂರು ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಮಧಗಿರಿ ಕೊರಟಗೆರೆ ಪಾಪುಗಡ ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳೂ ಬೆಂಗಳೂರು ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಬೆಂಗಳೂರು, ಹೊಸಕೋಟೆ, ದೇವನಹಳ್ಳಿ, ದೊಡ್ಡಬಳ್ಳಾಪುರ ಮತ್ತು ಅನೇಕಲ್ಲು ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳೂ, ಕೋಲಾರ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚುಕಡಮೆ ಎಂಬ ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ತೆಲುಗು ಮಾತನಾಡುವವರೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ದ್ದಾರೆಂದು ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ. ಇವರೆಲ್ಲಾ ಒಟ್ಟು ಸೇರಿದರೆ ಸುಮಾರು 15 ಲಕ್ಷದವರೆಗೂ ಆಗುತ್ತದೆ. ಈ ಅಂಕಿಯೂ ನ್ಯಾಯವಾಗಿ ನೋಡಿದರೆ ಕಡಮೆಯಿಂದೇ ಹೇಳಬೇಕು. ಏಕೆಂದರೆ, ಸೆನ್ಸಸ್ ವರದಿಯನ್ನು ತಯಾರಿಸುವುದರಲ್ಲೇ ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ಮೋಸವಾಗಿದೆಯೆಂದೂ ನನ್ನ ಭಾವನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಅಲ್ಲಿನ ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತರು ತೆಲುಗು ಮಾತನಾಡುವುದರಿಂದ ಈ ಭಾಗಗಳು ಅಂಧ್ರ ಪ್ರಾಂತ್ಯಕ್ಕೆ ಸೇರಬೇಕೆಂಬುದು ನನ್ನ ವಾದ.

ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ನಮ್ಮ ತೆಲುಗು ಭಾಗಗಳಿಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಸಾಕಷ್ಟು predominance ತೋರಿಸಿಲ್ಲ. ಯಾವುದೊಂದು ಸ್ಥಳೀಯ ಕೇಳಿದರೂ ಮಲ

ತಾಯಿ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ಏಳಿಗೆಯನ್ನು sabotage ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಎಷ್ಟೋಕಡೆ ಸ್ಥಳೀಯರನ್ನು ಕೂಡಿ ಎಂದು ಎಷ್ಟು ಕೇಳಿದರೂ ಕೊಡದಿರುವುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿ.

4 P.M.

ಈಗ ಕನ್ನಡಿಗರು ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿದು ಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇವರು ಹೇಗೆ ಬೆಳಗಾರಿ ಮತ್ತಿತರ ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳು ಕರ್ನಾಟಕಕ್ಕೆ ಸೇರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೋ ಹಾಗೆಯೇ ತೆಲುಗಿನವರು ತೆಲುಗು ಪ್ರದೇಶಗಳು ನಮಗೆ ಬೇಕೆಂದು ಕೇಳುತ್ತಾರೆ. ಮಾತೃಭಾಷೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡಿಗರಿಗಿರುವಂತೆ ತೆಲುಗಿನವರಿಗೂ ಆಸಕ್ತಿಯಿದೆ. ಕನ್ನಡ pockets ಬೇಕೆಂದೇನೂ ನಾನು ಹೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ಬರಿಯ pociferous ಆಗಿ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆಂದಲ್ಲ. ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಬಹಳ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಸುಮ್ಮನೆ ನಗುವಂತಹ ವಿಷಯವಲ್ಲ. ಯಾವಾಗ ನೀವು ಒಂದು ತತ್ವವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೀರೋ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಒಂದೇ ತತ್ವವಿರಬೇಕು. ಪಾನ್‌ನಿರೋಧ ನೀತಿಯಿರುವ ಹಾಗಲ್ಲ. ಭಾರತದೇಶದ ಈಗಿನ ಪ್ರಾಂತ ವಿಂಗಡಣೆಯನ್ನು ಒದರಾಯಿಸಿ ಭಾಷಾವಾರು ಪ್ರಾಂತವಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಹಿಂದೆ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಪ್ರೆಕಮಾಂಡಿಸಿರಲಿಲ್ಲ ತೀರ್ಮಾನವಾಗಿ ಬಂತು. ಏಕೆಂದರಿಂದ ಇದನ್ನು ಬಹಳ serious ಆಗಿ, sense and logic ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಚರ್ಚೆಮಾಡೋಣ. ಆದುದರಿಂದ ನಾನು ಹೇಳುವುದು, if you want to take a referendum, take it. Otherwise, if you are proceeding on census accounts, proceed like that; or if you want, ask for a Boundary Commission. If not, the principle underlying the Linguistic you once accept Linguistic Provinces, it is your bounden duty to see that justice is done. You cannot laugh away the matter.

Mr. SPEAKER.—Sri Narayana Reddy, please address the Chair.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಎ. ನಾರಾಯಣರೆಡ್ಡಿ.—ವಿಶಾಲ ಅಂಧ್ರದ ಪ್ರಶ್ನೆಯಿದೆ, ಅಖಿಲ ಕರ್ನಾಟಕದ ಸ್ವಶೈಲಿಯಿದೆ. ಅಖಿಲ ಕರ್ನಾಟಕವಾಗಬೇಕಾಗಲಿ, ವಿಶಾಲ ಅಂಧ್ರವಾಗಬೇಕಾಗಲಿ ಕೆಲವು ಸಂಸ್ಥಾನಗಳನ್ನು disintegrate ಮಾಡಬೇಕು. ಈಗ ಹೈದರಾಬಾದು ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ 15 ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರು ಕನ್ನಡ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್‌ಗಳು, ಮೂರು ಮರಾಠಿ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್‌ಗಳು, ಒಂದು ತೆಲುಗು ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್‌ಗಳಿವೆ. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಅಂಧ್ರರು ಪ್ರಧಾನವಾಗಿದ್ದಾರೋ ಅದನ್ನು ಅಂಧ್ರಕ್ಕೂ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡಿಗರು ಪ್ರಧಾನವಾಗಿದ್ದಾರೋ ಅದನ್ನು ಕರ್ನಾಟಕಕ್ಕೂ, ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರರು ಪ್ರಧಾನವಾಗಿದ್ದಾರೋ ಅದನ್ನು ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೂ, ಸೇರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ disintegrate ಮಾಡಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಬೆಂಗಳೂರು ಚಿತ್ರದುರ್ಗ, ತುಮಕೂರು ಮತ್ತು ಕೋಲಾರ ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿರುವ ತೆಲುಗು ಭಾಗಗಳನ್ನು ಅಂಧ್ರಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗಿದ್ದರೆ, ಮೈಸೂರು ಈಗ ಇರುವ ಹಾಗೆಯೇ ಇರಬಹುದು.

ಒಬ್ಬ ಸದಸ್ಯರು.—ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಪೈಟ್ಚಿ ಶ್ರೀರಾ ಮುಲು ಹಾಗೆ sacrifice ಮಾಡಬೇಕು.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ವಿ. ನಾರಾಯಣರಡ್ಡಿ.—ಅವರ ಹೆಸರನ್ನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೂ ನಿಮಗೆ ಯೋಗ್ಯತೆಯಿಲ್ಲ!

ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ನೀವು ಒಂದು ತತ್ವವನ್ನು ಒಪ್ಪಿದಮೇಲೆ ನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಅದರಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ನೀವಾಗಿ ನಿಮಗೆ Linguistic Provinces ಮೇಲೆ ನಂಬಿಕೆಯು ಮನಃಪೂರ್ವಕವಾಗಿದ್ದರೆ, ಈ ನಿರ್ಣಯವನ್ನೂ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಈ ರೀತಿ ಮಾಡುತ್ತೀರೆಂದು ನಂಬಿದ್ದೇನೆ.

Mr. SPEAKER.—Resolution moved :

“That this Assembly is of the opinion that the Telugu-speaking areas of the Mysore State which are contiguous to the Andhra areas be incorporated in the Visala Andhra.”

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಹುಟ್ಟೇಗೌಡ (ತುರುವೇಕೆರೆ).—ಸ್ವಾಮಿ, ಈ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಶ್ರೀ ನಾರಾಯಣರಡ್ಡಿಯವರು ಅಂಧಪ್ರಾಂತ ಸ್ಥಾಪನೆಯಾದಮೇಲೆ, ಆ ಒಂದು ಪ್ರಭಾವದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಹೇಳಿದ ವಾದ ಒಪ್ಪತಕ್ಕದ್ದೇ. ಆದರೆ ಇದರ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲದೆ ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ. ನಾವು, ಆದರಲ್ಲಿಯೂ ಮೈಸೂರಿನವರು ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಯಾವಾಗಲೂ ನೆರೆಹೊರೆಯಾದ ನಮಗೆ ಸೇರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುವವರಲ್ಲ. ರಾಜ್ಯಾಂಗದಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಇಷ್ಟು ಪಟ್ಟರ ಸೇರಬಹುದೆಂದಿದೆ. ನಾನು ಕಂಡಹಾಗೆ, ಮೈಸೂರಿನವರು ನಮಗೆ ಬಳ್ಯಾರಿ ಅಥವಾ ಬಳ್ಯಾರಿ ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೇಕೆಂದು ಯಾರೂ ಕೇಳಿಲ್ಲ. ಅವರೇ ಮೈಸೂರನ್ನು ಸೇರುತ್ತೇವೆಂದು ಒಡಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇಂಥ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಾವು ಅದ್ದಿ ಹೋಗುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲ. ಇಂದಿಯಾದೇಶವೆಲ್ಲಾ ಒಂದೇ. ಅವರು ಭಾಷೆಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಾಗಲಿ, ಆಡಳಿತದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಾಗಲಿ, ಆರ್ಥಿಕ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಾಗಲಿ, ಒಂದು ಪ್ರಾಂತ್ಯಕ್ಕೆ ಅಥವಾ ಮೈಸೂರಿಗೆ ಸೇರಬೇಕು ಎಂದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ನಾವು ಅದ್ದಿ ಬರಬಾರದೆಂದು ಒಂದು ವಿಶಾಲವಾದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ತೀರ್ಮಾನಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಆದರೆ ಕರ್ಣಾಟಕ ಪ್ರಾಂತ ನಿರ್ಮಾಣಮಾಡಬೇಕು, ಅವರಲ್ಲಾ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಸೇರಬೇಕು. ಒಂದೂಗಿನಲ್ಲಿ 50 ಮನೆಗಳಿದ್ದರೆ ಹತ್ತು ಹತ್ತು ಮನೆಗಳನ್ನು ಬೇರೇಬೇರೆಯಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಬೇಕು ಎಂದು ನಾವು ಯಾವತ್ತೂ ಹೇಳಿಲ್ಲ. ಬೆಂಗಳೂರು, ಕೋಲಾರ ಮತ್ತು ತುಮಕೂರು ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಲ್ಪಮಾನರು ಒಪ್ಪುವುದಾದರೆ, ಅವರು ಅಂಧಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಅಡ್ಡಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಅವರ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮನ್ನೂ ಬೇಕಾದರೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಲಿ. ಅಂಧ, ತಮಿಳು, ಮರಯಾಳ ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಕರ್ಣಾಟಕ, ಮೈಸೂರು, ಹೈದರಾಬಾದು ಎನ್ನು ಬಹುದು. ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದು, ದೇಶದ ಹೆಸರನ್ನಿಡೋಣ ಭಾಷೆಯ ಮೇಲೆ ಹೆಸರನ್ನಿಡುವುದುಬೇಡ ಎಂದು. ಅನೇಕವೇಳೆ ಆಡಳಿತದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮಂಗಳೂರಿನವರೂ ಒಂದು ರೀತಿ ಕೇಳುತ್ತಾರೆ. ಮದ್ರಾಸು ಅವರಿಗೆ ಹೆಚ್ ಕ್ಕಾರ್ಪಣ. ಅದು 600 ಮೈಲಿ ದೂರವಾಗುತ್ತದೆ.

ವಃಭೈ ಮೈಸೂರಿಂದ. ಅವರ ಅನುಕೂಲಕ್ಕಾಗಿ ಅವರು ಸೇರಬಹುದೇ ಹೊರತು, ಅವರೂ ಕನ್ನಡದವರು ಅವರನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಯಾವತ್ತೂ ಚರ್ಚೆ ನಡೆದಿಲ್ಲ. ಈಗಲೂ ಕೂಡ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ, ಬಾಗೇಪಲ್ಲಿ, ಜಗಲೂರು, ಮಧುಗಿರಿ ಈ ಯಾವ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಾಗಲಿ ನಾವು ಅಂಧಕ್ಕೆ ಸೇರಬೇಕೆಂದು ಅಲ್ಲಿನ ಜನ ಚರ್ಚೆ ನಡೆಸಿ, ಅದಕ್ಕೆ ಒಹು ಮತವಿದ್ದರೆ, ಅದಕ್ಕೂ ನಾವು ಅದ್ದಿ ಬರಬಾರದೆಂದು ನಾನು ಅರಿವಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಅವು ಕ್ಷೇಮಕ್ಕಾಗಿ, ಅವು ಹಿತಕ್ಕಾಗಿ ಅವರು ಹೋಗುವುದಾದರೆ ಅದ್ದಿ ಬರಬಾರದು, ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಕ ಪ್ರಜಾ ಪ್ರಭುತ್ವದ ಕಾಲದಲ್ಲ. ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಕಾಲ ದಿಂದಲೂ ಸುಭದ್ರವಾದ, ದಕ್ಷತೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದ ಆಡಳಿತವಿತ್ತು. ಅದುದರಿಂದ ನೆರೆಹೊರೆಯ ಪ್ರಾಂತದವರು ಮೈಸೂರಿಗೆ ಸೇರುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ತಾವು ಕನ್ನಡ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದು, ಆಡಳಿತದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ, ಆರ್ಥಿಕದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ತಮ್ಮ ಸ್ಥಿತಿ ಉತ್ತಮವಾಗಬಹುದೆಂದೂ, ಇತರ ಪ್ರಾಂತಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸಿದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದೂ ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟು ನೆರೆಹೊರೆಯವರು ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಮೈಸೂರುದೇಶಕ್ಕೆ ಸೇರಬೇಕೆಂಬ ಆಶೆಯುಳ್ಳವರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗಿದ್ದರೂ ನಾವು ಯಾವತ್ತೂ ದೊಡ್ಡ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಉದ್ದೇಶ ಇಷ್ಟು ಮಾತ್ರ: ಹೊರಗಿನವರು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬಂದರೆ ಅದ್ದಿ ಬರಬಾರದು. ಇದನ್ನು ರಾಜ್ಯಾಂಗ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ತೀರ್ಮಾನಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಇದು ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ನಾವು ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಹೊಸಪ್ರಾಂತವನ್ನು ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಮುಂದುವರಿಯಬಾರದು. ಪಾಕಿಸ್ತಾನ ಹಿಂದೂಸ್ತಾನ ಎಂದು ಮಾಡಿದಾಗ ಎಷ್ಟೋ ಅನಾಹುತವಾಯಿತು! ಈಗಲೂ ರೈಲು ನಿಲ್ಲಿಸುವುದು ಮುಂತಾದ ಅನೇಕ ಕೃತ್ಯಗಳು ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥಾನದ ಹೊರಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ. ವಿಜಯವಾಡದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀರಾಮುಲುರವರು ಸತ್ತಾಗ ಅನೇಕ ಅನಾಹುತಗಳಾದವು. ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಭಾರತದ ಪ್ರಜೆಗಳಾಗಿ, ಹೀಗೆ ಮೈಸೂರಿನಿಂದ ಗುದ್ದಾಡುವ ಭಾವನೆ ಯಾರಿಗೂ ಇರಬಾರದು. ನಮ್ಮ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಶಾಂತರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬಗೆಹರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ನನ್ನ ಮನವಿ. ಭಾಷೆಯೊಂದನ್ನೇ ಆಧಾರವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ದೇಶವನ್ನು ಹೆಚ್ಚುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಭೌಗೋಳಿಕವಾಗಿ ಮತ್ತು ಆಡಳಿತದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಸರಿಯಾಗಿ ಭಾಗಮಾಡುವುದಾದರೆ, ಅಂಥ ವಿಭಾಗಕ್ಕೆ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಒಪ್ಪಬೇಕಾದದ್ದು ಕರ್ತವ್ಯ. ಏಕೆಂದರೆ, ಈ ಹೊತ್ತಿನ ಉದ್ದೇಶ ಈಗ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಈಗ ಇದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶಕ್ಕಿಲ್ಲ, ಇತರ ಪ್ರಾಂತಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವಹಾಗೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿಯೂ ನಡೆಯಬಹುದು. ಅದುದರಿಂದ ಸದಸ್ಯರಲ್ಲಿ ನಾನು ಅರಿವಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಷ್ಟೆ: ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ಪದ್ಧತಿಯ ಪ್ರಕಾರ ಹೋದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದು. ಬಹುಮತದ ಪ್ರಕಾರ ನಡೆದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದು. ಹೊರಗಿನವರು ಬಂದು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಸೇರುವುದಕ್ಕಾಗಲಿ ಇಲ್ಲದವರು, ಹೊರಗೆಹೋಗುವುದಕ್ಕಾಗಲಿ ಭಾಷೆ, ಆಡಳಿತ, ಆರ್ಥಿಕ ಈ ಮೂರಕ್ಕೂ ತೊಂದರೆಯಿಲ್ಲದೆಂದಿದ್ದರೆ ಅದ್ದಿ ಹೋಗಬಾರದೆಂದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಈಗ ಈ ರೀತಿಯ ಒಂದು ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಶ್ರೀ ನಾರಾಯಣರಡ್ಡಿಯವರು ತಂದಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಆಗಬೇಕೆಂದು ಯಾರೂ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಬಳ್ಯಾರಿ, ಆದವಾನಿ, ಪಾವಗಡ,

(ಶ್ರೀ ಬಿ. ಹುಚ್ಚೇಗೌಡ.)

ಇಂಥ ಅನೇಕ ಕಡೆ ತೆಲುಗು ಜನರಿಂದಾಗಿ ಅವರೇನೂ ಚಳವಳಿಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಕೂಡಲೆ ನಮಗೆ ಅಂಥಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟು ವಿಷಯವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಮೇಳ ಕಾಲ್ಕುರಾದಿನ ಸತ್ತಿರ ಕೆಲವು ಹಳ್ಳಿಗಳನ್ನು ನೆರೆ ಪ್ರಾಂತಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟಾಗ ಅಲ್ಲಿನ ಬಹು ಜನರು ಮೈಸೂರುನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ವ್ಯಸನಪಟ್ಟರು.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಎ. ನಾರಾಯಣರಡ್ಡಿ.—ಭಾಷಾವಾರು ಎಂದು ಬಂದಿರುವುದು, ಮೈಸೂರು ಅಥವಾ ಬೇರೆ ಪ್ರಾಂತ ಎಂದಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಹುಚ್ಚೇಗೌಡ.—ಹಿಂದೆ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ನವರು ಭಾಷಾವಾರು ಪ್ರಾಂತ ನಿರ್ಮಾಣಮಾಡ ಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಕೇವಲ ಬೇರೆ ಭಾಷೆಯನ್ನೇ ಆಧಾರವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಪ್ರಾಂತ ರಚನೆ ಮಾಡುವುದು ಸರಿಯಾದ ಮಾರ್ಗವಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಕೋಲಾರದ ಅಕ್ಕಿ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ತೆಲಗನ್ನೇ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಆದಿತ್ತಾರೆ, ಅದೇ ಮುಳಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿ ಬರಿಯ ಕನ್ನಡ ಹೀಗೆ ಮಧ್ಯಮಧ್ಯ 'ಪಾಕಿಟ' ಇರುತ್ತವೆ. ಈ ರೀತಿ 'ಪಾಕಿಟ' ಬೇರೆ ಮಾಡುವುದು ನ್ಯಾಯವಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಭಾವನೆ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶಕೊಡಬಾರದು. ಯಾರಾದರೂ ತಾವೇ ಇಚ್ಛಿಸಿ ಬಹುಮತದಿಂದ ಸೇರಬೇಕೆಂದು ಇಷ್ಟ ಪಟ್ಟರೆ ಅದ್ಭುತ ಬಾರದು. ಆದುದರಿಂದ ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಭಾಷಾವಾರು ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಿಂತ ಆಡಳಿತ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ದೇಶದ ವಿಂಗಡಣೆಗೆ ಮನಸ್ಸು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಎಂ. ಸಿ. ಅಂಜನೇಯ ರಡ್ಡಿ (ಚಿಂತಾಮಣಿ).—ಅಧ್ಯಕ್ಷ ಮಹಾಶಯರೇ, ಇದು ಅಂಥದೇಶಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧ ಪಟ್ಟ ವಿಷಯವಾದುದರಿಂದ ತೆಲುಗಿನಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶಕೊಡಬೇಕು. (ನಗು!)

ಸ್ವಾಮಿ, ನಮ್ಮ ಮಿತ್ರರಾದ ಶ್ರೀಮಾನ್ ನಾರಾಯಣ ರಡ್ಡಿಯವರು ತಂದಿರತಕ್ಕ ಈ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಅನುಮೋದಿಸುತ್ತಾ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಹೇಳ ಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥಾನದ ಕೋಲಾರ ಜಿಲ್ಲೆ, ಬೆಂಗಳೂರು, ತುಮಕೂರು, ಚಿತ್ರದುರ್ಗ ಜಿಲ್ಲೆಗಳ ಕೆಲವು ಭಾಗಗಳು ಅಂಥಕ್ಕೆ ಸೇರಬೇಕೆಂಬ ವಾದ ಬಂದಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ದೇಶ ಮೈಸೂರಾಗಿಯೇ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿರ ಬೇಕೆಂದು ಮೈಸೂರು ಶಾಸನಸಭಾ ಸದಸ್ಯರು ನಮ್ಮ ಭಾರತ ಪ್ರಧಾನ ಮಂತ್ರಿ ಸಹಕಾರವರಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿ ಕೊಟ್ಟ ಅರ್ಜಿಗೆ ರಾಜ್ಯ ಹಾಕಿರುವವರಲ್ಲಿ ನಾನೂ ಒಬ್ಬ. ಮೈಸೂರು ದೇಶದ ಸರ್ಕಾರಗಳು ಬಹಳ ಹಿಂದಿನಿಂದಲೂ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಈ ದೇಶವನ್ನು ಬಹಳ ಹೆಚ್ಚು ವರಮಾನ ಬರತಕ್ಕ ದೇಶವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಸುಖಪಡತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇದು ಇನ್ನೂ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಬೇರೆ ಪ್ರದೇಶಗಳ 'ಸರ್ವೆಪ್ಷ' ಇಲ್ಲದ ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡು ಅವುಗಳಿಗೆ ಸೌಕರ್ಯವನ್ನೊದಗಿಸಬೇಕಾದರೆ, ನಮಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಅನಾನುಕೂಲವಾಗಿ ಬಹುವೆಂದು ಅದನ್ನು ವಿರೋಧಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಒಂದು ಭಾಷೆಗೆ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯಕೊಟ್ಟು ಭಾಷಾವಾರು ಪ್ರಾಂತ್ಯವಾಗಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುವಾಗ ತೆಲುಗಿನವರಿಗೂ ಇಂಥ ಆಶೆಯಿರುವುದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ನಮ್ಮ ವಾದ ಅಥವಾ ನಮ್ಮ ಒಂದು ಅಹವಾಲು ಈ ದಿವಸ ಇಲ್ಲಿ ನಡೆಯದೆ ಹೋಗಬಹುದು. ನಮ್ಮ ವಾದವನ್ನು ಈ ಅಸೆಂಬ್ಲಿಯ ಸದಸ್ಯರು ಈಗ ಒಪ್ಪದೆ

ಹೋಗಬಹುದು. ಆದಾಗ್ಯೂ ಜನರ ಒಂದು ಕೋರಿಕೆಯನ್ನು ಕೃಪಿಸುವುದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಿದೆ ಎಂದು ನಾನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಈ ದಿವಸ ಅಲ್ಲಿ ನಾಳೆಯಾದರೂ ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಚಳವಳಿ ನಡೆಯಲೇಬೇಕಾಗಬಹುದು. ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ತೆಲುಗು ಮಾತನಾಡತಕ್ಕ ಮತ್ತು ಅಂಥಕ್ಕೆ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕವಾಗಿರತಕ್ಕ ಪ್ರದೇಶವೆಲ್ಲ ಅಂಥದೇಶಕ್ಕೆ ಸೇರುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕಾದದ್ದು ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು (ಹೇಳ ನಾನು ಈ ನಿರ್ಣಯಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಬೆಂಬಲವನ್ನು ನೀಡುತ್ತೇನೆ.

Sri V. M. MASCARENHAS (St. John's Hill).—I want information Sir. Under Rule 102 (c) of the Rules of Procedure, a resolution "shall not relate to a matter which is not the concern of the Government." If that is the case, I should like to know how this resolution is admissible at all.

Mr. SPEAKER.—The resolution has been moved and we are in the middle of discussion. The discussion may continue.

Sri V. M. MASCARENHAS.—Anyway I have pointed that out.

4-30 P.M.

ಶ್ರೀ ಜಿ. ಪಾಪಣ್ಣ (ಶಿಡ್ಲಘಟ್ಟ—ಚಿಕ್ಕಬಳ್ಳಾಪುರ).

ಸ್ವಾಮಿ, ನಾನು ಶ್ರೀಮಾನ್ ಬಿ. ಎ. ನಾರಾಯಣ ರಡ್ಡಿಯವರು ತಂದಿರತಕ್ಕ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ವಿರೋಧಿಸುತ್ತೇನೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಎಷ್ಟು ಈ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಶ್ರೀಮಾನ್ ಬಿ. ಎ. ನಾರಾಯಣ ರಡ್ಡಿಯವರು ತಂದಿರುವುದರ ಉದ್ದೇಶವಾದರೂ ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಲ್ಲ—ಇತರರು ಏನಾದರೂ ಬೇರೆ ವಾದಗಳನ್ನು ಹೊಡೆ ಬಹುದು, ಆಗ ಅವರನ್ನು ಸಮ್ಮಾನಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಈ ಒಂದು ಅವಕಾಶವಿರಲಿ ಎಂಬ ಒಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ದಿಂದ ತಂದಿದ್ದಾರೆಯೇ ಶಿವಾಯಿ ಅವರಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಯಾವ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೂ ಇದರಲ್ಲಿ ಇದ್ದುಹಾಗೆ ನನಗೆ ಕಂಡು ಬರುತ್ತಿಲ್ಲ. ಈಗ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅನೇಕರು ಮಾತನಾಡಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ; ಈ ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸೇರಬೇಕು ಎಂದು. ಅನೇಕ ಕಡೆ ಈಗಾಗಲೇ ಚಳವಳಿ ನಡೆಯಲು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿದೆ. ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಆಗಿ ಈ ದಿವಸ ಬಳ್ಳಾರಿ ಮೈಸೂರಿಗೆ ಸೇರಬೇಕೆಂದಾಗಿದೆ. ಆ ಬಗ್ಗೆ ನಾವಿಗೆ ಆರೋಚನೆಯಾದಿ ಸೂಕ್ತ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ಹಿಂದೆ ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಏರ್ಪಟ್ಟಿದ್ದ ಕಾರ್ತವೀರ್ಯೇಚ್ಚ ಅಸೆಂಬ್ಲಿಯು ತನ್ನ ಕಾರ್ಯಕಲಾಪಗಳನ್ನು ನೆರವೇರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅದು ಅ ದಿವಸವೇ ತೀರ್ಮಾನವಾಗಿರುವ ಪ್ರಕಾರ ಮೈಸೂರು ಮೈಸೂರಾಗಿಯೇ ಉಳಿಯಬೇಕು, ಆದರೆ ಇನ್ನು ಯಾವ ಪ್ರಾಂತ್ಯದವರಾದರೂ ಇದಕ್ಕೆ ಬಂದು ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಅಂತಹ ಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳ ಬೇರೆ ಸೇರಲು ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಂಥವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದೆಂದು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಭಾವನೆಯನ್ನೇ ಅನೇಕರು ಈಗಲೂ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಈಗ ಜನರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಏನೇನೋ ಕೆಲವು ಭಾವನೆ

ಗಳು మూడున్నరే. శ్రీమంత్రి బి. ఎ. నారాయణ రెడ్డియవరకు కలగి అంధ భావనగళనే తమకు మనస్సినట్లుకొంటుంది ఈ నిర్ణయమును తండ్రిబతుకందేనాను గొలిచుకొన్నా. శ్రీమంత్రి నారాయణ రెడ్డియవరు జేరకకొద్దు, మేము ను సంతకంపై 15 లక్ష అంధ ప్రజలందరూ, అదరే ఈగ మేము సకారంవరకు ఇవరే విజారదల్ల యావ రితినికొకము అనుననుకొన్నా. అవరిగే యావ రితి అనుకొలగళను ఇవరు కల్పనకొట్టినా అందు. ఈ బి. ఎ. ఒందు అంతము గుదాకరణయ రుజవగా జేరవు దాదరే, అవరిగే 10 కలుగు మేము సకలగళను సక కలగట్టల అప్పగిద్దరొ కలగ ఇల్లయ తనక 'మేము సకల మేము సకలగళయే గళముకొన్నా. ఎందు భావనయింద కలుగు మాతనాదువరకు' నకన దరు. అదరే ఇతరేగే అదు క్రమేగణ అగనీ కలగగళుకొన్నా బంది. ఇంధ ఒందు సన్నవేరదల్ల ఈ నిర్ణయద సకలకరిగే ఈ ఒందు భావన మొడి ద్దరొ మొడిరబతుకు. జేగే కలకర మనస్సినట్లు ఈ దివస ఒందు అమలన మేరే నమ్మ సకల నవను బాషావారాగి విధజనబేరకంట అభి ప్రాయగళుద్దరొకవే జేగే అదరే అదర పరిణామ వేరనాగ క్రమేబుదన్న నావు బకళ విజ్ఞరీకే యింద పరిశీలన వడదేరకొగి. నమ్మ అక్కడ కలగ ప్రాంతగళు, ఎందరే మద్రాసు మత్తు బొంబాయి ప్రాంతగళులవ నమ్మ దేశద అదు బాషు ఇరకక ప్రదేశగళు ఇన్నొ అమ్మ అభివృద్ధి కలగి. అవుగళు ఇన్నొ బకళ కిందుగి. ఈగ గుదాకరణగే బగ్గారి మేము సకలగే సకల బేరకందాగి. ఇదు అధికకలగివృద్ధియల్ల అమ్మ ముందువరద ప్రదేశవారి. అదరే ఇదన్న మేము సకలగే సకలకలగళు అధవా బేరక ఒందు జేరవ ఒందు జవబొరీ ఈగ మేము సకలనవర మేరే బిద్ది. అదరే ఇదే రితి ఇన్న అనేక భాగగళవరొ సక నాగే నావు కలగ మేము సకల నవరేదన సకలకలగళుకొన్నా వేందు జేరవదాదరే, అగ నమ్మ మేము సకలన అధికకరినీతియమేరే ఒందు దొడ్డు పట్టు బిళాకరదేబుదన్న గారొ వ రెయబాదు, ఇదక్కాగ నావు ముంద బకళ పక్కాకొన్నా పడదేరకొగి బరుకద. నాగే ఒందు జేరే ఒందు నిర్ణయ మొడి, కలగగల మేము సకల రిగే సకలదేరేదు జేరవదాదరే—ఈ దివస అల్ల ఒంధ సరియద రకగళ సకలమొల్ల, మేము సకలగళు—జేగే యావ ఒందు సకలమొల్ల గళులవరొక అంధ ప్రదేశగళను నమ్మనే వికదం మేము సకలగే సకలకలగళుకొన్నా అగనీదరే నావు విను మొద వదు? జేగేయి నమ్మ నుక మత్తులయ వ ప్రదేశవరొ—మేము సకలగే సకల బిట్టరే అగ నమ్మ బిట్టనమేరే అంధ పట్టు బిళాకరదే అదరేదరొ ఈ దివస నావు శ్రీమంత్రి బి. ఎ. నారాయణ రెడ్డియవరకు ఒందు భరవస యన్న కలగదేరొ. విందరే "నావు కలగక కక్కి సకలవరొక మత్తు, జాగే మేము సకలనట్లు ఒందు వికవకాగకకంధ ఎరొ ప్రదేశగళను మేము సకల రిగే సకలకలగళుకొన్నా" అందు అదరొ కలగ భాగగళను మత్తునావు సకలకలగళుకొన్నా

కద. అదరే ఎరొ కన్నద ప్రాంతగళు మేము సకల రిగే సకలదేరేదు వదవన్న విరొగిదన నన్న ఈ ఎరద మాతగళను మగిళుకొన్నా.

*శ్రీ ఎ. భీమశంకరయ్య (మోరకొల్లూరు).— నమ్మ, ఈ నిర్ణయద మేరే మాతనాదువారి మాన్య సదస్సుగళు బకళ విజ్ఞరీకయింద మాత నాదదేరకొగి. అదరే ఇంధ ఒందు కారణ దిందరొ అధవా మత్తు గావ కారణదిందరొ నవ భారత ఒడదు ఇబ్బాగళుగళుకొన్నా, జాగే భారత ఒడదు ఇబ్బాగళుగళుకొన్నా, ఇవరు కన్నది గళు, ఇవరు కలగగళు, ఇవరు కలగగళు ఎందు యావ ఒందు భేరద భావనగళు ఇల్లదే ఎల్లరొ ఒందు మధుర బాంధవ్యదింద నడదుకొంటు బరుకొన్నా. అదరే ఈ దివస శ్రీమంత్రి బి. ఎ. నారాయణ రెడ్డియవరు కలగగళు, అదుదింద అవరు అంధకే సకలదేరేదు జేరవు సరి యల్ల. కలగరొ జిల్లయల్ల కలుగు మాతనాద కకంధ జరు అనేకరికొన్నా. అదరే అవ రెల్లరొ కలుగరేదు జేరవుదక్కాగళుకొన్నా. అవరిగే ఈ దివస ఒడగనీరకక అనుకలల గళు కమ్మయింద, ఇతరగి ఒడగనీరువ అను కలగగళు జాన్మియగిరొకవేదు జేరవంధ ఒందు వాద ఈ దివస ఇల్ల బంది. మేము సకల సకలనకక సకలకొన్నా, బింద కలగదేరొ కలగరొ జిల్లయల్లకకవరొ కలుగరొ ఎందు భావన నమగే ఇద్దిదరే నావు అదివస మొట్టమొదల నేయదాగి నమ్మ సకలకొన్నా శ్రీమంత్రి జేగల రాయరెడ్డియవరకు ముఖ్య మంత్రిగళుగళు అగనీ కలగళుకొన్నా ఇరలల్ల.

శ్రీ బి. ఎ. నారాయణ రెడ్డి.—నన్నయొ కలగ అ భావనగళు.

శ్రీ ఎ. భీమశంకరయ్య.—శ్రీమంత్రి నారాయణ రెడ్డియవరకు సక ఇంధ అసెంబ్లీయల్ల అనేక దివసగళందలొ సదస్సుగళుకొన్నా. అవనీ కింది నిందలొ ఈ మేము సకలగళు దియొకొన్నా మత్తు ప్రమిళుకొన్నా. ఇంధవరు ఈ దివస ఇల్లంద బిట్ట కలగి అ అంధకే సకలకలగళుకొన్నా, రెండు నంబకయొ సక ననగే అమ్మ కలగి. అదరే ఇవరు ఈ దివస ఈ ఒందు నిర్ణయమన్న తందియవర అధిక ననగే జేగే కలగి. ఈ దివస బగ్గారి మత్తు, ఇతర కలగ భాగగళు మేము సకలగే సకలదేరేదు వదం ఇరవదరింద, అవుగళు వికకొగి సకలకలగళుకొన్నా, అ బిట్ట తావు అవుగళు సకలకలగళుకొన్నా యావ రితి బిట్ట కలగి. ఇక్కడ విషయ గళను మత్తు కిదుకొన్నా బిట్ట అకయింద, ఈ దివస ఇంధ ఒందు నిర్ణయము సదయ మొట్ట మొట్ట, అనుకలవారి ఈ విషయగళుకొన్నా విక మొట్టమొట్టమొదట గుదేరదింద అవరు ఇదన్న తందియవరదే కలగత అవరిగే వికవకాగళుకొన్నా ఈ మేము సకలనమ్మ నమ్మ బిట్ట కలగి ఇరదే ఇల్ల. ఇల్లయ తనక నావరొ మేము సకల రిగే మకళగళు బిట్టకొంటు బరుకొన్నా. జేగే గళుగా మేము సకలనావు భాషావారి ప్రాంత

(ಶ್ರೀ ಎ. ಭೀಮಪ್ಪನಾಯಕ್.)

ಕೃಷ್ಣಗುಣವಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುವುದರಲ್ಲಿ ಏನೂ ತಿರುಳಿಲ್ಲ. ಈ ಭಾಷಾವಾರು ಚಳಿ ವರ್ಷಯ ನೋಡಲು ಇನ್ನೂ ಮೈಸೂರನ್ನು ಮುಟ್ಟಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಹಾಗೆ ಮುಟ್ಟಲಿಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೂ ಇಲ್ಲ. ಇಂಡಿಯಾ ದೇಶವನ್ನು ಹೇಗೆ ವಿಭಜನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ವಿಚಾರಕ್ಕಾಗಿ ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದವರು, ನೇಮಕ ಮಾಡಿದ ಕೆಳಗಣ ಕಮಿಷಿಯವರು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಸಿರುವ ವರದಿಯನ್ನಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಇಂಡಿಯಾ ದೇಶವನ್ನು ಭಾಷಾವಾರು ವಿಂಗಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಸೇರಿಸಲಾಗಿದ್ದ ಜೆ. ಎ. ಪಿ. ಸಮಿತಿಯವರು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಸಿರುವ ವರದಿಯನ್ನಾಗಲಿ ಯಾರೂ ಈ ಮೈಸೂರಿನ ವಿಚಾರವನ್ನೇ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಿಲ್ಲ. ಅಂಥ ಚಳಿವಳಿ ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರನ್ನು ಇನ್ನೂ ಮುಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈಗ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಬಿ. ಎ. ನಾರಾಯಣರಡ್ಡಿಯವರು ಭಾಷಣಮಾಡಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಅದನ್ನೂ ಕೂಡ ಒಂದು ಸಹೋದರ ಭಾವದಿಂದ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಯೇ ಹೊರತು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಅವರು ಇಲ್ಲದೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಬೇಕೆಂಬ ಭಾವನೆಯಿಂದ ಭಾಷಣ ಮಾಡಿರುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ನನಗೆ ತಿಳಿದು ಬಂದಿದೆ. ಅಂಥ ಒಂದು ಭಾವನೆ ಸಹ ಅವರಿಗಿದ್ದಂತೆ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಆಗಾಗ್ಗೆ ಏನೋದಕ್ಕಾಗಿ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಮುಲ್ಲಗೋವಿಂದರಡ್ಡಿಯವರೂ ಸಹ ನಮ್ಮ ಚಿತ್ರದುರ್ಗದಲ್ಲಿ ಊರುಬಾಗಿಲಿನಿಂದ ಆಚೆಗಿಲ್ಲ ನಮ್ಮದು, ಆ ಸರಹದ್ದಿನಿಂದ ಈಚೆಗಿಲ್ಲ ನಮ್ಮದು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಅಷ್ಟಕ್ಕೇ ನಾವು ಅವರಿಗೂ ಇಂಥ ಒಂದು ಭಾಷಾವಾರು ಭಾವನೆಯಿದೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗೊಂದು ವೇಳೆ ಏನೇ ಆಗಲಿ ಆ ಭಾಷಾವಾರು ಪ್ರಾಂತ್ಯದ ಗೊಂದಲವೆದ್ದರೆ, ಅದು ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರಿಗೆ ತಾಗಲು ಕಾರಣವೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂಥ ಒಂದು ಗೊಂದಲಕ್ಕೆ ನಾವು ಇಲ್ಲ ಅವಕಾಶಕೊಡುವುದು ಬೇಡ. ಆ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಈಗ ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಮಾತನಾಡುವುದೇ ಬೇಡ. ಹಾಗೆ ಮಾತನಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಭಾಷಣಗಳು ಉಗ್ರವಾಗಿ ನಡೆದರೂ ನಡೆಯಬಹುದು ಆದುದರಿಂದ ನಾನು ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ರಲ್ಲಿಯೂ ಅರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ, ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ನಾವು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕಟ್ಟಬಹುದು, ಒಳ್ಳೆಯದು ಎಂದು. ಈ ವಿಚಾರವಾಗಿ ನಾವು ಆರೋಪಿಸಿ ಮಾಡುವುದು ಇನ್ನೂ ಮುಂದೆ ಇದೆ. ಈ ಮೈಸೂರನ್ನು ಭಾಷಾವಾರಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳತಕ್ಕ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೇನು ಭಾವನೆ ಇರಲಿ, ನಾವು ನಮ್ಮ ಹೊಸ ಕಾಕ್ರೊಟ್ಟಿಷನ್ನ್ನು ರಚಿಸುವಾಗ, ಮೈಸೂರಿನ ನೆರೆಹೊರೆಯ ಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳು ಅಡಳಿತ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ, ಅವರು ಮೈಸೂರಿನ ವೆಂಪ್ಪಿಕ್ಕೆ ಅನುಸರಿಸಿ ನಡೆದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರೆ ಅಂಥ ಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅಡಳಿತ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಉತ್ತಮಗೊಳಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ಮೈಸೂರಿಗೆ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳಲು ಒಂದು ಅವಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸಲಾಗಿದೆ. ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಈ ಭಾಷಾವಾರು ಪ್ರಾಂತ್ಯದ ತತ್ವಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ನಡೆಯಲು ಹೋಗಬೇಕೆಂದರೆ ನಾವೂ ಸಹ ಹೈಕೋರ್ಟನ್ನು ಹತ್ತಬೇಕಾದ ಪ್ರಸಂಗಗಳು ಬರಬಹುದು. ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಒಂದು ಪ್ರಜಾಸತ್ತಾತ್ಮಕ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದೇವೆ. ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಭಾಷಾವಾರು ಪ್ರಾಂತ್ಯದ ವಿಚಾರವೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ನಾವು ಈ ದಿವಸ ಹೊರಗಡೆಯವರನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸಬೇಕೆಂದಿರುವುದು ಕೇವಲ ಅಡಳಿತ ದೃಷ್ಟಿ

ಯಿಂದ ಮಾತ್ರ. ಅಂಥವರನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸಲು ನಾವು ಸಿದ್ಧವಾಗಿರಲೇ ಬೇಕು. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯಕ್ಕೂ ಅವರ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯಕ್ಕೂ ಕೊಂಡೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಈಗ ಪ್ರಶ್ನೆ ಬಂದಿರತಕ್ಕ ಬಳ್ಮರಿ ವಿಚಾರದ ಬಗ್ಗೆ ಅಲ್ಲಿಯ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪರಿಶ್ರಮಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಒಂದು ವರದಿ ಒಪ್ಪಿಸಬೇಕೆಂದು ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರ ಯಾವ ಒಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ ಹುದ್ದೆಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಿದ್ದಾರೋ ಅವರೊಡನೆ ಈಗ ತಾನೆ ನಾನು ಮಾತನಾಡಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಅವರು ಅಲ್ಲಿಯ ಅಡಳಿತಕ್ಕೂ, ಇಲ್ಲಿನ ನಮ್ಮ ಅಡಳಿತಕ್ಕೂ ಮತ್ತು ಇತರ ಸ್ಥಳಗಳನ್ನಿತಿ ವಿಚಾರದಲ್ಲೂ ಅಜಗಜಾಂತರ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆಯೆಂದು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇಲ್ಲಿಯ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯ ಅಲ್ಲಿನ ಜನರಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿಸಿರುತ್ತಾರೆ.

ಆದರೆ ಈಗ ಬಂದಿರತಕ್ಕ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಕೋಲಾರದವರು ತಾವು ಕೂಗಿದ ಹೋಗುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ನಾವು ಅವರನ್ನು ಹಾಗೆ ಹೋಗಲು ಬಿಡುವುದೂ ಬೇಡ, ಹಾಗೆ ನಾರಾಯಣರಡ್ಡಿಯವರು ಹೋಗಲೇಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದಾಗ ನಾವು ಅವರನ್ನು ಕೈ ಕಾಲು ಹಿಡಿದು ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕಿ, ನೀವು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುವುದು ಬಂದಿತೆ ಬೇಡ ಎಂದು ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಇಷ್ಟನ್ನು ಹೇಳಿದ ಮೇಲೆ, ಇನ್ನು ಈ ಚರ್ಚೆ ಮುಂದುವರಿಸುವುದು ಬೇಡ; ಅಂಥ ಭಾವನೆಯೂ ಸಹ ಅವರಿಗಿದ್ದಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅವರ ಮನಸ್ಸು ನನಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಹಾಗೊಂದು ವೇಳೆ ಭಾಷಾವಾರು ಪ್ರಾಂತ್ಯದ ಚಳಿವಳಿ ಬಗ್ಗೆ ಅವರು ಹೀಗೆ ಮಾತನಾಡಿದ್ದಾಗಲೂ ಅವರೇನೂ ಕೋಲಾರ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಬೇಕೆಂಬ ಇರಾಜೆ ಬಂದಿತೆ ಅವರಿಗಿರುವುದಿಲ್ಲ.

4-30 P. M.

ಅವರು ಇನ್ನೊಂದು ವಾದವನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟರು. ಅನೇಕ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ತೆಲುಗು ಮಾತನಾಡುವವರಿದ್ದಾರೆ, ಅದರಿಂದ ಆ ಭಾಗಗಳು ಅಂಧಪ್ರಾಂತ್ಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕು ಎಂದು. ಅದನ್ನೂ ವಿಮರ್ಶೆ ಮಾಡೋಣ. ಯದಾಹರಣೆಗೆ, ಹೊಸದುರ್ಗದಲ್ಲಿ ನಾಗೇಶ ಶೆಟ್ಟಿ ರವರಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ತೆಲುಗು ಮಾತನಾಡುವವರು, ಎಂದೆ ಹೇಳಿ ಅವರನ್ನು ಅಂಧ ಪ್ರಾಂತ್ಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದರಾಗುತ್ತದೆಯೇ? ಆ ರೀತಿ, ತೆಲುಗು ಮಾತನಾಡುವವರು ಅನೇಕರಿದ್ದಾರೆ, ಅದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಅಂಧ ಪ್ರಾಂತ್ಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕು, ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಯೇ ಏಳುವುದಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟೇಕೆ, ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ತೆಲುಗು ಭಾಷೆ ಮಾತನಾಡುವ ಜನರಿದ್ದ ಹಳ್ಳಿಯಾದುದಾದರೂ ಇದೇಯೇ ಎಂದು ನಾನು ಅವರಿಗೆ ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಹಾಕುತ್ತೇನೆ. ಅದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡಿಗರು, ತಮಿಳರು, ತೆಲುಗರು ಎಂಬ ಭೇದಭಾವನೆ ಎಂದೆಂದೂ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಹಿಂದೂ ಇಲ್ಲ, ಮುಂದೆಯೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂಥ ಸ್ನೇಹ ಪೂರಿತವಾದ ಬಾಂಧವ್ಯ ನಮ್ಮ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದು ಬಂದಿರುವಾಗ, ನಾವು ಹೋಗಿ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇವೆಯೇ? ನೀವು ಹೋಗುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳಿದರೂ ನಾವು ನೀವು ಬಂದಿತವಾಗಿ ಹೋಗಿಕೊಡದು ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ತಯಾರಾಗಿದ್ದೇವೆ. ಇದೇ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಹಿಂದೆ ಒಂದಾನೊಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಈ ತೆರದ ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಬಂದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ಮೈಸೂರಾಗಿಯೇ ಉಳಿಯಬೇಕು, ಒಂದು ವೇಳೆ ಇನ್ನೇನಾದರೂ ಆಗುವುದಾದರೆ ಅದು ಮಹಾ ಮೈಸೂರಾಗಬೇಕು; ಹಾಗೆ

ಮಹಾ ಮೈಸೂರಾಗುವಾಗ ಅದನ್ನು ಯಾರೂ ಸ್ವಾಗತಿಸುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ' ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದೇವೆ. ಶ್ರೀಮಾನ್ ಪಾಪಣ್ಣನವರು ಮೈಸೂರಿನ ಆಯುಷ್ಯವನ್ನು ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಈ ಬೇರೆ ಜಿಲ್ಲೆಗಳಿಗಿಲ್ಲಾ ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ, ಅವು ಬೇರೇತರ ಪ್ರದೇಶಗಳಾಗಿರುವುದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂ ಕಷ್ಟವಾಗಬಹುದೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಆಯುಷ್ಯದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅದನ್ನು ಆ ರೀತಿ ನೋಡುವುದಿಲ್ಲ. ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ಬೇರೇತರ ಪ್ರದೇಶಗಳನ್ನು ನಮಗೆ ಕಟ್ಟುವಾಗ ಅದರ Financial implications ಏನು ಎಂಬುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಿಳಿಸಿ, ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಸಬ್ಸಿಡಿ ಎಷ್ಟು ಕೊಡಬೇಕೋ ಅಷ್ಟು ಕೊಡಿ ಎಂದು ಬೇಕಾದರೆ ಕೇಳೋಣ. ಅವರೇ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿರುವಾಗ, ನಾವು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಅವರ ಮುಂದೆ ಇಡಬಹುದು. ನಾವೇ ಹೋಗಿ ಆ ಭಾಗಗಳನ್ನು ನಮಗೆ ಕೊಟ್ಟೇ ತೀರಬೇಕು ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಧಾಳಿಯು ತ್ವೇವೆಂದು ಹೇಳಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಆ ಪ್ರಶ್ನೆ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಒತ್ತಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವುದನ್ನು ನಾವು ಚರ್ಚೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಅಷ್ಟೆ. ಮುಂದೆ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಬಂದಾಗ ಸರ್ಕಾರದ ಜೊತೆಗೆ ಸೇರೋಣ. ಡಿಫಿನಿಟ್ ಏರಿಯಾ ನಾವು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವಾಗ ಹಣಕಾಸಿನ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅದು ನಮ್ಮನ್ನು affllict ಮಾಡುವುದಾದರೆ ಕೇಂದ್ರದವರನ್ನು 10 ಪರ್ಸೆಂಟ್, 15 ಪರ್ಸೆಂಟ್ ಇಷ್ಟು ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದೇ ತೀರಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಲೂಬಹುದು. ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಆ ಪ್ರಶ್ನೆ ಬೇಡವೆಂದು ನಮ್ಮ ವಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅದರಿಂದ ಆ ವಿಷಯ ಬಂದಾಗ ಕೇಳೋಣ.

ಈಗ, ತೆಲುಗು ಪ್ರಶ್ನೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಬರುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಯಾವ ಯಾವ ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳಲ್ಲಿ ತೆಲುಗು ಮಾತನಾಡುತ್ತಾರೋ ಆ ಭಾಗಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅಂಧಕ್ಕೆ ಕೊಡಿ ಎಂದು ಇದುವರೆಗೆ ಕೇಳದೆ ಇದ್ದರೂ ಮುಂದೆ ಕೇಳಿದರೂ ಕೇಳಬಹುದು ಎಂದು ಮಾನ್ಯ ಮಿತ್ರರು ಹೇಳಿದರು. ಅದರಲ್ಲಿ 'ರೇಷ್' ರಾಜ್ಯ, ಒಹುದು ರಾಜ್ಯದ ವಿಷಯವಾಯಿತು ಅಷ್ಟೆ. ಇವೊತ್ತು ಮದ್ರಾಸಿನಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೆ ಅವರ ವರೆಗೆ ಹೊಡೆದಾಟವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರವರ ಹೊಡೆದಾಟವನ್ನು ಸುಧಾರಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಸಾಕಾಗಿದೆ. ಇನ್ನು ಅವೆಲ್ಲಾ ಬಿಟ್ಟು ಮೈಸೂರಿಗೆ ಬಂದು, ಕೋರಾರದ ಜನತೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿಟ್ಟು, ಕೋರಾರದ ಜನರಿಗೆ ಅಲ್ಲಗೆ ಹೋಗಬೇಕೆನ್ನುವಷ್ಟು ಅಕರ್ಷಣೆ ಮಾಡಿಟ್ಟು ಕೋರಾರ ಕೊಡಿ ಎಂದು ನಮ್ಮನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳೋಣ. ನಮ್ಮ ಕೋರಾರದ ಜನತೆಯನ್ನು ಅರ್ಕಿಪನುವಷ್ಟು ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯ ಅಲ್ಲದ್ದಾಗ ನಾವು ಯೋಚನೆ ಮಾಡೋಣ. ಅದರಿಂದ ನಾವು ಮಾತ್ರ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಇಲ್ಲಗೆ ಬಿಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ನಮ್ಮ ವಿತ್ತರ ಯಾವ ಮನೋ ಭಾವನೆಯಿಂದ ಇದನ್ನು ತಂದಿವೋಂಬುದನ್ನು ಅರಿತಿದ್ದೇವೆ. ಇನ್ನಿದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಜಟನ ಪ್ರವೇಯವೂ ಬೇಡ. ಒಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಶ್ನೆ ಎಲ್ಲ. ಕೋರಾರದವರತ್ತಕ್ಕವರೂ ನಾವೂ ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದೇ ಎಂದು ನಾವು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಭಾವಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಇವೊತ್ತಿನ ದಿವಸ ವ್ಯತ್ಯಾಸದ ಮನೋಭಾವನೆಯನ್ನು ಯಾವ ವಿಧದಲ್ಲೂ ಹೊರಜಗತ್ತಿಗೆ ಅಮರೂ ತೋರಿಸಿಕೊಡದೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಮೈಸೂರಿನ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲೂ ಇದು ಅಷ್ಟಾಗಿ ಬರಕೂಡದು. ಏಕೆಂದರೆ, ಇದರಿಂದ ಬಹಳ ದುಷ್ಪಂ

ಣಾಮಗಳುಂಟಾಗಬಹುದು. ಅದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡುವುದು ಬೇಡ. ಅದರಿಂದ ಯಾರಿಗೂ ಅನುಕೂಲತೆ ಉಂಟಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿ ನಮ್ಮ ವಿತ್ತರಾದ ಶ್ರೀಮಾನ್ ನಾರಾಯಣರಡ್ಡಿಯವರನ್ನು ಇದನ್ನು ವಾಪಸು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಅತಿ ಏನಯದಿಂದ ನಾನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಕಡಿದಾಳ್ ಮಂಜಪ್ಪ (ರವೆನ್ಯೂ ಮತ್ತು ಮರಾ ಮತ್ತು ಶಾಖೆಗಳ ಮಂತ್ರಿಗಳು).—

ಸ್ವಾಮಿ, ಟರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಿದ ಮಾನ್ಯ ಸದ ಸ್ಮರ ಭಾಷಣಗಳನ್ನು ಬಹಳ ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಶ್ರೀಮಾನ್ ಬಿ. ವಿ. ನಾರಾಯಣ ರಡ್ಡಿಯವರು ಮೊದಲು ಒಂದು ವಿಧವಾದ ವಾದವನ್ನು ಸಭೆಯ ಮುಂದಿಟ್ಟರು. ತೆಲುಗು ಮಾತನಾಡತಕ್ಕ ಗಡಿ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಭಾಗಗಳನ್ನು ಮುಂದೆ ರಚನೆಯಾಗತಕ್ಕ ಅಂಧ ಪ್ರಾಂತ್ಯಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಬೇಕೆಂಬುದು ಅವರು ಮೊದಲು ಇಟ್ಟವಾನೆ. ಅನಂತರ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಅವರ ಗುಟ್ಟು ಸ್ವಲ್ಪ ರಚ್ಚಾಯಿತು. ಅವರ ವಾದದ ಅರ್ಥ—ನಾನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರುವುದು ಸರಿಯಾಗಿದ್ದರೆ—ಮೈಸೂರು ಈಗಿರುವಂತೆಯೇ ಇರಬೇಕು. ಅದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ನಿವೇರಾದರೂ ಏಕ ಕರ್ಣಾಟಕ ಪ್ರಾಂತ್ಯ ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡತಕ್ಕ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರೆ ನಾವು ತೆಲುಗರು ಅಂಧ ಪ್ರಾಂತ್ಯಕ್ಕೆ ಸೇರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆಂದು ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಬೆದರಿಕೆಯನ್ನು ಸಭೆಯ ಮುಂದಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ವಿ. ನಾರಾಯಣ ರಡ್ಡಿ.—ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಪ್ಲೆಡೆಂಟರು ನಮ್ಮಗಳನ್ನು ಹೆದರಿಸುತ್ತಾರೆ, ಸ್ವಾಮಿ.

ಶ್ರೀ ಕಡಿದಾಳ್ ಮಂಜಪ್ಪ.—ಅವರ ನಿರ್ಣಯದ ಸೂಕ್ತಾನೂಕ ತೆಗಳ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಾನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಬಹುಶಃ ನನಗೆ ತಿಳಿದಿರುವ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಮುಂದೆ ರಚನೆಯಾಗತಕ್ಕ ಅಂಧ ಪ್ರಾಂತ್ಯದ ಸರಹದ್ದಿನಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳು ಕೇಂದ್ರಕ್ಕೆ ಸೇರಬೇಕೆಂಬ ವಾದವನ್ನು ಬಹಿರಂಗವಾಗಿ ದೇಶದ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟವರಲ ಶ್ರೀಮಾನ್ ನಾರಾಯಣ ರಡ್ಡಿಯವರೇ ಮೊಟ್ಟ ಮೊದಲನೆಯವರು. ಇದುವರೆಗೂ ಇನ್ನಾರೂ ಇಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲೂ ನನಗೆ ತಿಳಿದಿರುವ ಮಟ್ಟಿಗೆ—ನಾನೂ ಕೋರಾರದ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಮತ್ತು ಚಿತ್ರದುರ್ಗ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಜನರೊಡನೆ ಸಂಪರ್ಕವನ್ನುಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ—ಅಲ್ಲಿ ತೆಲುಗು ಮಾತನಾಡತಕ್ಕ ಜನರು ಯಾರೂಕೂಡ ಮೈಸೂರು ದೇಶವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಅಂಧಕ್ಕೆ ಸೇರಬೇಕೆಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಖಂಡಿತ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ಹೇಳಬಲ್ಲೆ.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ವಿ. ನಾರಾಯಣ ರಡ್ಡಿ.—ಕರ್ಣಾಟಕ ಪ್ರಾಂತ್ಯಕ್ಕೆ ಮೈಸೂರು ಸೇರಬೇಕೆಂದು ಒಪ್ಪುತ್ತಾರೆಯೇ?

ಶ್ರೀ ಕಡಿದಾಳ್ ಮಂಜಪ್ಪ.—ಆ ಪ್ರಶ್ನೆ ಈಗ ಉದ್ಭವಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಭೀಮಪ್ಪ ನಾಯಕರು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಶ್ರೀಮಾನ್ ನಾರಾಯಣ ರಡ್ಡಿಯವರು ಈ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು serious ಆಗಿ ತರಬೇಕೆಂದು ತಂದಿರುವಂತೆ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ.

ಅಲ್ಲದೆ ಇನ್ನೂ ಒಂದು ವಿಷಯ ನಾವು ನೋಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಒಂದು ಪ್ರಾಂತ್ಯದ ವಿಸ್ತೀರ್ಣವನ್ನು ಕಡಮೆ ಮಾಡಬೇಕಾದರಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡಬೇಕಾದರಾಗಲಿ ರಾಜ್ಯಾಂಗದಲ್ಲಿ ಶಾಸ್ತ್ರೋಕ್ತವಾದ

(ಶ್ರೀ ಕಡಿವಾಳ ಮಂಜಪ್ಪ.)

ಕೆಲವು ನಿಯಮಗಳಿವೆ. ರಾಜ್ಯಾಂಗದ ಮೂರನೆಯ ವಿಧಿಯ ಪ್ರಕಾರ ಮೊದಲು ಕೇಂದ್ರದ ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟು ಒಂದು ಕಾನೂನು ಮಾಡಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಅದು ಕಾನೂನು ಮಾಡುವಾಗಲೂ ಕೂಡ ಏಕದಂ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ; ರಾಜ್ಯಾಂಗದ ಕೆಲವು ಶಿಫಾರಸ್ಸಿರಬೇಕು: ಅದರ ಜೊತೆಗೆ ಯಾವ ಸಂಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ವಿಸ್ತೀರ್ಣ ಕಡಮೆಯಾಗುತ್ತದೋ ಮತ್ತು ಯಾವ ಸಂಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ವಿಸ್ತೀರ್ಣ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೋ ಆ ಉಭಯ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳ ಶಾಸನ ಸಭೆಗಳು ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಪರಸ್ಪರೋಚಿಸಿ ಏನು ಪರಿಣಾಮ ವುಂಟಾಗುತ್ತದೆ ಬುದನ್ನು ಮನಗಂಡು ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು.

ಆ ಮನೂವೆಯನ್ನು ಮಂಡಿಸತಕ್ಕ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅದರಲ್ಲದಕವಾಗಿರತಕ್ಕ ನಿಯಮಗಳ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಥಾನದ ಶಾಸನ ಸಭೆ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅದುದರಿಂದ ಈ ಒಂದು ನಿರ್ಣಯದಲ್ಲಿ ಅದಕವಾಗಿರತಕ್ಕ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಒಂದು ನಿರ್ಣಯದ ಮೂಲಕ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದರೆ ಸಾಲದು ಇದಕ್ಕೆ ಬೇರೊಂದು ವಿಧಿ ನಿಯಮವನ್ನು ಪಾಲಿಸಬೇಕು. ಇದೂ ಅಲ್ಲದೆ ಬಳ್ಳಾರಿ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಕೆಲವು ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳನ್ನು ಮೈಸೂರಿಗೆ ಸೇರಿಸಬೇಕೆಂಬ ಒಂದು ಸಲಹೆಯನ್ನು ಭಾರತದ ಶ್ರಧಾನ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಸಾರ್ವಜನಿಕರ ಮುಂದಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಸಂಬಂಧವಾಗಿ ಬಹುಶಃ ಬರುವ ಜೂನ್ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಸೇರತಕ್ಕ ಅಧಿವೇಶನದಲ್ಲಿ ಚರ್ಚೆ ನಡೆಯಬೇಕಾಗಿ ಬರಬಹುದು. ಅದಕ್ಕಾರೋ ಈಗಲೇ ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುವುದು ಸೂಕ್ತವಲ್ಲವೆಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಸರ್ಕಾರದ ಪರವಾಗಿ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೂ ಸಿದ್ಧವಾಗಿಲ್ಲ. ಈ ದೊಡ್ಡ ಸಮಸ್ಯೆಯ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ವಿಫಲವಾಗಿ ಚರ್ಚೆ ನಡೆದು ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಗೊತ್ತಾದ ಹೊರತು ಸರ್ಕಾರದವರು ಅವರದೇ ಆದ ತೀರ್ಮಾನವನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಲಿ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಲಿ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ನಾನು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಮತ್ತು ಈ ನಿರ್ಣಯದಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿರುವ ವಿಷಯ ರಾಜ್ಯಾಂಗಕ್ಕೆ ವಿರೋಧವಾಗಿದೆಯೆಂದು ನನ್ನ ಭಾವನೆ; ಮತ್ತು ಇದು ಸಾಧ್ಯವಾದುದಲ್ಲವೆಂದೂ, ನನ ಭಾವನೆ. ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕೆ ತೆಲಗು ಘಾತನಾಡತಕ್ಕ ಬಹು ಮಂದಿ ಜನರಿಗೆ ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲೇ ಇರಬೇಕೆಂಬ ಭಾವನೆಯೆಂದು ಏರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ ಈ ಎಲ್ಲಾ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಸೂಚಕರು ಅವರ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ವಾಪಸು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ವಿನಂತಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಎ. ನಾರಾಯಣ ರೆಡ್ಡಿ.—ರಾಜ್ಯಾಂಗಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ನನ್ನ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ವಾಪಸು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಿಟ್ಟು ಸತ್ತೇನೆ.

The resolution was, by leave withdrawn.

Mr. SPEAKER.—Resolutions Nos. 32, 82, 95 and 101 are similar to the one now withdrawn,

Next resolution by Sri C. T. Hanumanthaiya.

No. 23. Provision of 50 lakhs of rupees for Famine Relief Works in Madhugiri and Pavagada Taluks.

ಶ್ರೀ ಸಿ. ಟಿ. ಹನುಮಂತಯ್ಯ (ಪಾವಗಡ-ಅನುಸೂಚಿತ ಜಾತಿಗಳು).—ನನ್ನ ನಿರ್ಣಯ ಕಾರಿತಿ ಇದೆ, ಅದನ್ನು ಮಂಡಿಸುತ್ತೇನೆ.

“ಪಾವಗಡ ತಾಲ್ಲೂಕು ಮತ್ತು ಮಧುಗಿರಿ ತಾಲ್ಲೂಕು ಮಿಡಗೇಶಿ, ಇಟಕೆ ಬ್ಲಾಕ್‌ಗಳಿಗೆ ಈ ಮೂರು ಹೋಬಳಿಗಳಲ್ಲಿ, ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಗಾಗಿಯೂ, ಒಡೆದು ಹೋಗಿರುವ ಕೆರೆಗಳ ದುರಸ್ತಿಗಾಗಿಯೂ ಮತ್ತು ಕ್ಷಾಮವಿವಾಳಣಾ ಕಾಮಗಾರಿ ಕೆಲಸಗಳಿಗಾಗಿಯೂ ಈ ಸಾಲಿನ ಬಡ್ಡೆಟ್ಟ ನಲ್ಲಿ 50 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗೆ ಕಡಮೆ ಇಲ್ಲದಂತೆ ಒದಗಿಸಬೇಕೆಂದು ಈ ಸಭೆಯವರು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಡುತ್ತಾರೆ.”

ಸ್ಯಾಮಿ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಪಾವಗಡ ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ಕೆಲವು ಹೋಬಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಲಕಾಲಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಮಳೆಯಾಗದೆ ಕೆರೆಗಳು ತುಂಬದೆ ಬಹಳ ಅನಾಹುತವಾಗಿದೆ. ಇದು ಅನೇಕರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ, ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೂ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಹಿಂದೆ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ಹುಲ್ಲು ಮತ್ತು ದವಸವನ್ನು ಒದಗಿಸಿರುವುದು ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ಮನವರಿಕೆಯಾಗಿದೆ. ಈ ಸಾರಿಕೂಡ ಅನೇಕ ಕೆರೆಗಳು ತುಂಬದೆ ಫಸಲು ಹೋಗಿದೆ. ಬಹಳ ವಿನಯಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಎಲ್ಲವನ್ನಾಯಕನ ಹೊಸಕೋಟೆ ಹೋಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಫಸಲು ಅರ್ಧ ಆಗಿ ಕೈಗೆಕೂಡ ಬರಲಿಲ್ಲ. ದನಗಳಿಗೆ ಹುಲ್ಲೂ ಇಲ್ಲದೆ ಸತ್ತಿಹೋಗಿವೆ. ಅಲ್ಲಗೆ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯನ್ನೂ ದಗಿಸಿಕೊಂಡಿ, ಬಾಳುಗಳಿಂದ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡಲು ಸೌಕರ್ಯಕೊಂಡಿ ಎಂದು ಅನೇಕ ಸಾರಿ ಸರ್ಕಾರದವರನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ, ಅವರು ಭರವಸೆಯನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯನ್ನೇನೋ ಕಳುವು ಕಡೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹೆಗ್ಗಿವೆಯೆಂದರೆ, ಪಾವಗಡ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಯೂ ಬಾವಿಗಳಿಗೆ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯನ್ನು ಒದಗಿಸಿದೆ ಹೆಚ್ಚು ಜನರು ನಮ್ಮದಿಷ್ಟೆ ಗಿರುವುದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಕೆಲವು ಕೆರೆಗಳು ದುರಸ್ತಿಗಾಗದೆ ಹಣವಿಲ್ಲದೆ ಕೆಲಸ ಅರ್ಧದಲ್ಲೇ ನಿಂತುಹೋಗಿವೆ. ಅದುದರಿಂದ ಆ ಕೆರೆಗಳ ದುರಸ್ತಿಗಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು ದ್ರವ್ಯ ಸಹಾಯವಾಗಬೇಕೆಂದು ಸರ್ಕಾರದವರನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತೇನೆ; ಮತ್ತು ಮಿಡಗೇಶಿ, ಇಟಕೆ ಬ್ಲಾಕ್‌ಗಳಿಗೆ, ಕೂಡಿಗೆ ನಹಳ್ಳಿ ಈ ಮೂರು ಹೋಬಳಿಗಳಿಗೆ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯನ್ನೊದಗಿಸಿದರೆ ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರವನ್ನು ಬೆಳೆಯುತ್ತೇವೆಂದು ಅನ್ನವವರು ಅನೇಕ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಮನವಿಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಇಟಕೆ ಬ್ಲಾಕ್‌ಗಳಿಗೆ ಮತ್ತು ಮಿಡಗೇಶಿ ಹೋಬಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಕುಡಿಯುವ ನೀರಿಗೂ ತೊಂದರೆಯಾಗಿದೆ. ಈಗ ಅಲ್ಲ ಅನೇಕ ಜನರು ಆಹಾರವಿಲ್ಲದೆ ಕಷ್ಟಪಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅನೇಕರು ಊರುಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ಕಡೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು ನಿವಾರಿಸಬೇಕು.

Mr. S P E A K E R.—Resolution moved :

“That this Assembly is of the opinion that a sum of not less than fifty lakhs of rupees should be provided in this year's Budget for supplying electricity, for repairing breached tanks and for famine relief works in the three hoblies of Midigesi, Itakadibbanahalli and Kodigenahalli of Madhugiri Taluk and Pavagada Taluks.”

ಶ್ರೀ ಕಡಿದಾಳ್ ಮಂಜಪ್ಪ (ರವೆನೂರು ಮತ್ತು ಪಟ್ಟಣ ಕರ್ನಾಟಕ ಮಂತ್ರಿಗಳು).—ಸ್ವಾಮಿ, ಶುಭಕೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಕ್ರಾಮ ಪರಿಹಾರಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯನ್ನೊದಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಹಣವನ್ನೊದಗಿಸಲಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಹಿಂದೆ ಅನೇಕ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಈಗ ಪುನಃ ಹೊಸದಾಗಿ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಕೊಡತಕ್ಕ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲವೆಂದು ನಂಬಿದ್ದೇನೆ. ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಈ ನಿರ್ಣಯದ ಮೂಲಕ 50 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕ್ರಾಮ ಪರಿಹಾರಕ್ಕೆ, ಕೆರೆಗಳ ನಿರ್ಮಾಣಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿ ಒದಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಸಾಧ್ಯವಾದ ಮಟ್ಟಿಗೂ ಅಥಾವ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೆಚ್ಚು ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚುಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಪಡುತ್ತಾರೆಂದು ಭರವಸೆ ಕೊಟ್ಟು ಮೇಲೆ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ತಮ್ಮ ಈ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ವಾಪಸು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆಂದು ನಂಬಿದೆನಿ.

Sri C. T. HANUMANTILAIYA.—I seek leave of the House and withdraw my resolution.

The resolution was, by leave withdrawn.

ಶ್ರೀಮತಿ ಬಳ್ಳಾರಿ ಸಿದ್ದಮ್ಮ (ದಾವಣಗೆರೆ).—ನಾನು ನನ್ನ 27 ನಂಬರಿನ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಮಂಡಿಸಲು ಇಷ್ಟ ಪಡುವುದಿಲ್ಲ.

No. 28.—Recommendation to the Centre to construct a Railway line to Coorg either from Mysore City or Krishnarajanagar.

Sri D. DEVARAJ URS (Hunsur).—Sir, I beg to move :

Sri V. M. MASCARENHAS (St. John's Hill).—Sir, the resolution deals with a central subject. The Government of Mysore has nothing to do with regard to Railways.

*ಶ್ರೀ ಡಿ. ದೇವರಾಜ ಅರಸ್.—ನನ್ನ ನಿರ್ಣಯ ಈ ರೀತಿ ಇದೆ :—

“This Assembly is of the opinion that the State Government should recommend to the

Government of India to put a railway line to Coorg either from Mysore City or Krishnarajanagar.”

ಸ್ವಾಮಿ, ಇದು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ವಿಷಯವೆಂದು ಅಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ನಾನು ಈ ನಿರ್ಣಯದಲ್ಲಿ ಕೇಳುತ್ತಿರುವುದು, ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ರೈಲ್ವೆ ಇಲ್ಲವೆಂಬುದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ, ಆದರೂ, ಶಿಫಾರಸು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ವಿಚಾರವನ್ನು ಒತ್ತಾಯಪಡಿಸಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಶಿಫಾರಸು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನೂಟಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಇದರ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ದೀರ್ಘವಾಗಿ ಭಾಷಣಮಾಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲವೆಂದು ಗೊತ್ತಿದೆ, ನನ್ನ ಪುಟ್ಟ ವಿಚಾರ ಒಂದೆರಡು ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಈಗ ನಾನಾರು ಹತ್ತು ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಈಚೆಗೆ ಕೊಡಗಿನಿಂದ ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಸಂಚಾರ ಬಹಳ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಕೊಡಗಿನ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಮರ, ಕಿತ್ತಳೆ, ಕೆಳುಹಣ್ಣು, ಕಾಫಿ ಇವೆಲ್ಲವೂ ಬೆಂಗಳೂರು-ಮಂಗಳೂರು ರಸ್ತೆಯೊಂದರ ಮಾರ್ಗವಾಗಿ ಒರಬೇಕಾಗಿದೆ. ಮೋಟಾರು ವಾಹನಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳಿಂದೀಚೆಗೆ ಪ್ರತಿದಿನವೂ ನೂರಾರು ವಾಹನಗಳು ಮೈಸೂರಿನಿಂದ ಕೊಡಗಿಗೆ ಪ್ರತಿ ಹತ್ತು ನಿಮಿಷಕ್ಕೊಂದರಂತೆ ಹೋಗುತ್ತಿವೆ. ದಿವಸಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂರು ರಾರಿಗಳು ತರುತ್ತವೆ. ಇಷ್ಟೊಂದು ವಿಪರೀತವಾಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಸಂಚಾರ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿದೆ.

ಕೇಂದ್ರದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರಿನವರೇ ಆದ ಒಬ್ಬರಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರು ಮಂತ್ರಿಗಳಿರುತ್ತಾರೆ. ಈ ಹಿಂದೆ ಇಲ್ಲಿ ದಿವಾನರು ಇದ್ದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಕೃಷ್ಣರಾಜನಗರದ ಮಾರ್ಗವಾಗಿ ಎಂದರೆ ಪುಣೆಯೊಳಗೆ ಮಾರ್ಗವಾಗಿ ಒಂದು ರೈಲ್ವೆ ರೈನನ್ನು ಕೊಡಗಿಗೆ ಕಾಕಿಸತಕ್ಕ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಲ್ ಸರ್ವೆ ಸಹ ಮಾಡಿಸಿದ್ದು ಅನಂತರ ಅಕೆಲಸ ಮುಂದುವರಿಯದೇ ಹಾಗೆಯೇ ನಿಂತು ಹೋಗಿರುತ್ತದೆ ನಾನು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈ ರೈನು ತುಂಬ ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಎಷ್ಟೇ ಖರ್ಚಾದರೂ ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ, ಇದನ್ನು ಬಂಡಿತ ಏರ್ಪಡಿಸಿ ಕೊಡುವಂತೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ತಾವು ಒತ್ತಾಯಪಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ, ಈ ಮಾನ್ಯ ಸಭೆಯವರು ದಯಮಾಡಿ ಇದನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಒಪ್ಪಿ ಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಒತ್ತಾಯಪಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಪಾರ್ಲಮೆಂಟ್ ಮಾಡಿ ನಾನು ಈ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಮಂಡಿಸುತ್ತೇನೆ.

Mr. S P E A K E R.—Resolution moved :

“This Assembly is of the opinion that the State Government should recommend to the Government of India to put a railway line to Coorg either from Mysore City or Krishnarajanagar.”

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಹುಟ್ಟೇಗೌಡ (ತುರುವೇಕೆರೆ).—ಸ್ವಾಮಿ ಈಗ ಏನು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಈ ನಿರ್ಣಯದ ಮೂಲಕ ಮಾನ್ಯ ನೂಟಿಕರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೋ ಅವಲ್ಲದೆ ಕೆಲವು ಬೇರೆ ವಿಷಯಗಳೂ ಇವೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ

(ಶ್ರೀ ಬಿ. ಹುಚ್ಚೇಗೌಡ)

ನಾನೀಗ ಈ ಸಭೆಯ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರಬಿಟ್ಟಿರುತ್ತೇನೆ. ಕೊಡಗಿಗೂ ಮತ್ತು ಮೈಸೂರಿಗೂ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ರಾಜಕೀಯ ಸಂಬಂಧ ಬೇರೆ ಬೆಳೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದೆ. ಆ ಪ್ರದೇಶವೂ ಕೂಡ ಈಗ ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ಹೈ ಕೋರ್ಟಿನ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯೊಳಗೆ ಸೇರಿ ಹೋಗಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದಲೂ ಸಹ ಆ ಮಡಕೇರಿಯಿಂದ ಜನಗಳು ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಬರಲು ಒಂದು ನೇರವಾದ ರೈಲ್ವೆ ರೈನು ಇರಬೇಕಾದದ್ದು ತೀರ ಅತ್ಯಗತ್ಯವಾಗಿದೆ. ಮುಂದಕ್ಕೆ ಈ ರಾಜಕೀಯದ ಬದಲಾವಣೆಗಳು ಬೇರೆ ಇನ್ನೂ ಆಗಬೇಕಾಗಿರುವುದರಿಂದಲೂ ಕೂಡ ಇದನ್ನು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ಸಲಹೆ ಮಾಡಬೇಕಾದದ್ದು ಅಗತ್ಯವೆಂಬ ಅಂಶವನ್ನು ನಾನು ತಮ್ಮ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಕದಿದಾಳ ಮಂಜಪ್ಪ (ರೆವೆನ್ಯೂ ಮತ್ತು ಮರಾಮತ್ತು ಶಾಖೆಗಳ ಮಂತ್ರಿಗಳು).—ಸ್ವಾಮಿ, ಇದು ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ವಿಚಾರ. ಆದರೆ ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಅವರೇನು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಡುತ್ತಾರೋ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಮಗಿರತಕ್ಕ ಅಧಿಕಾರವೆಲ್ಲಾ ಕೇವಲ ಶಿಫಾರಸ್ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದೋವೇ. ಈಗಾಗಲೇ ನಾವು ಕೇಂದ್ರದವರಿಗೆ ಕೆಲವು ರೈಲುಗಳನ್ನು ಶಿಫಾರಸ್ ಮಾಡಿರುತ್ತೇವೆ. ಅವುಗಳ ಪೈಕಿಯೇ ಕೆಲವನ್ನು ಕೇಂದ್ರ ರೈಲ್ವೆ ಬಡಾವಣೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿರುವಂತೆ ಕಾಣಬಹುದಿಲ್ಲ. ಹಾನನ, ಮಂಗಳೂರು, ಕಡೂರು, ಚಿಕ್ಕಮಗಳೂರು ಮತ್ತು ಚಾವರಾಜನಗರ, ಸತ್ಯಮಂಗಲ ಮತ್ತು ಚಿತ್ರದುರ್ಗ, ರಾಯದುರ್ಗ ಈ ರೈಲ್ವೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಬೇಕೆಂದು ಶಿಫಾರಸ್ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಈಗ ಕೊಡಗಿಗೆ ರೈಲುಹಾಕುವಂತೆ ಕೇಂದ್ರಕ್ಕೆ ಶಿಫಾರಸ್ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಅಭ್ಯಂತರವೇನೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ಈ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಅಭ್ಯಂತರವೇನೂ ಇಲ್ಲ.

Mr. SPEAKER.—The question is :

“That this Assembly is of the opinion that the State Government should recommend to the Government of India to put a railway line to Coorg either from Mysore City or Krishnarajanagar.”

The motion was adopted.

Mr. SPEAKER.—Resolution No. 29, Sri Ganga Nayak. The Hon'ble Member is absent.

The next resolution stands in the name of Srimathi B. L. Subbamma.

No. 30. Starting a Community Project Centre in Chikmagalur.

ಶ್ರೀಮತಿ ಬಿ. ಎಲ್. ಸುಬ್ಬಮ್ಮ (ಚಿಕ್ಕಮಗಳೂರು ಮೂಡಿಗೆರೆ).—ಸ್ವಾಮಿ, ನನ್ನ ನಿರ್ಣಯವು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿದೆ: ಅದನ್ನು ಮಂಡಿಸುತ್ತೇನೆ.

“ಇಂದಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಗೊತ್ತುಮಾಡುವ ಕಮ್ಯೂನಿಟಿ

ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನು ಚಿಕ್ಕಮಗಳೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಏರ್ಪಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಈ ಸಭೆಯವರು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಡುತ್ತಾರೆ.”

ಸ್ವಾಮಿ, ಮರೆನಾಡು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗಬೇಕು. ಮರೆನಾಡು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾದರೆ ದೇಶಕ್ಕೇರಾ ಕರ್ನಾಟಕವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ನಿಜವಾದ ಮರೆನಾಡು ಯಾವುದು? ಕೇವಲ ಮೂರು ಜಿಲ್ಲೆಗಳು ಮಾತ್ರ ನಿಜವಾದ ಮರೆನಾಡು. ಆ ಪೈಕಿ ನಮ್ಮ ಚಿಕ್ಕಮಗಳೂರು ಒಂದು ಜಿಲ್ಲೆ. ಚಿಕ್ಕಮಗಳೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಮಳೆ ಜಾಸ್ತಿ ಮತ್ತು ಅನೇಕ ನದಿಗಳೂ ಹರಿಯುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಗೆ ಏನು ಅಂಥ ಅನುಕೂಲಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆಂದು ನಾನು ಕೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೇಳಬಹುದು, ಲಕ್ಷವಳ್ಳಿ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟನ್ನು ಮಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು. ಆದರೆ ಆ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟಿನಿಂದ ನಮ್ಮ ಚಿಕ್ಕಮಗಳೂರು ಜಿಲ್ಲೆಗೆ ಏನೇನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದರ ಪ್ರಯೋಜನವೆಲ್ಲವೂ ಬೇರೆ ಜಿಲ್ಲೆಗೇನೆ. ಅದೇರಿತೆ ಭದ್ರಾ ವತಿಯಲ್ಲಿ ತಾವು ಕಟ್ಟಿರುವ ಕಾರ್ಖಾನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ಇವುಗಳಿಂದ ನಮ್ಮ ಮರೆನಾಡಿಗೆನು ಉಪಕಾರ ಮಾಡಿದಂತಾಯಿತು? ಆದರೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನಮ್ಮ ಮರೆನಾಡಿಗೆ ಅಂಥ ಉಪಕಾರವಾಗಬೇಕಾಗಿ ದರೆ ಮಂಗಳೂರು ಹಾಸನಕ್ಕೆ ತಾವು ಒಂದು ಸರಿಯಾದ ಸಂಚಾರ ಸೌಕರ್ಯವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೆ, ಅದರಿಂದ ಬಹಳ ಅನುಕೂಲವಿತ್ತು. ಈ ಹಾಸನ-ಮಂಗಳೂರು ರೋಡು ಇರತಕ್ಕದ್ದು ನಿಜವಾದ ಮರೆನಾಡಿನಲ್ಲಿ. ಈ ರಸ್ತೆಯ ಮೂಲಕವೇ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸಾಮಾನು ಮರೆನಾಡಿನಿಂದ ಹೊರಕ್ಕೂ ಮತ್ತು ಹೊರಗಡೆಯಿಂದ ಒಳಕ್ಕೂ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿರುವುದು. ಸರ್ಕಾರದವರನ್ನು ನಾವು ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಕೇಳಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರೂ ಈ ರಸ್ತೆಯನ್ನೂ ದುರಸ್ತಿ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಇವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಆಲೋಚನೆಮಾಡಿ ನಿಜವಾದ ಅನುಕೂಲಗಳಾವುವೆಂಬುದನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿದು ಅಂಥವುಗಳನ್ನು ನಮಗೆ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಡತಕ್ಕದ್ದು ಸರ್ಕಾರದವರ ಮುಖ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯ. ಮೊನ್ನೆ ದಿವಸ ಶ್ರೀ ಗೋಪಾಲಗೌಡರು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಸರ್ಕಾರದವರು ಒಂದು ಅಡಕೆ ಮಾರಾಟದ ಕೇಂದ್ರವನ್ನು ತೀರ್ಥಹಳ್ಳಿಗೂ ಮಾಡಿಕೊಡುವಂತೆ ತಿಳಿಸಿದರು. ನಮ್ಮ ಚಿಕ್ಕಮಗಳೂರಿನಲ್ಲಿಯೂ ಅಡಿಕೆ ವ್ಯಾಪಾರ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿಯ ಜನರು ಈ ಬಗ್ಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಗರಾಜೆಯನ್ನು ಮಾಡಲು ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಮುಂದೆ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ತಾವು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಯಾವ ಗಮನವನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಯಾರು ಗರಾಜೆ ಮಾಡಿದರೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಮಾಡಲು ಅನುಕೂಲಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಡುವುದು, ಗರಾಜೆಮಾಡದೆ ಇದ್ದವರನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಮರೆತು ಬಿಡತಕ್ಕಂಥಾ ನೀತಿ ಬಂಡಿತ ಸರಿಯಾದದ್ದಲ್ಲ. ಮರೆನಾಡು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ವಿಚಾರ ಪ್ರಾಂತ್ಯ ಕಮಿಷನಿನಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿದ್ದೇ ಇಲ್ಲ. ಸೇರಿಸಿದ್ದರೆ ಅದರಿಂದ ಮರೆನಾಡಿನ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅಂಥದನ್ನು ತಾವು ಆ ಪ್ರಾಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸದೆ, ಕೃಷಿ ಬಿಟ್ಟಿರುವ ಕಾರಣ, ನಾನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಈ ಒಂದು ಕಮ್ಯೂನಿಟಿ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಈಗ ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ಸರ್ಕಾರದವರು ಇನ್ನು ಯಾವ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನೇ ಆಗಲೇ ಇಲ್ಲವೆಂತನಕ ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪನೆ

ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ಜನರು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕೆಲಸಕ್ಕೂ ಬಹಳ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಮುಂದೆ ಬಂದು ಬಹಳ ಶ್ರಮ ವಹಿಸಿ ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇಂದಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ಜಿಲ್ಲೆಗೆ ಒಂದು ಕಮ್ಯುನಿಟಿ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್ ಕ್ಲನ್ನು ಕೊಡುವಂತೆ ಅವರಿಗೆ ತಾವು ಸಲಹೆ ಮಾಡ ಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಮಲೆನಾಡು ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಮಳೆ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿ ಬಿದ್ದರೂ ನೀರೆಲ್ಲಾ ವೃಥಾ ಹರಿದು ನಮಗಿದ್ದ ಸೇರುತ್ತಿದೆ. ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 300 ಇಂಚಿನಷ್ಟು ಮಳೆ ಸುರಿಯುತ್ತಿದೆ. ಕೊಟ್ಟಿಗೇಡ್ಲೆ ಪ್ರಾಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 150 ಇಂಚಿಗೂ ಜಾಸ್ತಿ ಮಳೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಆಗುಂಟೆ ಯಲ್ಲಿ 300 ಇಂಚು ಮಳೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಅಂಥ ಯಾವ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ನೀರಾವರಿ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್‌ಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಿಸದೆ ಇದ್ದಾಗ್ಯೂ ಈಗ ಮಲೆನಾಡನ್ನು ಸರ್‌ಪ್‌ಸ್‌ ಎರಿಯಾ ಎಂಬುದಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಲಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿಯ ಜಮೀನುಗಳು ಅಷ್ಟು ಫಲವತ್ತಾದವುಗಳು. ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಇರಿಗೇಷನ್ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟುಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದರೆ ಅಷ್ಟಕ್ಕೂ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡಲು ಯೋಗ್ಯ ವಾದಂಥ ಫಲವತ್ತಾದ ಭೂಮಿ ಇದೆ. ಜಾಗರಣೆ ಎಂಬ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 25 ಸಾವಿರ ಎಕರೆಗಳಷ್ಟು ಫಲವತ್ತಾದ ಮತ್ತು ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯ ವಾದ ಭೂಮಿಯಿದೆ. ಇದರ ಪಕ್ಕದಲ್ಲೇ ವರದಿಹೊಳೆ ಎಂಬ ಒಂದು ಹೊಳೆ ಹರಿಯುತ್ತಿದೆ. ಅಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ ವ್ಯವ ಸಾಯಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾದ ಜಮೀನು ವಿಶೇಷವಾಗಿದೆ.

ಮಲೆನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಹಣ್ಣು ಹಂಪಲುಗಳು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ದೊರೆಯುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿ ರಸ್ತೆಗಳ ಸೌಕರ್ಯ ವಿಲ್ಲದೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಆ ಹಣ್ಣು ಹಂಪಲುಗಳೆಲ್ಲಾ ಬಿದ್ದು ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿ, ಕೊಳೆತು ಹಾಳಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿವೆ. ಅವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಂದು ಕಡೆಗೆ ಜಮಾಯಿಸಿ, ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪೂಟ್‌-ಪ್ರಿಪರೇಷನ್ ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಬಹುದು. ಅದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ದ್ರವ್ಯ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದರೆ ಆ ಕೈಗಾರಿಕೆಗೂ ಅಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಅನುಕೂಲ ವಿದೆ. ಈಗ ಚಿಕ್ಕಮಗಳೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಇಂಥ ಒಂದು ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಸರ್ಕಾರದವರ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರುತ್ತೇನೆ. ಇದೇ ರೀತಿ ಯಾಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಬಿಡಿರು ವಿಶೇಷವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಕಾಗದ, ಬುಟ್ಟಿ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ತಾವು ಗೃಹ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತೇಜನ ನೀಡಿದರೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಡಾಲರ್ ಸಂಪಾದಿಸುವ ಕಾಫಿ, ಏಲಕ್ಕಿ, ಮೆಣಸು ಬೆಳೆಯುವ ಸ್ಥಳ; ಶ್ರೀಗಂಧ ಕೂಡ ವಿಶೇಷ ವಾಗಿ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಕೈಗಾರಿಕೆಗೂ ಅಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅನುಕೂಲವಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಜೊಂಡು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಬೆಳೆಯುವುದರಿಂದ ಚಾಪೆ, ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ಅನುಕೂಲವಿದೆ. ಹೀಗೆ ನಾನಾ ವಿಧವಾದ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಗಳಿಗೆ ಆ ಮಲೆನಾಡು ಮಾತೃಸ್ಥಾನವಾಗಿರುವುದ ರಿಂದ ಆ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ತಾವು ಒಂದು ಕಮ್ಯುನಿಟಿ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್ ಕ್ಲನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಮಂಗಳೂರಿ ನಿಂದ ಶಿವಮೊಗ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ರಸ್ತೆ—ಸಂಜೆಗೆ ರೋಡಿನ ಮೂಲಕ ಹೋಗುವಂಥ ರಸ್ತೆ ತೀರಕಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಅದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಸರಿಮಾಡಿಸಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟೋವೇಳೆ ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಿದ್ದಾಯಿತು. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಸಹ ಇಲ್ಲಿಯ ವರೆಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮಾಡಿಸಿಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಮಲೆನಾಡಿನ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ತೀರ ಹಿಂದುಳಿದಿರುವುದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಒಂದು ಕಮ್ಯುನಿಟಿ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್‌ನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಧವರು ಕೊಡುವಂತೆ ಒತ್ತಾಯ ಪಡಿಸುತ್ತೇನೆ. ಈಗ

ಈ ಬಗ್ಗೆ ಈ ಮಾನ್ಯ ಸಭೆಯವರೂ ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರ ದವರೂ ಒಂದು ನ್ಯಾಯ ದೊರಕಿಸಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ಈ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ನಾನು ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಏರ್ಪಡಿಸುತ್ತೇನೆ.

Mr. SPEAKER.—Resolution moved :

“That this Assembly is of the opinion that one of the commu nity projects that would be allotted to the Mysore State by the Government of India be started in Chikmagalur District.”

*ಶ್ರೀ ಪೈ. ಎಂ. ಚಂದ್ರಶೇಖರಯ್ಯ (ಕಡೂರು).— ಸ್ವಾಮಿ, ಈ ನಿರ್ಣಯದ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಈಗಾಗಲೇ ಶ್ರೀಮತಿ ಬಿ. ಎಲ್. ಸುಬ್ಬಮ್ಮನವರು ಕೆಲವು ವಿಚಾರ ಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರ ಗಮನಕ್ಕೆ ತಂದಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ನಾನೂ ಸಹ ಆ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಪೂರ್ವದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರ ಮುಂದೆ ಇಡಲು ಇಚ್ಛಿ ಸುತ್ತೇನೆ. ಈಗ ಮಲೆನಾಡು ಪ್ರಾಂತ್ಯವೆಂದು ತಾವು ಯಾವ ಪ್ರದೇಶವನ್ನು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದೀರೋ ಅಂಥ ಪ್ರದೇಶವಿರತಕ್ಕದ್ದು ಕೇವಲ ಮೂರು ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ. ಯಾವುದೆಂದರೆ ಹಾಸನ, ಚಿಕ್ಕಮಗಳೂರು ಮತ್ತು ಶಿವಮೊಗ್ಗ. ಈ ಮೂರು ಜಿಲ್ಲೆಗಳ ಪೈಕಿ ಈಗ ತಾವು ಶಿವಮೊಗ್ಗ ಜಿಲ್ಲೆಗೆ ಒಂದು ಕಮ್ಯುನಿಟಿ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್ ಕ್ಲನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಚಿಕ್ಕಮಗಳೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯೂ ಸಹ ಅದೇ ರೀತಿ ಮಲೆನಾಡಾಗಿದ್ದು ಅಲ್ಲಿಯೂ ಮಳೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬೀಳುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿಗೂ ಕೂಡ ತಾವು ಒಂದು ಇಂಥ ಕಮ್ಯುನಿಟಿ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್‌ನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿದರೆ ಅದು ಅಷ್ಟು ತಪ್ಪಾಗುವುದು.

5 P.M

ಮಳೆಯ ವಿಷಯ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೂ ಚಿಕ್ಕಮಗ ಳೂರು ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟಿನ ಕೊಟಗೆಹಾರದಲ್ಲಿ 300 ಇಂಚು ಗಳಷ್ಟು ಮಳೆ ಬೀಳುತ್ತದೆ. ಇದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿ ರುವ ವಿಷಯ. ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮಲೆನಾಡಿಗೆ ಅನೇಕ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತೇವೆಂದು ಪದೇ ಪದೇ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೆ ಘಾಡು ತ್ತಲೂ ಇದ್ದಾರೆ. ಆದರೂ ಮುಟ್ಟುವೆನಾಡಾದ ಚಿಕ್ಕಮಗಳೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯನ್ನು ಏಕೋ ಮಲೆನಾಡು ಯಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ತಪ್ಪಾಗ ರುವುದು. ಲಕ್ಕವಳ್ಳಿ ಅಣೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ; ಆದರೆ ಅಣೆಕಟ್ಟಿರುವುದು ನಮ್ಮ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನಿಜ. ಆ ನೀರಿನ ಉಪಯೋಗ ಬಹು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಶಿವಮೊಗ್ಗ ಜಿಲ್ಲೆಗೆ. ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ 7-8 ಸಾವಿರ ಎಕರೆಗಳು ಮಾತ್ರ ಅದರಿಂದ ಸಾಗುವಳಿ ಯಾಗುತ್ತಿರುವುದು.

ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮಲೆನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕೆರೆಕಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸಿಕೊಟ್ಟರೆ, ಮಲೆ ನಾಡಿನವರು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಬತ್ತವನ್ನು ಬೆಳೆದು ಇಡೀ ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನಕ್ಕೇ ಆಹಾರ ಒದಗಿಸಬಲ್ಲರು. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮಲೆನಾಡಿನ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಕಡೆಗೆ ನಿಮ್ಮ ಹೆಚ್ಚಿನ ಗಮನಕೊಡಬೇಕು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಮಲೆ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಕಮ್ಯುನಿಟಿ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್‌ಗಳನ್ನೇರ್ಪಡಿಸಿ ಅಲ್ಲಿನ ಮೈಸೂರು ಕೆರೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಬೇಗ ಬೇಗ ದುರಸ್ತಿ

(ಶ್ರೀ ವೈ. ಎಂ. ಚಂದ್ರಶೇಖರಯ್ಯ)

ಗಲು ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಮರೇನಾಡು ಜಿಲ್ಲೆಗಳಾದ ಹಾಸನ, ಚಿಕ್ಕಮಗಳೂರು ಮತ್ತು ಶಿವಮೊಗ್ಗ ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ವಿಸ್ತಾರವುಳ್ಳದ್ದಾಗಿ ಚಿಕ್ಕಮಗಳೂರು ಜಿಲ್ಲೆ ಮಧ್ಯಪ್ರದೇಶವಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಒಂದು ಕಮ್ಯೂನಿಟಿ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್‌ನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಲಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಎರಡು ಅನುಕೂಲತೆಗಳೂ ಇಲ್ಲಿ ದೊರೆಯುವುದರಿಂದ, ಈ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಮ್ಯೂನಿಟಿ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್‌ನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿ ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಯನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ, ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಯನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸಿ ಕಾಣಬೇಡಿ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಕಡಿರಾಳ್ ಮಂಜಪ್ಪ (ರವೆನೂರು ಮತ್ತು ಮರಾಮತ್ತು ಶಾಖೆಗಳ ವಂತ್ರಿಗಳು).—ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಪರಿಪೂರ್ಣವಾದ ಕಮ್ಯೂನಿಟಿ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್‌ನ್ನು ಕೊಡತಕ್ಕ ಯೋಜನೆ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವಂತೆ ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೂ ಇಲ್ಲ. ಸುಮಾರು 55 ಕಮ್ಯೂನಿಟಿ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಬ್ಯಾಂಕ್‌ಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಹೊಸದಾಗಿ ಪ್ರಾರಂಭಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ತಿಳಿದು ಬಂದಿದೆ. ಮೂರು ಅಂಥ ಬ್ಯಾಂಕ್‌ಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ತೆರೆಯಲಕ್ಕೆ ಶಿಫಾರಸು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಕಮ್ಯೂನಿಟಿ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್‌ ಸೆಂಟರ್ ಅಡ್ಡಿನಿಷ್ಠೆಪಣಿ ನವರು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಇದರ ಮೇಲೆ ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥಾನದ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಕಮಿಷನರು ಕೆಲವು ಸ್ಥಳಗಳನ್ನು ಚುನಾಯಿಸಿ ಸರ್ಕಾರದ ಪರಿಶೀಲನೆಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಹೀಗೆ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಬ್ಯಾಂಕ್‌ಗಳನ್ನು ಚುನಾಯಿಸುವಾಗ ಭೌಗೋಳಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ, ನೀರಿನ ವಸತಿ, ಜನಸಂಖ್ಯೆ ಮತ್ತು ಆ ಪ್ರಾಂತ್ಯದ ವಿಸ್ತೀರ್ಣ—ಇವುಗಳನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟು ಕೊಂಡು.....

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಹನುಮಂತಯ್ಯ (ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳು).—ಜನರ ಗುಣವನ್ನೂ.....

ಶ್ರೀ ಕಡಿರಾಳ್ ಮಂಜಪ್ಪ.— ಹೌದು ಜೊತೆಗೆ ಜನರ ಗುಣವನ್ನೂ ಹಾಗೂ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಅನಕ್ಕಿಯಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡತಕ್ಕ ಜನರನ್ನೂ ಕೂಡ ಗಮನಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಆ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಕಮ್ಯೂನಿಟಿ ಬ್ಯಾಂಕ್ ಏರ್ಪಡಿಸುವುದನ್ನು ಯೋಜನೆಮಾಡುತ್ತಾರೆಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದೇನೆ. ನಾನಾಗಲೇ ತಿಳಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಈಗ ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥಾನದ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಕಮಿಷನರು ಕೆಲವು ಸ್ಥಳಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ವರದಿ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಚಿಕ್ಕಮಗಳೂರು ಜಿಲ್ಲೆ ಮರೇನಾಡು ಪ್ರಾಂತ್ಯವೆಂಬುದು ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮನದಟ್ಟಾಗಿದೆ.

ಗಿದೆ. ಮರೇನಾಡು ಪ್ರಾಂತ್ಯವನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರಿಗೂ ನನಗೂ ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಕೂಗಾಟ ಹೆಚ್ಚಾದ ಹಾಗೆ ಅನುಕೂಲಗಳು ದೊರಕುತ್ತವೆಂಬ ವಾದವನ್ನು ಶ್ರೀಮತಿ ಸುಬ್ಬಮ್ಮನವರು ಹೇಳಿದರು. ಬರೀ ಕೂಗಾಟಕ್ಕೆ ಹೆದರಿ ಈ ಸರ್ಕಾರ ಏನೂ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಅವರಿಗೆ ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳಲಿಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ. ಒಂದುವೇಳೆ ಡೆವಲಪ್ ಬ್ಯಾಂಕ್‌ಗಳನ್ನು ಶಿಫಾರಸು ಮಾಡಬೇಕಾದ ಸಂದರ್ಭ ಒದಗಿದಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕಮಗಳೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯನ್ನೂ ಕೂಡ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಟ್ಟು ಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆಂಬ ಭರವಸೆಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರದ ಪರವಾಗಿ ಕೊಡುವವನಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಈ ಭರವಸೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಶ್ರೀಮತಿ ಸುಬ್ಬಮ್ಮನವರು ತಮ್ಮ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ವಾಪಸು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

Srimathi B. L. SUBBAMMA.—I seek the permission of the House to withdraw my resolution.

The resolution was, by leave withdrawn.

Mr. SPEAKER.—I would like to know if the Assembly is prepared to sit for a few minutes more.

SOME MEMBERS.—We are tired.

Mr. SPEAKER.—I leave it to the House.

Sri J. MOHAMED IMAM.—It does not mean that all other Resolutions are not important.

Mr. SPEAKER.—The House will now rise for the day and meet tomorrow at 12 NOON.

The Assembly adjourned at Eight Minutes past Five of the Clock to meet again at Twelve of the Clock on Thursday, 9th April 1953.